

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΕΤΟΣ 10^{ον}

ΑΡ 455

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ

Οιανδήποτε ημέραν και αν εγεννήθητε, αι κολακευτικά επιτυχία, τας οποίας θα εξασφαλίσητε εφέτος και εις το μέλλον, δεν εξαρτώνται από τους ζωδιακούς αστέρας, αλλά από σας την ιδίαν. Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα ν' αποδώσῃ τὴν νεότητά εἰς τὸ δέμας της, καὶ εἰς τὴν ἀκόμῃ εἶναι μαρμαμένον, ἐξησθενισμένον, αὐλακωμένον ἀπὸ ρυτίδας ἢ γηρασμένον ἀπὸ τοὺς πλαδαροὺς μῦς τοῦ προσώπου. Διὰ τῆς εἰδικῆς μεθόδου τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἐπετεύχθη παρὰ νεαρῶν ζώων ἐν ἀξιοθαύμαστον στοιχείον ἀνανεωτικόν, ὀνομασθὲν Biocel. Τοῦτο περιέχεται ἤδη ἐντὸς τῆς κρέμας Τοκαλόν, χρώματος ροῦ ἀποκλειστικῶς. Χρησιμοποιουμένη τὸ βράδυ, πρὶν κατακλιθῆτε, τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὸ δέμας σας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου σας. Οἱ πλαδαροὶ μῦς ἐπανακτοῦν τὴν νεανικὴν λευκοῦ (ὄχι λιπαρὰ). Ἐξαλείφει τοὺς διεσταλμένους πόρους, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ὅλας τὰς ἀτελείας τοῦ δέματός. Ἐχει στυπτικὴν ἰδιότητα, λευκαίνει καὶ τὸνώνει. Κάμετε τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀπλὴν δοκιμὴν καὶ ἡ μαγικὴ μεταβολὴ τοῦ προσώπου σας θὰ σας φέσῃ λαμπρὸν μέλλον, πλήρες ἐπιτυχιῶν καὶ εὐτυχίας. Ἐγγυώμεθα θετικὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστορέονται. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

«ΑΛΜΑ»

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

PERMANANT EMMANOUËL

Ἐκτελεῖται παρὰ τοῦ ἰδίου, Χαλκοκονδύλη 11. Διαρκείας 9 μηνῶν. Δὲν ἔχει ἀνάγκην Μιζ - ἂν - πλῖ, διὰ μηχανήματος, λειτουργοῦντος ἐξ «ἐπαγωγῆς». Ἐάν τὰ μαλλιά σας εἶνε κατὰλληλα διὰ Περμανάντ ἢ διὰ βάψιμον, τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ δωρεάν.

EMMANOUËL

Χαλκοκονδύλη 11
(Ἐναντι Θεάτρου Ἀλάμπρας)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πᾶν Γερμανικὸν «Concordia», ὄρθιον, μαῦρο. Πληροφoρίαι παρ' ἡμῖν.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπι δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἱδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας ὥρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΛΟΝΤΑΙ

ΤΗΝ "LAVENOR,"

Διότι ἔχουν καταλάβει ὅτι εἶνε ἡ μόνη λοσιὸν, ἣ ὁποία εἶνε καταλληλὴ διὰ κάθε ἐπιδερμίδα, εἴτε στεγνὴ, εἴτε λιπαρά, εἴτε εὐαίσθητη. Τὰ μπιμπίκια, οἱ λεκέδες καὶ ὅλαι αἱ ἀκαθαρσίαι εξαφανίζονται καὶ τὸ πρόσωπο γίνεται ὁλόκαθαρο καὶ λεῖο. Δοκιμαστικὸν φιαλίδιον ἀποστέλλεται ἐναντὶ δραχμῶν 5 εἰς γραμματόσημα. Πωλεῖται πρὸς δρχμᾶς 45, 60, 90, 160.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἑμ. Μπενάκη 8
Ἀθήναι

LAVENOR

* Haut- und Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

HERSTELLER: JÜNGER & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN

Μὲ τὸ περίφημον στίλβωμα

«Μ Π Ρ Α Σ Σ Ο»

Ὅλα λάμπουν σπῖτι σας

Τὸ στίλβωμα «Μ Π Ρ Α Σ Σ Ο»

Κάμνει τὰ μέταλλα ν' ἀστράφτουν
ὡς καθρέπτες

Brasso

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀθλαθὲς φυτικὸν παρασκεύασμα, ἀνευ οὐδεμιᾶς θαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας, καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ καστανόν, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς ὡς καὶ στυλνότητα.

Τὸ ὡς ἂν Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίαν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέματός τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Πωλήσεις καὶ πληροφoρίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων: Φ. Φωτιάδης καὶ Ο. Γ. Βεινόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 28. Ὁύγκῳ 1.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χαλταροῦ, Ἀνακρέοντος 78, Καλλιθέα, καὶ παρὰ τῇ φαρμακαποθήκῃ Γ. Κρασσοπούλου, Πειραιῶς 18.

Οἰκονόμειο

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Κατερίνα Πάρκερ, τῆς «Μέτρο Γκλόντιν Μάγερ», δοκιμάζει τίς νέες ἀσφα λείστερες... χειροπέδες, ποὺ θὰ χρησιμοποιῶνται στὸ ἔξῃ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ τοὺς γκάγκστερς. Μολαταῦτα, ἡ γοητευτικὴ «Βενέττα» κατορθώνει — ὅπως βλέπετε — παρὰ τίς τρομερὲς χειροπέδες, νὰ μακιγιάρται, χρησιμοποιώντας μάλιστα τὴν μία ἐξ αὐτῶν γιὰ...καθρέφτη !...

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΟΠΙΟΝ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Πώς υποφέρουν οι καπνιστάι του όπιου. Πώς τὸ όπιό ξανανειώνει. Πώς παρασκευάζεται τὸ όπιό. Ἡ συγκεκριμένη του κ' ἡ ἐπεξεργασία του. Στὰ καπνιστήρια τοῦ όπιου. Τί αἰσθάνονται εἰ όπιστόται. Τί λέει ἕνας Ἀνατολίτης καπνιστής. Τὰ πολυτιμὰ σύνεργα τοῦ καπνίσματος. Ἡ διάφορες καὶ πολύτιμες πιπες. Πανάρχαια ἀρώματα. Ἐνα χαρακτηριστικό ἀνεκδοτό.

ΕΔΩ καὶ μερικές ἡμέρες, καθὼς εἶχα πάει νὰ κάνω ἕνα ρεπορτάζ σὲ μιά ἀπὸ τὶς πρὸς ὑποπτες συνοικίες τοῦ Παρισιοῦ, συνάντησα ἑξάφνα μπροστά μου ἕναν παλῆρ μου συμμαθητή, ποὺ εἶνε σήμερὰ ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ καὶ ποὺ εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ τὸν δῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς πρώτες διαχύσεις, ὁ ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλη τὴ νεότητά του, φαινόταν καταβεβλημένος πρόωρα, ἐντελὼς ἀπροσδόκητος, μερῶς ἂν κάπνιζα όπιό καὶ μοῦ πρότεινε ἂν ἤθελα νὰ πάμε μαζί σ' ἕνα όπιστότειο.

Ἐγὼ ἀνέστηκα, ζήτησιν εἶχα ἐκείνη τὴν ὥρὰ ἄλλη ἐργασία καὶ ἀφοῦ βαδίσαιμι λίγες ἀκόμα στιγμές μαζί, εἶδα ἑξάφνα τὸν ἀξιωματικό νὰ γίνεται ἀκόμα πρὸς γλωμὸς ἀπ' ὅτι ἦταν.

Τὸ ἐκλεπτισμένο πρόσωπό του, ποὺ ἔδειχνε πᾶς μιά μυστηριώδης ἀρρώστεια τοῦ ἀφάνιζε τὸ κορμί, πῆρε ἕνα χρῶμα πελιδνὸ σὰν τοῦ νεκροῦ καὶ ἡ φωνή του, καθὼς μιλοῦσε, πνιγόταν μέσα σὲ λαϊμό του. Φαινόταν σὰν νὰ τὸν βασάνιζε ἡ πρὸς φριχτὴ πείνα καὶ δίψα. Καὶ τραύλισα δισταχτικά:

—Εἶνε ἡ ὥρὰ ποὺ καπνίζω κάθε μέρὰ όπιό. Πρέπει νὰ σ' ἀφήσω... Γιατί ἀλλοιῶς θὰ λιποθυμήσω... Ἄν ἔθελος, θὰ ξαναϊδαθῶμε τὸ βράδυ γιὰ νὰ φάμε μαζί.

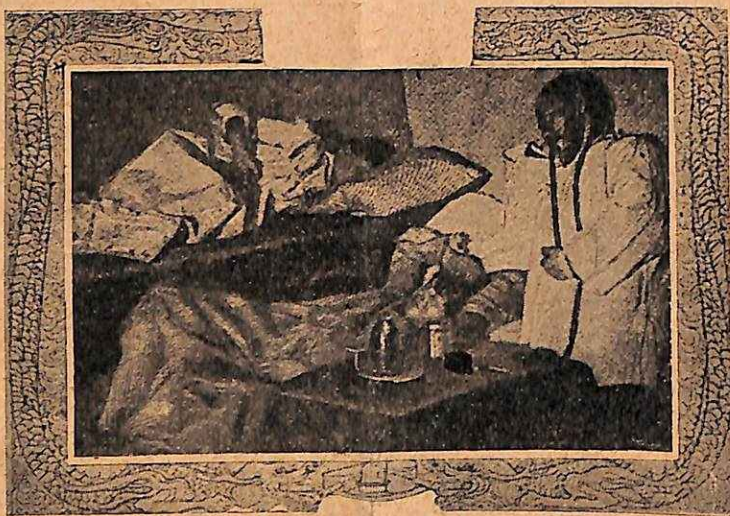
Δέχτηκα τὸ ραντεβὺ του καὶ τὸν ἀφήσα. Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ ὁρῶν τὸν ξανα συνάντησα ἐντελὼς διαφορετικό. Ἦταν πρόσχαρος, ξανακαινόμενος, φρέσκος καὶ τριανταφυλλένιος, μετὰ τὸ πνεῦμα του γεμᾶτο ἀνθηρότητα.

Αὐτὸ τὸ ἐπιστόδιο ἀποδεικνύει ὅτι τὸ όπιό δὲν εἶνε, ὅπως φαντάζονται οἱ περισσότεροι, μιά διασκεδάσις γιὰ τοὺς καπνιστὰς του, μὰ μιά μεγάλη ἀνάγκη καὶ ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κυβερνήσεις ἡ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, παρ' ὅλη τὴν ἀγρία καταδίωξι ποὺ τοῦ κάνουν, δὲν θὰ μπορέσουν ἴσως ποτὲ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὶς χῶρες τοὺς αὐτὴ τὴν τρομερὴ μάστιγα, ποὺ τὴν ἔφεραν στὴν Εὐρώπη οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν σὲν σὲς ναυτικές βάσεις τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰνδοκίνας.

Στὶς χῶρες αὐτὲς τῆς Ἀσίας, τὸ όπιό λατρεύεται σὰν, ἕνας Θεός, ποὺ προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους, ποὺ γαληνεύει τοὺς πόνους καὶ ποὺ γὰρίζει καὶ στοὺς πρὸς δυστυχισμένους ἀνθρώπους

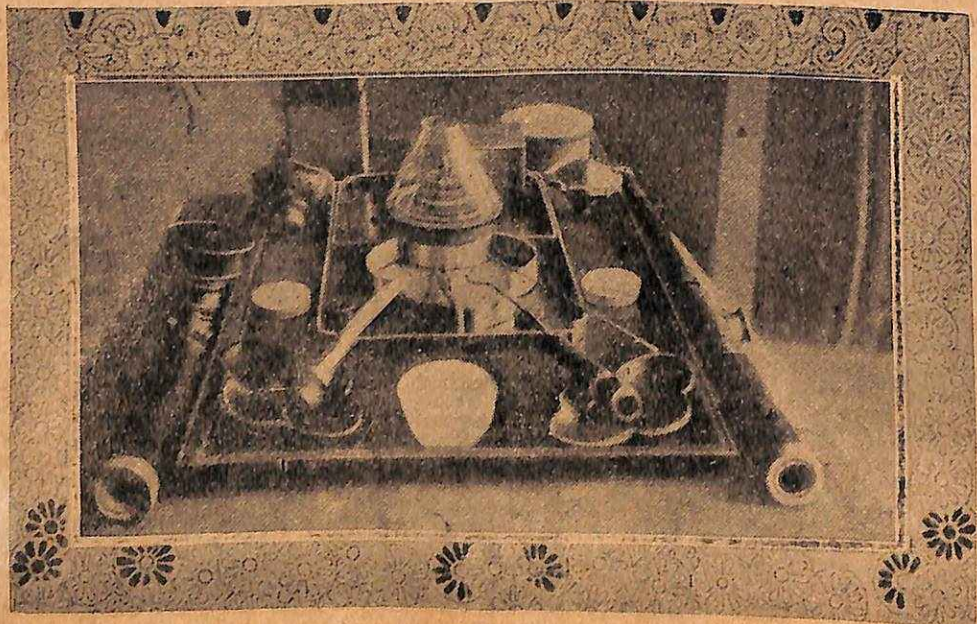
ἐξαίρετα ὄνειρα, τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια θὰ τοὺς ἐκμηδένιζε γιὰ πάντα.

Δὲν θέλω νὰ ἐπεκταθῶ ἐδῶ σὲ μακρὺς καὶ ἀνιερὲς τεχνικές ἐξηγήσεις γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ όπιου, μὰ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ πῶ μετὰ λίγα λόγια πὼς γίνεται. Ὡς γνωστὸ, τὸ όπιό βγαίνει ἀπὸ τὸν μήκωνα, ἀπὸ τὴν κινεσιότατη δηλαδὴ παπαρούνα

Καπνιστήριο όπιου, στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Ἀμερικής

Στὸ στέλεχος τοῦ ἄνθους αὐτοῦ ἀνοίγουν μακρὺς χαραματιές καὶ ἀπὸ κεὶ κυλάει τὴ νύχτα ἕνας χυμὸς ὑπόλευκος καὶ γλοιώδης, τὸν ὁποῖο μαζεῦουν σὲ μικρὰ κύπελλα, τοποθετημένα στὴ βάση τοῦ φυτοῦ. Ὅταν ὁ χυμὸς αὐτὸς γίνῃ σὰν λάσπη, τὸν τυλίγουν μαζί μετὰ ὅλες τὶς φυτικές οὐσίες ποὺ περιέχει σὲ φύλλα μπανανίδας. Κατόπιν τὸν στέλνουν στὰ διυλιστήρια τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖο ἐν τούτοις ἀ-

Τὰ σύνεργα τοῦ καπνίσματος τοῦ όπιου

παγορεύει τὴ χρῆσι τοῦ όπιου. Ἐκεῖ γίνεται ἡ τεχνικὴ ἐπεξεργασία καὶ τὸ όπιό παίρνει ἕνα βαθὺ σκοτεινὸ χρῶμα, ἀποκτὰ μιά στερεότητα ὅμοια μετὰ τῆς Ἀραβικῆς γόμματος καὶ ἕνα ἀρώμα τρουφῆς. Ὅταν ὁμως ζεσταθῇ λίγο, παίρνει ἕνα ἀπροσδιόριστο καὶ ὑπέροχο ἀρώμα. Τοποθετεῖται κατόπιν σὲ κουτιά τῶν 25, 50, 100 καὶ 250 γραμμαρίων καὶ πουλιέται ἀπὸ

νὸς μικροῦ καντηλιοῦ. Ἡ πίπα τοῦ καπνίσματος εἶνε ἕνα καλὰ μὲ μπαμποῦ κοῦφιο ἀπὸ μέσας μήκους 60 ἐκατοστομέτρων περίπου, ποὺ εἶνε σὲς δύο ἄκρες τοῦ στολισμένο μετὰ φίλνισι. Ἡ μιά ἄκρη τοῦ καλαμιοῦ αὐτοῦ χρησιμεύει γιὰ τὸ κάπνισμα καὶ ἡ ἄλλη εἶνε φραγμένη. Λίγο πρὸς πέρα ἀπ' τὴ μέση τοῦ καλαμιοῦ, ὑπάρχει μιά τρύπα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἐφαρμόζεται ἡ χαματιένια καμινὰ μετὰ τὴ φωτιά. Στὴ μέση τῆς καμινῆς αὐτῆς ὑπάρχει μιά μικροσκοπικὴ τρύπα γιὰ νὰ τραβᾷ ἡ πίπα, ὅταν ρουφᾷ ὁ καπνιστὴς στὴν ἄκρη τῆς πίπας.

Μὲ μιά μακρὺν βελόνα, ὁ καπνιστὴς παίρνει δύο κομματάκια όπιου καὶ τὰ τοποθετεῖ πάνω ἀπ' τὴ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ. Τὸ όπιό τρίζει, φουσκώνει, χρυσάφεται. Ὁ καπνιστὴς τὸ μαλάζει τότε, κρατώντας τὸ πάντα πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά, ἔτσι ποὺ τὸ ψήσιμο τοῦ όπιου νὰ εἶνε τὸ ἴδιο παντοῦ. Κατόπιν χάνει τὴ βελόνα στὴν τρύπα τῆς καμινῆς, ἀφήνει ἐκεῖ τὸ όπιό καὶ τὸ κάπνισμα ἀρχίζει.

Ἐνας γέρος Ἰνδοκινέζος μοῦ ἔλεγε κάποτε: «Ὁ μηχανισμὸς τοῦ καπνίσματος τοῦ όπιου φαίνεται πολὺ ἀπλός. Ἐλπίζω, γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ καπνίσῃ μιά πίπα, πρέπει νὰ χαλάσῃ προηγουμένως πενήντα. Γι' αὐτὸ, συμβουλεύω τοὺς Εὐρωπαίους, ν' ἀφήσουν τοὺς δικούς μας νὰ τοὺς ἐτοιμάζουν τὶς πίπες του!».

Ρώτησα ἕναν καπνιστὴ όπιου νὰ μοῦ κάνει μιά ἀκριβὴ καὶ ἐλκρινὴ περιγραφὴ τῶν ἐντυπώσεών του. Νὰ λοιπὸν τί μοῦ ἀπάντησε κατὰ λέξιν:

—Μέσ' στοὺς πυκνοὺς καὶ μαύρους καπνοὺς τοῦ όπιου, μιά λυκεῖα μακαρίστις πλημμυρίζει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Δὲν νοιώθει ὁ καπνιστὴς καμιά ἐπιθυμία ὕπνου.

Ἀπειναντίας, ὅλες ἡ φυσικὲς καὶ διανοητικὲς τοῦ ἱκανότητες λειτουργοῦν περίφημα.

Ἡ ἀντίληψις παραμένει ἑξαίρετικὴ καὶ διαυγὴς καὶ διευθύνεται, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ καπνιστοῦ, πρὸς ὅτι τὴν τραβάει.

Τὸ πνεῦμα, ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν ὕλη, ἐξιδανικευμένο, βρίσκεται μέσα σ' ἕνα διάστημα ἀπροσδιόριστο καὶ ξένο πρὸς ὅτι τὸ περιστοιχίζει. Βρίσκεται μέσα σὲ ἄπειρο.

Ὁ πρωτόπειρος, μετὰ τὶς πρώτες πίπες ποὺ θὰ καπνίσῃ, κυριεύεται ἀπὸ ναυτία

καὶ ὀιγγο. Μὰ μόλις συνηθίσῃ, οὔτε ὀιγγοὺς, οὔτε ναυτία αἰσθάνεται πιά, μὰ κάτι ποὺ τὸν παίρνει καὶ τὸν σηκώνει ψηλά, ἀπολυτρώνοντάς τον ἀπὸ τὰ δεισμά.

Τὸ πρὸς ὠραῖο εἶνε ἡ ὑπερτάτη ἀπόλαυσις ποὺ νοιώθουν οἱ καπνιστὰι τοῦ όπιου, εἴτε σὲ μιά ἀχυροστρωμνὴ βρίσκονται ἐξαπλωμένοι, εἴτε στὴν πολυτελεῖ κλινὴ ἐνὸς μονδραρίου. Περιφῆμο, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, εἶνε τὸ ἰδιαιτέρο καπνιστήριο τοῦ ἀνιθασιλέως τοῦ Τογκίνου, Ν' γκυγιέν-Χούου-Ντό.

Τὸ κρεββάτι ὑποβασιάζεται ἀπὸ τέσσερες δράκοντες ἐλισσόμενος, ἀπὸ πολὺτιμὸ ξύλο χρυσόπικτο. Εἶνε στρωμένο μετὰ σεντόνια λεπτότατα καὶ μετὰ ξιλάκια ἀπὸ κόκκινο μετάξι, κεντημένα μετὰ λεπτότατα σχέδια, ποὺ παραστάνουν διάφορα σύμβολα, ὅπως δράκοντες, χελῶνες, φοινίκες, φτερωτὰ ἄλογα καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς Ἀνατολῆς. Στους τάπητες τῶν τοίχων, ἀκουμποῦν τὰ ἀγάλματα τῶν προσιστανῶν θεῶν, ἐπάνω σ' ἐπίχρυσα ξύλα, γύρω ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶνε χαραγμένα διάφορα γνωμικά σχετικά μετὰ τὸ όπιό. Στὰ βάθος τοῦ κρεββάτιο, ἕνα μικρὸ ἐπιπλο, πολὺ μακρὺ καὶ χαμηλὸ, σκαλισμένο λεπτέπλεπτα, ἀπὸ πολὺτιμὸ ξύλο, κλείνει τὰ σύνεργα τοῦ καπνίσματος τοῦ όπιου. Στὸ ἴδιο τὸ κρεββάτι, ἐπάνω σὲ δίσκους χρυσοῦς καὶ ἀσημένιους, βρίσκονται διάφορα φυλακτὰ ἀπὸ τοὺς πολυτιμότερους λίθους, τὰ ὁποῖα, ὅπως πιστεύουν οἱ Ἀνατολίτες, φέρνουν εὐτυχία.

Ὁλ' αὐτὰ φωτίζονται μονάχα ἀπὸ τὴ λάμπα ποὺ καίει μετὰ λάδι καμελίας καὶ σκορπίζει γύρω μετὰ μιά λάμψη πολὺ διακριτικὴ.

Στὰ πολυτελεῖ αὐτὰ καπνιστήρια, βλέπουν πίπες κάθε προελεύσεως: Πίπες ἀπὸ μπαμποῦ θαυμασίας μαυρισμένες ἀπὸ τὴν πολλὴ χρῆσι ποὺ οἱ καπνιστὰι τῆς προτιμοῦν ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, πίπες ἀπὸ φίλνισι, πολυτελεῖς καὶ βαρεῖες γιὰ τὸ ναυελικό χέρι τοῦ καπνιστοῦ, πίπες ἀπὸ ξανθὸ ὄστρακο μετὰ φίλτρα στὸ φῶς, πίπες μετὰ ἀλλινες γιὰ τοὺς ἀρχαίους, πίπες ἀπὸ δέρμα φειδιῶ καὶ πέλος ἡ πίπες ἀπὸ ζαχαροκάλαμο βιολέ, ποὺ θεωροῦνται ἡ καλύτερες ἀπ' ὅλες, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὲς τὸ όπιό γλυκαίνει καὶ ἀρωματίζεται.

Οἱ ἐκλεπτισμένοι καπνιστὰι όπιου, ὅπως ἕνας Κινέζος μονδραρῆς, ποὺ μετὰ τὴν φιλία του, εὐχαριστοῦνται πολὺ νάνασαίνουν, μετὰ τὸ κάπνισμά τους, τὸ ἀρώμα σπανίως, λουλουδιῶν, πανάκριθων μυροδύλων ξύλων, ποὺ τὰ κάνει ἐπιτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, καθὼς καὶ μυρωδικῶν, ποὺ ἡ ἀξία τους εἶνε μυθώδης.

Τὸ όπιό δίνει ἀκόμα σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ καπνίζουν τὴν πρὸς ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ τὰ πράγματα ποὺ τοὺς περιστοιχίζουν καὶ γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς.

καὶ ὀιγγο. Μὰ μόλις συνηθίσῃ, οὔτε ὀιγγοὺς, οὔτε ναυτία αἰσθάνεται πιά, μὰ κάτι ποὺ τὸν παίρνει καὶ τὸν σηκώνει ψηλά, ἀπολυτρώνοντάς τον ἀπὸ τὰ δεισμά.

Τὸ πρὸς ὠραῖο εἶνε ἡ ὑπερτάτη ἀπόλαυσις ποὺ νοιώθουν οἱ καπνιστὰι τοῦ όπιου, εἴτε σὲ μιά ἀχυροστρωμνὴ βρίσκονται ἐξαπλωμένοι, εἴτε στὴν πολυτελεῖ κλινὴ ἐνὸς μονδραρίου. Περιφῆμο, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, εἶνε τὸ ἰδιαιτέρο καπνιστήριο τοῦ ἀνιθασιλέως τοῦ Τογκίνου, Ν' γκυγιέν-Χούου-Ντό.

Τὸ κρεββάτι ὑποβασιάζεται ἀπὸ τέσσερες δράκοντες ἐλισσόμενος, ἀπὸ πολὺτιμὸ ξύλο χρυσόπικτο. Εἶνε στρωμένο μετὰ σεντόνια λεπτότατα καὶ μετὰ ξιλάκια ἀπὸ κόκκινο μετάξι, κεντημένα μετὰ λεπτότατα σχέδια, ποὺ παραστάνουν διάφορα σύμβολα, ὅπως δράκοντες, χελῶνες, φοινίκες, φτερωτὰ ἄλογα καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς Ἀνατολῆς. Στους τάπητες τῶν τοίχων, ἀκουμποῦν τὰ ἀγάλματα τῶν προσιστανῶν θεῶν, ἐπάνω σ' ἐπίχρυσα ξύλα, γύρω ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶνε χαραγμένα διάφορα γνωμικά σχετικά μετὰ τὸ όπιό. Στὰ βάθος τοῦ κρεββάτιο, ἕνα μικρὸ ἐπιπλο, πολὺ μακρὺ καὶ χαμηλὸ, σκαλισμένο λεπτέπλεπτα, ἀπὸ πολὺτιμὸ ξύλο, κλείνει τὰ σύνεργα τοῦ καπνίσματος τοῦ όπιου. Στὸ ἴδιο τὸ κρεββάτι, ἐπάνω σὲ δίσκους χρυσοῦς καὶ ἀσημένιους, βρίσκονται διάφορα φυλακτὰ ἀπὸ τοὺς πολυτιμότερους λίθους, τὰ ὁποῖα, ὅπως πιστεύουν οἱ Ἀνατολίτες, φέρνουν εὐτυχία.

Σχετικῶς μετὰ τὴν διάδοσι ποὺ

Πίνουν ἐπίσης πιότα, ποὺ μόνο αὐτοὶ ξέρουν τὴ σύστασι τους καὶ τρῶνε διάφορες ἐκλεκτὲς λιχουδιές, ποὺ μόνο οἱ Κινέζοι τὶς ξεχωρίζουν.

Συγχρόνως, ἐξαπλωμένοι στὰ πόδια τοῦ κρεββάτιο τοὺς νεαροὶ διανοοῦμενοι τοὺς ἀπαγγέλλουν στίχους, ἐνῶ πρὸς πέρα μουσικοὶ παίζουν τὰ ἀλλόκοτα ὄργανά τους καὶ ἐξωτικές χορεύτριες χορεύουν ἀθρόους διαφόρους ἱερατικοὺς χορούς.

Μὰ ἂς δοῦμε τώρα τὶς πραγματικὲς ἰδιότητες τοῦ όπιου, ὅπως τὶς παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη.

Τὸ όπιό εἶνε ναρκωτικό, μὰ καὶ ἐρεθιστικό συγχρόνως. Μερικοὶ γιατροὶ τὸ ὀρίζουν ἐναντίον ὠρισμένων ἐπιδημιῶν, μὰ ἄλλοι τὸ ἀπαγορεύουν ἐντελῶς. Ἀς προσθέσουμε ὅτι οἱ τελευταῖοι εἶνε οἱ πολυαριθμότεροι καὶ ἀποτελοῦν σχεδὸν τὴν ὁλότητα τοῦ ἱατρικοῦ σώματος τῆς Εὐρώπης.

Σχετικῶς μετὰ τὴν διάδοσι ποὺ

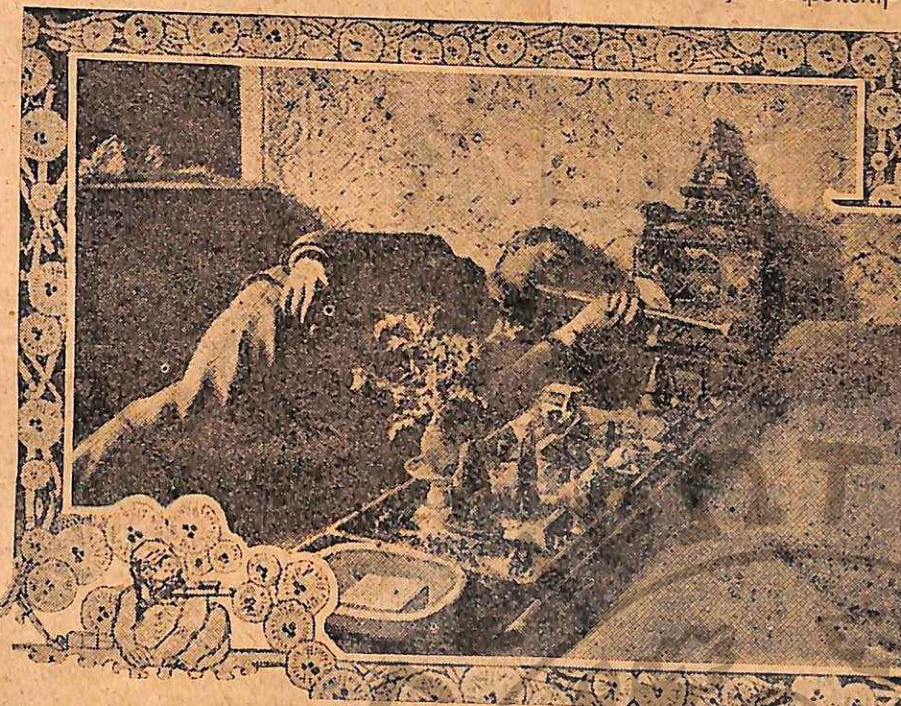
ἔστω καὶ ἂν ἀφοροῦν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δίνουν στοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον, πρὸς τῆς ἐκτελέσεώς τους, μιά σημαντικὴ δόσι όπιου. Ἐστὶ ἐκεῖνοι βαδίζουν πρὸς τὸ μαρτύριο μετὰ μιά χαμογελαστὴ ἐγκαρτέρησι. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θάνατος δὲν τοὺς τρομάζει.

Ὁλ' οἱ πόνοι τοῦ σώματος, ὅσο δυνατοὶ καὶ ἂν εἶνε, ὑποχωροῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ όπιου, ποὺ τοὺς κόβει ἀμέσως σὰν μαχαίρι.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν εἶνε ὁλοῦ ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι τετρακόσια ἐκατομμύρια ἀνθρώπων—ὅλη σχεδὸν ἡ κεντρικὴ φυλὴ, τὸ τέταρτο τῆς ἀνθρωπότητος τὸ θεωρεῖ ὡς πανάκεια, ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ λατρεύει σὰν Θεό.

Τὸ όπιό ἐξ ἄλλου ταιριάζει καὶ στὴν ἰδυσυγκρασία τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ναυελικοὶ ἐκ φύσεως καὶ ἀρέσκονται σὲς ὄνειροπολῆ-

Ἐνας Γάλλος ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ, καπνίζων όπιό, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα καπνιστήρια τῆς Ἰνδοκίνας

ἔχει τὸ όπιό σὲς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, διηγοῦνται τὸ ἰδιαιτέρο ἀνεκδοτό:

Ὅταν ὁ κ. ντὲ Λανγρεσάν διωρίστηκε ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Κυβερνήσι Γενικός Διοικητὴς τῆς Ἰνδοκίνας, καὶ ἔφτασε στὴν ἔδρα του γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων, στὸν ὑποδιοικητὴ κ. Μπριέρ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρέδωκε τὴν ὑπηρεσία:

—Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ δῶ πιά ἑδῶ οὐτ' ἕνα καπνιστὴ όπιού! Μὰ ὁ κ. Μπριέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ χρόνια στὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ἤξερε καλὰ τὰ πράγματα, εἶπε:

—Πολὺ καλὰ, κύριε Γενικὴ Διοικητὰ. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, πρέπει νὰ διατάξετε τοὺς κατοίκους νὰ ἐκκενώσουν τὴν χώρα.

Τὸ όπιό δίνει ἀκόμα σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ καπνίζουν τὴν πρὸς ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ τὰ πράγματα ποὺ τοὺς περιστοιχίζουν καὶ γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς.

πειρα βιβλία, ἄλλα καθαρῶς ἐπιστημονικά καὶ ἄλλα φιλολογικά.

Ἐπίσης πολλοὶ μεγάλοι ποιητὰι τὸ γνῶρισαν καὶ κυριεύθηκαν ἀπὸ τὸ πάθος του, ὅπως ὁ Θεόφιλος Γκατιέ, ὁ Μπωντελαίρ καὶ ὁ Ἀγγλὸς Κένσεϋ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τ' ἀριστουργηματικὰ Ἀπομνημονεύματα Ὁπιστοῦ.

Γιὰ νὰ δῇτε δὲ μέχρι ποίου σημείου ἐπέδρασε στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, δημοσιεύουμε ἐδῶ, ἐν μεταφράσει, ἕνα ἀριστουργηματικὸ ὕμνο τοῦ Κένσεϋ πρὸς τὸ όπιον:

Ἐσὺ ποὺ ρίχνεις ἕνα γλυκὸ βάλασμα σὲς πληγὲς ποὺ δὲν γιατρεύονται ποτὲ καὶ σὲς θγανίες, ποὺ ἀναστατώνουν τὸ πνεῦμα. Ἐσὺ ποὺ μετὰ τὴν μεγάλη σου δύναμι μᾶς ξαναφέρνεις τὶς νεανικὲς μας ἐλπίδες, ἐσὺ ποὺ χτίζεις μέσ' στὰ σκοτάδια μετὰ ὀλίκα φανταστικά καὶ μετὰ μιά τέχνη ποὺ βαθεῖ ἀπὸ τοῦ Φειδία καὶ τοῦ Πραξιτέλη, πολυτελεῖς καὶ ναοὺς, ποὺ περνοῦν σὲ λαμπρότητα τὴ Βαθυλῶνα καὶ τὸν Παρθενῶνα καὶ ἀπὸ τὸ χάος τοῦ ὕπνου, τοῦ γεμᾶτο ὄνειρα, ἀνακαλεῖς στὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὶς ὁμορφίες, ποὺ ἀπὸ καιρὸ θάφθηκαν καὶ τ' ἀγαπημένα καὶ εὐλογημένα μας πρόσωπα, ποὺ τὰ σκεπάζει ἡ σκιά τοῦ τάφου. Ἐσὺ μονάχα, ὁ δυνατὸς όπιό, δίνεις στὸν ἀνθρώπο τὴν εὐτυχία καὶ κρατᾷς τὰ κλειδιά τοῦ παραδείσου!...

Ἄλλοι μόνον! Καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ διὰ τῆς δηλητηρίασεως ἀποδεικνύεται σιγὰ-σιγὰ πᾶς εἶνε, ὅπως καὶ ἡ ἄλλες εὐτυχίες μιά ἀπάτη. Ἐστὶ ὁ Κένσεϋ, ποὺ στὴν ἀρχὴ πίστεψε ὅτι τὸ όπιό εἶνε ἕνα «θεῖο δῶρον», δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ φοβᾷται τοὺς Θεοὺς, ἀκόμα καὶ ὅταν φέρνουν δῶρα. Μετὰ τὶς πρώτες ἡδονὲς ποὺ τὸ χάρις τὸ όπιό, ὁ διάσημος αὐτὸς συγγραφεὺς ἀρχισε νὰ περιγράφῃ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέφερε ἀπ' αὐτό. Ἐνοιωθε, μετὰ τὸν καιρὸ, πᾶς μιά τρομερὴ κατάρρα ἐθάρανε ἐπάνω του καὶ ὅτι ἐτιμωρεῖτο ἐκεῖ, γιὰτὶ εἶνε προσπαθῆσει νὰ γίνῃ εὐτυχὴς μετὰ τὸ δηλητήριο.

Ἐπίσης ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Οὕγκ Λερό ἀναφέρει τὸ παρακάτω ἀνεκδοτό, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γλύπτας τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τῆς πολυαγαπημένης του συζύγου, εἶχε ζητήσει παρηγορίαν στὸ όπιό.

Μιά μέρα εἶνα πάει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ Παρισιὰ ὀπιοκαπνιστήρια. Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 936)

Ἐπὶ τὸ όπιό ἔχουν γραφῇ ἄ-

ΣΤΙΣ 30 'Απριλίου 1915, ο κυβερνήτης του Γερμανικού στολίου, που ήταν άγνωστοι μέχρι τότε, έλαμβαναν την παρακάτω λακωνική διαταγή :

«Αγγλικά στρατεύματα θα μεταφερθούν δια πλοίων, αναχωρούντων εκ Λίβερπουλ, Μπρίστολ και Ντάρμουνθ. Τα υποβρύχια Υ.20 και Υ.27 διατάσσονται να εκκινήσουν παράτα, διά να επιτεθούν κατά των μεταγωγικών».

Η διαταγή αυτή εξετελέσθη άμέσως. Κυβερνήτης του Υ.20 ήταν ο λιωτάρχης Σβιέγκερ, ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς του γερμανικού ναυτικού. Ο Σβιέγκερ, άφοι έκανε το γύρο της Σκωτίας, έφτασε έξω από το Λίβερπουλ και άρχισε να σκορπίζει το θάνατο, βυθίζοντας όσα καράβια συναντούσε στο δρόμο του. Και στις 7 Μαΐου, με μία μοναχία τουπλά, τινάζει στον αέρα τη «Λουζιτανία», ένα από τα μεγαλύτερα υπερκοιμένα της εποχής εκείνης. Το «κατόρθωμα» αυτό έκανε δολοφονία της Γερμανίας να κυριευθεί από φρενιτιώδη χαράς. Μά η λαιπή Εδωάτη έστρεψε δολοφονία από όργη και άγανάκτηση... Η Αμερική έφωσε και αυτή τη φρονή της, «έν όνόματι του πολιτισμού», καταδικάζοντας το έγκλημα... Και η αλήθεια είναι ότι ο 1.198 νεκροί της «Λουζιτανίας» αποτέλεσαν ένα θέαμα — καθώς τους παράσχερον τα κύματα, με πρόσωπο παρομοιαζόμενο από τον τρόμο και την άγνια — που δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει αίσθημα φρίκης στη συνείδηση κάθε πολιτισμένου ανθρώπου...

Πέρασαν έξι χρόνια από τότε. Τα πνεύματα ήρμηναν κάπως. Όστόσο, εκείνοι που έλαβαν μέρος στο δρόμο του παγκοσμίου πολέμου, δεν μπορούν ακόμα να διώξουν από το νου τους την τυραννική ανάμνηση του. Ένας από αυτούς τους «επιζώντες», είναι και ο άντικυβερνητής Λουδοβίκος φόν Λ... Τον γνώρισα στην Αφρική, όπου ζή σημερα, αποξενωμένος από τον κόσμο, άπορημένος, για την αβύσσο, από τον πολιτισμό μας... Κι έ άνθρωπος αυτός, ο οποίος υπήρξε κατά τη διάρκεια του πολέμου ένας από τους τραγικότερους κορυφάρχους του γερμανικού αυτοκρατορικού στόλου, μου αποκάλυψε τα παρασκήνια του τορπιλλισμού της «Λουζιτανίας».

Τις συνταρακτικές αυτές άποκαλύψεις, που είχαν φως σ' ένα άπο τα πιο σκοτεινά δρώματα της παγκόσμιας ανθρωποφαγίας, θεωρώ υποχρέωσή μου να τις φέρω σ' εφύτερη δημοσιότητα :

«...1915. Ο βρετανικός στόλος βρίσκεται σ' έφεδρεία και έν άναμονή διαταγών, στο Σκότα Φλόου. Μερικά έλαφρά μονάδες παραπλέουν μονάχα τη Μάγχη. Το πρόγραμμα της Αγγλίας είναι ν' αποβείση στη Γερμανία από παντού και να την κάνει να παραδοθεί από την πείνα. Και το σχέδιό της πλησίαζε να το πραγματοποιήσει. Η Γερμανία δολοφονία πεινούς... Η άπειρία δόλωσε το νου των Γερμανών. Και, μέσ' στην άπειρία να κάτους, έλαβαν την άδραση να κάνουν τ' αδύνατα δυνατό για να

ΦΩΣ Σ' ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟΤΕΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο πλοίαρχος της «Λουζιτανίας» και ο Γερμανός πλοίαρχος Σβιέγκερ, ο κυβερνήτης του υποβρυχίου Υ.20

διασπασούν τη ζώνη που είχαν σχηματίσει γύρω τους οι Αγγλοι. Στις 4 Φεβρουαρίου 1915, το Βερολίνο άνηθύνη σ' όλο τον κόσμο την παρακάτω προεδοποίηση :

«Από της 8ης Φεβρουαρίου 1915 κάθε έχθρικός έμπορικός πλοίο, συναντώμενο περίε της Ιρλανδίας και της Μεγάλης Βρετανίας, θα κατασφίγγεται, χωρίς να είναι δυνατόν ν' αναληφθεί ούδεμία ύποχρεώσις, όσον άφορά την διάσωση των επιβατών του...».

Οι σύμμαχοι άντελήφθησαν ότι η κατάσταση άρχισε να γίνεται σοβαρά. Όστόσο, έσπευσε να δείξουν ότι δεν τους πούσανε η γερμανικά καράβια ;... Και οι Αγγλοι, ιδίως, χωρίς να συγκινηθούν διόλου από την έπίσημη γερμανική προεδοποίηση, εξακολουθούσαν να κυκλοφορούν τα έμπορικά τους πλοία. Δεν άργησαν όμως να βεβαιωθούν ότι η Γερμανία ήταν άποφασισμένη να πραγματοποιήσει την άπειλή της... Ένα — ένα, τα καράβια τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες των γερμανικών υποβρυχίων. Η Γερμανία άγωνίζομενη τον ύπερ πάντων άγώνα !... Και σε τέτοιες στιγμές, ποιος λογαριάζει άν κατηγορηθεί ως πειρατής, άν στείλει στον άλλο κόσμο και μερικές εκα-

Ο πλοίαρχος της «Λουζιτανίας» και ο Γερμανός πλοίαρχος Σβιέγκερ, ο κυβερνήτης του υποβρυχίου Υ.20

τόμους όμως μήπως την τορπιλλική κανένα γερμανικό υποβρύχιο, άνέβαλε από μέρα σε μέρα την αναχώρησή της. Εφ'αυτά, όρισμένες Αμερικανικές εφημερίδες — πληρωμένες από την «Ιντελίγκενς Σέρβις» — άρχισαν να άπογοραφούν ύπερ του άποπλου της «Λουζιτανίας» !...

«Γιατί διατάζετε — έλεγαν στους Αμερικανούς — να εξαβασθήτε στον άγγλικό αυτό κολλόσο ; Εχόντες ότι η «Λουζιτανία» είναι χωρητικότητας 31.000 τόνων, ότι μπορεί ν' άνανττήσει ταχύτητα τρεις φορές μεγαλύτερη και από το πιο ταχύ γερμανικό καταδρομικό και ότι είναι όπλισμένη σαν θωρηκτό ; Εξ άλλου, γιατί δεν λαμβάνετε ύπ όψη σας ότι ένας στολισκος άγγλικών πολεμικών θα την συνοδεύει στο ταξίδι της ; για να την προστατεύσει από κάθε γερμανική επίθεση ;»

Η προπαγάνδα αυτή είχε άποτέλεσμα να καθησυχάσει και τους πιο φροϊμένους Αμερικανούς, εκείνους, βέβαια, οι όποιοι είχαν λόγους να μεταβούν στην Αγγλία, και να τους κάνει ν' άποφασίσουν να επιβιβασθούν στη «Λουζιτανία».

1.959 επιβάται άνέβηκαν στο υποβρυχίο... 1.959 μελλοθάνατοι...

Ναί ! οι επιβάται αυτοί προχωρούσαν προς το θάνατο !...

Γιατί η Αγγλία είχε άποφασίσει να διευκολύνει τη Γερμανία να τορπιλλήσει τη «Λουζιτανία» !

Μά, θα πείτε, το καράβι αυτό δεν ήταν δικό της ; Δικό της ήταν, βέβαια, αλλά η άζία μπορούσε να έχει ένα καράβι, όταν από την καταστροφή του θα εξηράται η είσοδος της Αμερικής στον πόλεμο ; Η Αγγλία υπέλειψε ότι άν τορπιλλίζονταν η «Λουζιτανία», άν εφίσταναν όλο το θάνατο οι επιβάται της, οι όποιοι ήταν όλοι Αμερικανοί, η Αμερική θα θεωρούσε την πράξη αυτήν ως πρόκληση εκ μέρους της Γερμανίας και θα έσπευθε άμέσως να δώσει έναντίον της !... Αυτό τον διαβολικό ύπολογισμό στήριζε η «Ιντελίγκενς Σέρβις»... Και το σχέδιό της επέτυχε, καθόλου τη γρημμή !...

Η Αγγλία ύποσχεθή ότι θα δώσει ένα στολισκο πολεμικών της, για να προστατεύσει τη «Λουζιτανία» κατά την διάρκεια του ταξιδιού της. Αυτό δεν έγινε. Συγχρόνως όμως έγινε κάτι άλλο, που δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους του ανθρώπου. Λίγες ώρες από το άπόπλου της «Λουζιτανίας» από το λιμάνι της Νέας Υόρκης, φορτωθέν στο ύπερκόκλεινο, έν άγνωστό των επιβατών, 10.000 κιλά πυρτίδος !...

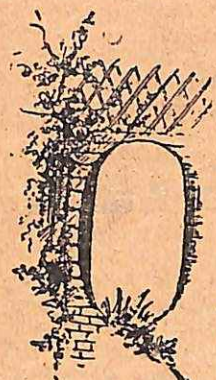
Εγκληματική άπεροσεψία, θα πείτε ίσως. Όχι ! Προμελετημένο σχέδιο !... Η ένοχη αυτής έλες φορτωθήσαν από την Αγγλία, για να διευκολυνθεί η καταστροφή του ύπερκοκλεινού !...

Τα ύποπτα τα έξερε... Τα γερμανικά υποβρύχια Υ.20 συνάντησε στο δρόμο του, άπροσάτευτη, τη «Λουζιτανία», η όποια ταξείδευε με ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ, για να προκαλέσει τη Γερμανία !...

(Η συνέχεια εις την σελ. 956)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

Η Ροζίτα

δικαστής Πάολο δελ Κάρο, ο πιο άμορφος άνδρας τ ης Βάγια-Μιλάνκα, κύτταζε με περιφρόνηση τη γυναίκα που καθόταν στο έδωλό του κατηγορούμενου.

«Εκείνη τη στιγμή ένα χρυσόλινο γέλιο χροστίστηκε στην αίσθησή του. Ο δικαστής γύρισε προς το μέρος της Ροζίτας και της φώναξε :

— Φάνεσαι πολύ εύθυμη, γιατί δεν ξέρεις τί σε περιμένει. Έδώ είναι δικαστήριο. Δεν είναι καμιά δεισιμανία σου, σινιό Πέντρο, είτε κατόπιν στον κοινόλογον άνθρωπο.

— Ο άγνωστος ήταν πολύ κομψά ντυμένος και φαινόταν ναυτικός. Τον είχα άκούσει μάλιστα να λέει ότι τα έξημερώματα θα έφτανε από τη Βάγια Μιλάνκα.

— Καλά, δεν σε χορεύομαι τίποτα άλλο. Ας έρθει τώρα ο Χουάν ο Ροϊνγκλες.

Ο Χουάν ο Ροϊνγκλες ήταν ένα γκαρσάκι τού «Παράλερο».

Το πρόσωπό του ήταν κομψό, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ε, άφοι είμαι μια καταραμένη ν η, άρρω δεν είμαι κι' έχω πλάσμα τού Θεού θα πεις από την αλήθεια !

Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

«Ο τρίτος μάρτυς με την κατόπιν του έμπιστης άόλημης περσόνας τού πράγματος. Άνθρωπος με χίλους δόκους ότι η Ροζίτα είχε σκοτώσει το Μαρτινέζ γιατί δεν την άφηνε να πάει με τον πλοίο άγνωστο.

— Ο πρώτος του δικαστηρίου άρρωσε να θυμώσει. — Είσαστε όλοι καναχάδες ! φώναζε στους μάρτυρες. Θα σας κλέψω μέσας, γιατί μου άραδιάσατε ένα σωρό ψευτιές. Έμπρός, ή σειρά σου τώρα, κατηγορούμενη, να πεις όλη την αλήθεια.

— Η Ροζίτα ο Κάλβο σπρώχθηκε από το έδωλό και προχώρησε στην έδρα του προέδρου. Έπειτα άπλωσε το χέρι της στο Εύαγγέλιο για να όρκισθεί. Οι χωροφύλακες όμως την έσπρωξαν βάναυσα και της είπαν :

— Η γυναίκες τού είδους σου άπαγορεύεται να όρκίζονται ! Μη λερώσεις το Εύαγγέλιο.

Εκείνη άποπρόσκληση σε με φρίκη. Η άγανάκτηση της έπληγε. Έβαλε τ' άδέρφια της στο έδωλό και της φώναξε :

— Ε, άφοι είμαι μια καταραμένη ν η, άρρω δεν είμαι κι' έχω πλάσμα τού Θεού θα πεις από την αλήθεια !

Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

«Ο τρίτος μάρτυς με την κατόπιν του έμπιστης άόλημης περσόνας τού πράγματος. Άνθρωπος με χίλους δόκους ότι η Ροζίτα είχε σκοτώσει το Μαρτινέζ γιατί δεν την άφηνε να πάει με τον πλοίο άγνωστο.

— Ο πρώτος του δικαστηρίου άρρωσε να θυμώσει. — Είσαστε όλοι καναχάδες ! φώναζε στους μάρτυρες. Θα σας κλέψω μέσας, γιατί μου άραδιάσατε ένα σωρό ψευτιές. Έμπρός, ή σειρά σου τώρα, κατηγορούμενη, να πεις όλη την αλήθεια.

— Η Ροζίτα ο Κάλβο σπρώχθηκε από το έδωλό και προχώρησε στην έδρα του προέδρου. Έπειτα άπλωσε το χέρι της στο Εύαγγέλιο για να όρκισθεί. Οι χωροφύλακες όμως την έσπρωξαν βάναυσα και της είπαν :

— Η γυναίκες τού είδους σου άπαγορεύεται να όρκίζονται ! Μη λερώσεις το Εύαγγέλιο.

Εκείνη άποπρόσκληση σε με φρίκη. Η άγανάκτηση της έπληγε. Έβαλε τ' άδέρφια της στο έδωλό και της φώναξε :

— Ε, άφοι είμαι μια καταραμένη ν η, άρρω δεν είμαι κι' έχω πλάσμα τού Θεού θα πεις από την αλήθεια !

Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

«Ο τρίτος μάρτυς με την κατόπιν του έμπιστης άόλημης περσόνας τού πράγματος. Άνθρωπος με χίλους δόκους ότι η Ροζίτα είχε σκοτώσει το Μαρτινέζ γιατί δεν την άφηνε να πάει με τον πλοίο άγνωστο.

— Ο πρώτος του δικαστηρίου άρρωσε να θυμώσει. — Είσαστε όλοι καναχάδες ! φώναζε στους μάρτυρες. Θα σας κλέψω μέσας, γιατί μου άραδιάσατε ένα σωρό ψευτιές. Έμπρός, ή σειρά σου τώρα, κατηγορούμενη, να πεις όλη την αλήθεια.

— Η Ροζίτα ο Κάλβο σπρώχθηκε από το έδωλό και προχώρησε στην έδρα του προέδρου. Έπειτα άπλωσε το χέρι της στο Εύαγγέλιο για να όρκισθεί. Οι χωροφύλακες όμως την έσπρωξαν βάναυσα και της είπαν :

— Η γυναίκες τού είδους σου άπαγορεύεται να όρκίζονται ! Μη λερώσεις το Εύαγγέλιο.

Εκείνη άποπρόσκληση σε με φρίκη. Η άγανάκτηση της έπληγε. Έβαλε τ' άδέρφια της στο έδωλό και της φώναξε :

— Ε, άφοι είμαι μια καταραμένη ν η, άρρω δεν είμαι κι' έχω πλάσμα τού Θεού θα πεις από την αλήθεια !

Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

— Ο πόνος του δικαστή, όμως, ήταν έλαφρύς, ή ανήκε στον άριστο και τα μάτια του κύτταζαν διαρκώς τον δελ Κάρο.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Μία ιστορική φράση του Φράντς Σούμπερτ. Η αδυναμία του άρχιου φύλου. Η λαγωνικότητα της Έλισάβετ της Ρωσίας. Η ξη γάτες της Πομπαντούρ. Τα Δανέζικα σκυλιά της Πουλίνας Βοναπάρτου. Τ' άλογα της Έλισάβετ της Αυστρίας.

Ο περίφημος μουσουργός Φράντς Σούμπερτ, που τόσο είχε σταθεί άτυχος στον έρωτα, όταν έμαθε ότι η κόρη του Καρόλινα Έστεργάζου, το μεγάλο πάθος της ζωής του, αρραβωνιάστηκε τον κόμητα Φιλίππο ντε Γκερσντλ, φώναξε με απογοητευτική πίκρα στους φίλους του:

— Δεν σ' έλεγα πάντα ότι η γυναίκα δεν αγαπούν στ' αλήθεια, παρά μονάχα τα ζώα;

Εκείνη τη στιγμή, βέβαια, ο μεγαλοφυής μουσικός, που είχε πληγωθεί τόσο από την απρόσμενη Κωρίνα, δεν φανταζόταν πως έλεγε μια μεγάλη αλήθεια. Μ' αυτή τη φράση του ήθελε να δείξει βέβαια κάπως σκληρά την περιφρόνησή του προς τον έλκετο της δημοφιλούς κόμισσας Έστεργάζου.

Κι όμως, όλες η γυναίκες, περισσότερο από τους άνδρες, έξω από τις μεγάλες ευαισθησίες τους, λατρεύουν κυριολεκτικά τα ζώα. Ίδου τι λέει ο Άμερικανός δοκτωρ Τζων Ντράβινγκ:

«Τ' άλογα, τα σκυλιά, η γάτες, οι παπαγάλοι, τα καναρίνια, η μικρές τίγρεις και τ' ακίνδυνα ακόμη φείδια, προσελκύουν με μια άκατανίκητη δύναμη τις γυναίκες, ή όποιες φυλάνε γι' αυτά τις πιο μεγάλες φροντίδες τους και τα πιο τρυφερά χάδια τους».

Ο ίδιος Άμερικανός επιστήμων αναφέρει ότι πόρα πολλές διάσημες γυναίκες, αυτοκρατίσσοι, καλλιτέχνιδες και εγρήγοροι του κινηματογράφου, έδειξαν για τα ζώα μια τόσο μεγάλη στοργή και τρυφερότητα και έδειξαν γι' αυτά τόσο λεφτά, όσα δεν συλλογίστηκαν ποτέ να σταυλώσουν γι' έναν άνδρα που τις έλάτρευε.

Η Έλισάβετ της Ρωσίας, ή οποία έμεινε ιστορική για τις τρελές έρωτικές της πιπέτες, είχε δυο υπέροχες λαγωνικές, τις οποίες αγαπούσε περισσότερο από τους φίλους της. Η Έλισάβετ είχε δυο μεγάλα δομάτια, στολισμένα με άρπινταστη πολυτέλεια, γι' αυτά τα σκυλιά της. Μία φορά μάλιστα έκανε τον Τσάρο να γίνη έξω φρενών από το θυμό του, γιατί άρνήθηκε να πάει σε μια μεγάλη έκθεση της Αγγλίας, στην οποία η παρουσία της ήταν απαραίτητη. Κι' ο λόγος αυτής της άρνήσεως της ήταν ότι μια από τις λαγωνικές της ήταν λιγνύ άρρωστη κι' η Έλισάβετ δεν ήθελε να την αφήσει μοναχή, στις φροντίδες των γυναικών της.

Η κυρία Πομπαντούρ, πόλη, ή περίφημη ευνοούμενη των Βερσαλλιών, είχε έξη ώρα-όρατες γάτες, τις οποίες έλάτρευε μ' ένα τρελλό πάθος και τις έδειχνε με ύπε-

ρηφάνεια στις φίλες της. Περισσότερο από τον άνδρα, ή βασίλισσα Λουδοβίκος ΙΕ' της έκανε άκρως παράτονα για τον καιρό που έκανε μ' αυτές τις έξη λαγωνικές γάτες της. Μά ή Πομπαντούρ δεν έννοούσε να τις εγκαταλείψει ούτε μια στιγμή. Κάθε φορά μάλιστα που ήθελε να εκδικηθεί τον βασιλέα για μια άδωα κι' άρελή ιδιοτροπία του, κλενοταν να δολοφονήσει με τα δικά του χέρια τον γάτο της και τον έδοποιούσε ότι δεν μπορούσε να παραστή στο γεύμα ή στο δείπνο, γιατί έκανε λουτρό στ' αγαπημένα ζώα της.

Μολαταύτα, ο Λουδοβίκος χάρισε στη φίλη του έξη άδωμαντοσώλιστα περιλάμια, γι' αυτές ιστορικές αυτές γάτες της. Μά μια μέρα κάποια έγχρωμα της μεγάλης κενούσης μένης, για να την εκδικηθεί με πόντο σκληρό τρόπο, δηλητηρίασε και τις έξη άσπρες γάτες της κι' άφησε έτσι την Πομπαντούρ άπορηγόρητη σ' όλη της τη ζωή.

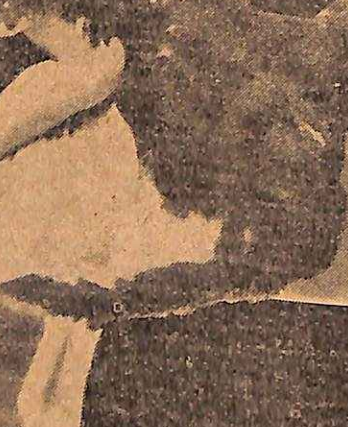
Και ή Παυλίνα Βοναπάρτου; Κι' αυτή ή ιδιότροπη και πεντάμορφη αδελφή του Ναπολέοντος, που πάρασε μ' α μυστοσηματική ζωή, με τρελούς έρωτες και φλογερά πάθη, αγαπούσε περισσότερο από τους φίλους της τα δυο μεγάλα Δανέζικα σκυλιά της. Λένε μάλιστα ότι αυτά τα δυο υπέροχα σκυλιά της ζήλευαν κάθε στενό φίλο της Παυλίνας, γιατί όταν έκαίνε άπεύθετο μαζί του στα διαμερίσματά της, τα σκυλιά άρχιζαν να γαυγίζουν και ν' αναστατώνουν το άνάκτορο με τα πένθημα ουρλιάσματά τους. Για να τα καθησυχάσει λοιπόν ή Παυλίνα δεν είχε άλλο τρόπο, παρά να διώξει γρήγορα από κοντά της τον τρυφερό φίλο της.

Ο στρατηγός Δελβέρ, περίφημος τότε για τις ναυτικές ερωτικές του, θέλοντας να δείξει πόσο έλαφρομυαλή κι' έρωτοπαθής ήταν ή Παυλίνα, συνή-

θισε να λήη στα σαλόνια του άτά σκυλιά της Παυλίνας γαυγίζουν 24 ώρες το ήμερονύχτιο!

Η δούκισσα του Μορνό, περίφημη για την άκατανίκητη γοητεία της και την ασύγκριτη χάρι της, ή ποιητήσσο του Μέντελσον - Σαντόρ, το «θαύμα της όμορφιάς», έδωσε την έλεγαν, και ή θελκτική ποιητήσσο Μυρά, είχαν κι' ή τρεις τους, μεγάλο πάθος για τα ζώα. Η ποιητήσσο Μυρά δεν επέτρεπε σε κανένα ίπποκόμο της να ταΐζει τα περιλάμια πέντε άλογά της. Κάθε μέρα λοιπόν μοίραζε μονάχη της την τρυφή τους από τον κάθε σταύλο και την, έρωτιζε με τα ίδια της τα χέρια μέσα στο παχνί.

Η δούκισσα του Μορνό

Η Έλεν Τέλντεν, με το μικρό της κατοικίδιο. — Η «βενέτα» του κινηματογράφου Ρακέλ Τόρρες, πάνω στην άγκαλιά της στρουθοκάμηλου, με την οποία πηγαίνει κάθε φορά στο «στούντιο» της «Μέτρο Γκόλντγουιν Μάγερ». — Η Τζίν Πάρκερ, με το σκυλάκι της, και ή σύζυγος του

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΙΑΣΜΕΝΟΙ...

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΠΟΥ ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΕΙ ΤΑ ΜΑΛΩΜΕΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ!

(Τ' άδάμια του Θεού Σίντα)

είχε δώσει άστροφές διαταγές στους υπαγμένους της να φροντίζουν πρώτα για τους σταύλους της και γι' τ' άλογά της, κι' ύστερα για το πολυτελέστατο άνάκτορό της.

Η περίφημη χορεύτρια Μαρία Ταλιόν έλάτρευε ένα σκυλάκι, που το είχε βρει μια μέρα στο δρόμο. Μία φορά, ένας ήθοποιος πασίγνωστος για την κακογλωσσία του, θέλησε να πειράξει τη μεγάλη χορεύτρια.

— Γιατί δεν έρχεστε στο θέατρό μας, της είπε, μόνο προτιμάτε να χάνετε τον καιρό σας μ' αυτό το παληόσκυλλο;

— Από τα παληόσκυλλα του θέατρου σας προτιμώ το δικό μου!...

Μεγάλη λατρεία για τ' άλογα είχε κι' ή όραία, μ' άτυχνη αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισάβετ. Είχε δεκάδες υπέροχα άλογα στους βασιλικούς σταύλους, όλα καθαρόαιμα, από τα οποία διάλεγε κάθε μέρα ένα, για να κάνει τον πρωινό περίπατό της καθώς και τις έκκλητικές άρροβωτικές άσκήσεις της. Κι' αυτή έπίσης ενδιαφερόταν πρώτα απ' όλα γι' τ' άλογά της, και γι' αυτό κάθε πρωί, ό άρχιδούκισσος της έδινε πρώτα άναφορά για την κατάσταση των σταύλων κι' ύστερα για τα άνάκτορα.

Όταν τέλος ή Έλισάβετ ήθελε μ' ένα δώρο να δείξει την ιδιαίτερη έννοιά της σε μια κυρία της άριστοκρατίας ή σ' έναν ευγενή, τους έλάμβανε ένα όμορφο άλογο.

Η βασίλισσα Βικτωρία της Άγγλίας είχε μια έξαιρετική αγάπη για ένα μικρό φής-τεριέ, που οι Λονδρέζοι συνήθιζαν να το λένε: «το μικρό της βασιλίσσας». Κάθε μέρα λοιπόν το σκυλάκι της Βικτωρίας έκανε τον περίπατό του στους δρόμους του Λονδίνου, συνοδευόμενο από έναν πελώριο και σοβαρό ύπηρέτη, ό οποίος επέτρεπε στους «εξέντους» να δίνουν κάποτε κάποτε κανένα «φροντά» στο μικρό της βασιλίσσας.

Η πρώτη βασίλισσα της Ιαπωνίας είχε μια μεγάλη και πολύτιμη συλλογή απ' όλα τα είδη των παπαγάλων.

Η άλσμονη Γαλλίδα ήθοποιός Σάρα Μπερνάρ είχε τρελή άδυναμία για καμιά έκασοτη μεγάλη χρυσόφαια, που κολιματσόσαν μέσα στη στέγνα του κήπου της.

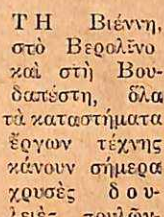
Και ή άτελείωτη αυτή σειρά των παραδειγμάτων της αγάτης των γυναικών προς τα ζώα, μπορεί να πλουτισθεί και από σύγχρονα παραδείγματα.

Η μαύρη χορεύτρια Ζοζεφίνα Μπαίκερ, παραδείγματος χάριν, αγαπάει τρελλά μια ήμερη λεοπαρδαλί. Η ήθοποιος του κινηματογράφου και του θεάτρου Γκαμπιό Μορλαί έχει ένα έλαφάκι με χρυσάκινα κέρατα. Η Τζόαν Κράουφορντ λατρεύει τα καναρίνια. Η ποιητήσσο Μαίρη της Άγγλίας έχει έξαιρετική άδυναμία για ένα...αίχαιο στυλντόργκ. Τέλος ή αυτοκράτειρα της Ιαπωνίας αγαπάει με πάθος ένα υπέροχο παγώνι.

Η γυναίκες λοιπόν αγαπούν τα ζώα περισσότερο από τους άνδρες. Αυτό πρέπει να το πιστέψουμε. Ό άνθρωπος της στέγνας του κήπου της Γάλλος εθνομορφός Τριστάν Μπερνάρ προχωρεί άκόμη περισσότερο. Μας λέει:

«Η γυναίκες αγαπούν τα ζώα σαν τον ίδιο τον εαυτό τους!»

ZAN ΛΕΚΟΚ

ΤΗ Βιέννη, στο Βερολίνο και στη Βουδαπέστη, όλα τα καταστήματα έχουν τέχνες κινούν σήμερα χονδρές δολιές πουλών.

γαλματάκια, που εικονίζουν ένα θεό της «Απο' Ανατολίας», καθισμένο σταυροπόδι, ανάμεσα σε δυο χορευματιστά κερά. Δεν υπάρχει δε ούτε ένα ζευγάρι, στη Δυτική Γερμανία, που να μην έχει στο δωμάτιό του και από ένα «Σίντα» — όπως λέγονται τ' αγάλματα αυτά. Σίντα σημαίνει στη σαρωνική «εξοχή». Και το άγαλμα αυτό πιστεύεται ότι συντελεί, με την παρουσία του, στη συμφιλίωση του ζευγαριού έκείνου, που είδε, για μια στιγμή, τον σούρανο της έρωτικής εντύχας του να σκοτεινιάζει από σύννεφα...

Παύ, όμως, είναι ή ιστορία του αγάλματος αυτού; Και γιατί διεδόθη τόσο πολύ ή χρήση του στην Ευρώπη; Θα σ' έξηγήσουμε άμέσως: Πριν από τρία χρόνια, ή Πάουλα Λιχβίτς, φοιτήτρια της Άκαδημίας Γλυπτικής, στη Βιέννη, έκανε τους γάμους της με τον Φράντς φον Χάουζνερ, ένα νεαρό μηχανικό με μεγάλο μέλλον, αλλά με παρόν... ταπεινό και άσημαντο.

Όστόσο, οι δυο νέοι ήσαν τόσο έρωτευμένοι ό ένας με τον άλλον, ώστε δεν ένδιεφέροντο για τίποτε άλλο σ' αυτόν τον κόσμο, παρά για την αγάπη τους. Μά ή εύτυχία αυτή δεν βάσταζε πολύν καιρό. Ό Φράντς άρχισε να ζηλεύει τη γυναίκα του. Ήξερε, βέβαια, πως ή Πάουλα τον αγαπούσε και ότι δεν είχε να φοβάται τίποτε εκ μέρους της. Τον πείραζε όμως, το γεγονός ότι η γυναίκα του εξακολουθούσε να πηγαίνει στην Άκαδημία της Γλυπτικής, γι' αποσάφη πολλές ώρες από το σπίτι, να διατηρεί άκόμα σχέσεις με τους παλιούς φίλους της...

Η Πάουλα μόλις το άντελήφθηκε αυτό, πειράχτηκε και άρχισε να είναι επιφυλακτική απέναντι του Φράντς. Έκείνος πάλιν, φαντάστηκε ότι η γυναίκα του κάτι του έκρυβε, ότι ήταν φηγομένη μαζί του για λόγους που δεν μπορούσε να τους μαντεύσει. Και έτσι, σιγά σιγά, το αγάπημένο αυτό άνδρόγυνό μεταβλήθηκε σ' ένα δυστυχισμένο ζευγάρι...

Σ' αυτήν την κατάσταση βρισκόταν ή Πάουλα, όταν, μια μέρα, συναντήθηκε μ' ένα παλιό οικογε-

νειακό φίλο της, ένα άστροφές ζευγάρι, ό οποίος είχε ζήσει πολλά χρόνια στην «Απο' Ανατολή».

Ο καλλιτέχνης αυτός αγαπούσε την Πάουλα σαν παιδί του. Μόλις την είδε κι' έμαθε ότι παντρεύτηκε, την ρώτησε αν ήταν εύχαριστημένη από τον άντρα της. Κι' έζηνη, εύχαριστημένη επειδή δοίκε έναν άνδρα, στον οποίο θα μπορούσε να πη τον πόνο της, άρχισε άμέσως να τι σημαίνει αυτό... Και έν θέλει να πω ένα τέλος ή διένεξης, ανάβει και το άλλο κερί... «Υστερ' από αυτό, τα λόγια είνε περυστά...»

— Μά γιατί δεν τον ρωτάς τί έχει, που είχε ή άφορη της δυσθυμίας του; της παρατήρησε ό ζευγάριος.

— «Α! δεν θέλω να προσέσω πράτη! άπορώθηκε ή Πάουλα σε τόνο ζηλοφύ...»

Όστόσο, κάθε φορά που συλλογίστηκε τα όρατα βράδια που περνούσαμε άλλοτε μαζί, με να διαλυθεί ή παρεξήγησή που την κρατούσε τόσο καιρό άποξενωμένη από τον άνδρα της.

— Άνδρέ μου, σ' άραχαλά, για λίγες μέρες ένα διβλίο, στο οποίο να γίνεται λόγος για το άγαλμα αυτό, ελπίζω στον ζευγάρι.

Ο καλλιτέχνης φάνηκε πρόθυμος να την βοηθήσει.

Και την επομένη, της έπληξε ένα διβλίο, που περιείχε λεπτομερή περιγραφή και ζωγραφική παράσταση του αγάλματος «Σίντα».

Η Πάουλα το μελέτησε προσεκτικά και ύστερα παράγγειλε σ' ένα άνδρα-ανταποδ να της φτιάξει ένα τέτοιο μικρό άγαλματάκι.

Και ένα πρωί, ή Πάουλα φείγοντας για την Άκαδημία, άφηνε το άγαλμα στη μέση του τραπεζιού και, δίπλα του, τοποθετούσε το διβλίο άνοιχτό στη σελίδα στην οποία γινότανε λόγος για τις ιδιοτητές του Θεού Σίντα.

...Όταν ή νεαρή γυναίκα επέστρεψε το βράδυ σπίτι της, δοίκε το ένα κερί του αγάλματος άναμμένο. Ό Φράντς είχε διαβάσει το διβλίο, κατέλαβε γιατί ή Πάουλα είχε τοποθετήσει το «Σίντα» στη μέση του τραπεζιού — και άναψε το ένα κερί, για να δείξει στη γυναίκα του ότι ήθελε ν' αγαπήσουν.

Η Πάουλα έτρεξε τότε ν' άναψή και το άλλο το κερί.

Δεν χρειάστηκε καμιά άλλη έξηγή.

Τα δυο άδωματα αυτά διέλυσαν άμέσως την παρεξήγησή που κρατούσε τόσο καιρό το άνδρόγυνό ψυχραμένο... Ό Φράντς και ή Πάουλα έπαισαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Η Πάουλα φον Χάουζνερ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΙΕΡΑ ΛΕΟΝΕ, Ο "ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ,"

Ένα ταξίδι στην καρδιά της Σαχάρας. Το τρομερό μαρτύριο της δίψας. Το «δέντρο του νερού». Η μοιρολατρεία ενός φυλάρχου. Η εξαντλητική πορεία προς τ' Αγγλικό Σουλνάν. Οι φρικτές θάλασσες του πεταμένου Γαμβία. Ο υποχρεωτικός φυλάρχος της Σιέρα Λεόνε. Μία εβδομάδα στη φυλή του εύγενου Γκούντ. Η ήλεια των ξηρών «γυναικών» μου, κλπ. κλπ.

Ορέοντα άρθρα του. Σ' ένα από αυτά, λοιπόν, περιγράφει τη ζωή των Ιθαγενών της Σιέρα Λεόνε, και τις περιπέτειές του με τις γυναίκες της 'Αγγλικής αλτς άποικίας. 'Αξίζει, καθώς καταλαβαίνετε, τον κόπο να σας το μεταφράσω. 'Ιδού τι γράφει ο 'Αγγλος εξερευνητής :

«Όταν οι Ευρωπαίοι μιλούν για τη Σαχάρα, έχουν πάντα την εντύπωση ότι είναι μία απέραντη έκταση άμμου, χωρίς ένα πράσινο φύλλο, γεμάτη από τους σκελετούς των Ιθαγενών, που βράζουν εκεί ούκιστο θάνατο. Δεν ξέρουν γι' αυτήν τίποτε άλλο από το ότι εκεί πέρα κανείς κυριεύεται από τρομαχτικές παρορμήσεις, ότι υποφέρει φρικτά από τη ζέση κι ότι, σπάνια μπορεί να γλυτώσει από τον άπιστο Σουλνάν.

Κι όμως, για να καταλάβει κανείς τα μυστικά αυτής της έρημου, που έχει έκταση δέκα εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, πρέπει να την διασχίσει από την Αίγυπτο μέχρι του 'Ατλαντικού κι από την Βερβερία μέχρι του Σουλνάν. Τρία χρόνια χρειάστηκα για να περάσω αυτή την έρημο. Στην αρχή ξεκίνησα μ' ένα καραβάνι περιηγητών από τ' Αλγέρι. Περιηγήσαμε με ιδικά αυτοκίνητα της άμμου κι από το ταξίδι κλήθηκε ένα μίση. Σιχνά συναντούσαμε όμορφα Εβραϊκά ξενοδοχεία, που είνε ιδιοκτησία των ταξιδιωτικών εταιρειών, άκούγαμε λίγη εθιμική μουσική και τα τελευταία νέα από το ραδιόφωνο κι' ύστερα συνεχίζαμε πάλι την πορεία μας.

Έτσι προχωρήσαμε χίλια τριακόσια χιλιόμετρα μέσα στην έρημο. Τότε όμως οι περιηγητές μ' εγκατέλειψαν, γιατί το ταξίδι άρχιζε να γίνεται κουραστικό κι' επικινδυνό. Τ' αυτοκίνητα δεν μπορούσαν πια να προχωρήσουν κι' έπρεπε να συνεχίσουμε το δρόμο μας με καμήλες. 'Ωστόσο, δεν δειλάσαμε καθόλου να προχωρήσω, αν και η ζέση έφτανε τους 45 βαθμούς κατά σκιά και τους 700 στον ήλιο. Για να ξεφύγουμε από τον κίνδυνο της ήλιας, ταξιδεύαμε πάντα την νύχτα, που έκανε σχετική δροσιά, έχοντας ως οδηγό το γαλάζιο άστρο της έρημου. Η καμήλες πήγαιναν ή μιά πίσω από την άλλη και περπατούσαν αργά, σύμφωνα με τον τρόπο που έκαναν τα μικρά κουνούνια τους, κι' ακούγοντας το τραγούδι του οδηγού του καραβανιού. Ήδη βεβαιώ ότι δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να διασχίσω τη νύχτα την έρημο. Κι' όστόσο, ύστερ' από λίγες μέρες, δεν άργη-

σα να εξακριβώσω ότι η Σαχάρα δεν είναι μία απέραντη πεδιάδα γεμάτη άμμο. 'Εχει κι' αυτή, όπως και κάθε χώρα, απόρητα βουνά, όροσά και πεδιάδες, στις οποίες όμως υπάρχουν μόνο δηλητηριώδη φρέια και τρομαχτικές σαύρες.

Σ' άλλα μέρη πάλι, το έδαφος σχηματίζει βράχους γιγαντικούς, άλλου είδους σκεπασμένο με χαλίνα και σ' άλλα μέρη επίσης είνε σκεπασμένο μ' άμμο, την οποία μετακινεί ο άνεμος και σχηματίζει λόφους. Κι' όστόσο, σ' αυτή την άνατοχιστική χώρα κατοικούν πεντακόσιες χιλιάδες Ιθαγενείς, οι οποίοι ζουν στις διάφορες όσες της, άπομονωμένοι και σε ήμαγρία κατ'όσους.

Σε μερικά μάλιστα μέρη οι Ιθαγενείς υποφέρουν από τη δίψα κι' αναγκάζονται να ρουφούν το χυμό ειδικών δέντρων, των οποίων η ρίζα τους φάνοιεν ως τις υπόγειες λίμνες της Σαχάρας, γιατί εκεί πέρα βρέχει μόνον κάθε έβδομο χρόνο.

Ο άνθρωπος, όστόσο, που ή'όλκιζε μια επίληψη σ' ένα δέντρο και θα ξεχάσει κατόπιν να την βολώση μ' άμμο, σκοτώνεται από τους συντρόφους του, γιατί θεωρείται εγκληματίας. Το νερό, που αναβλύζει από το δέντρο σαν πίδακας, δεν σταματάει παρά μόνον όταν έ-ξαντληθεί ή ή υπόγειο λίμην. Καταλαβαίνετε λοιπόν τι κακό υπο-ρ'ι να κάνει ένας άνηρωμένος άν-

θρωπος, που ή' αφήσει ανοιχτό α-πό το άνοχημα... Μπορεί να καταδικαστεί εις θάνατον πολλές χιλιάδες Ιθαγενών.

Είδα αυτό το μαρτύριο σε μια μικρή όασι του Νότου. Τέσσερες ή μέρες ή οικογένειες των Ιθαγενών είχαν να βρξουν το στόμα τους. Έκαναν σαν τρελλοί, χτυπούσαν το φλογαμένο στήθος τους και κινούντοσαν καταγής, βγάζοντας ά-παίσια ούρλιασμα. Τόν άνθρωπο που τους είχε καταστρέψει, αφή-νοντας άνοιχτο το δέντρο του νε-ρού, τον είχαν κομματιάσει και τον είχαν φάει. Μά ήταν πια κατακα-σμένοι να πεθάνουν από τη δί-ψα. Είπα τότε στον άρχηγό τους ο-τι καλά θα έκαναν να έφηναν απ' αυτή την όασι που θα μαρνανόταν σε λίγο, έλλειψη νερού, και να πά-νε λίγα χιλιόμετρα πιο μακριά, σε μια άλλη. Κούνησε άσημα το κε-φάλι του. Δεν ήθελε να εγκαταλεί-ψη τις κουριαδές που φύτεψαν οι πρόγονοί του, ούτε το χωματένιο κα-λίδι του. Και πέθανε εκεί από τη δίψα, άναμεσα στις άποξηραμένες ροιζιζές και τις πενιασμένες κα-μήλες της φυλής του.

Τέλος έφτασα στην κομμάλη του ποταμού Νίγηρος, ή όποια πλησιά-ζει τη Σαχάρα. Οι άνθρωποι του καραβανιού μου βούτηξαν μέσα στα νερά του με κίνδυνο να καταπα-ραχθούν από τους κροκοδείλους. Έ-βγαζαν άγριες πολωνικές κραγιές

και χόρευαν σαν δαιμονισμένοι για να ξεψιμούν τα πνεύματα του ποταμού. Ήσαν χαρούμενοι γιατί είχαν γλυτώσει από τα τρομαχτικά μαρτύρια της Σαχάρας.

Μποστά μας τώρα άπλωνόταν μία καταπράσινη έκταση, γεμάτη από άρτοδένδρα, βασιβά και δέν-δρα του καυσιού. Στις όχτες του Νίγηρος μείναμε μία εβδομάδα για να ξεκουραστούμε.

Περνούσαμε τη μέρα μας κινή-γώντας άγρια ζώα και πουλιά, που είχαν νοστιμώτατο κρέας. 'Υστερα βαδίσαμε προς το Τουμπουκτού, τη σπουδαιότερη πόλη του Γαλλικού Σουλνάν. Στο Τουμπουκτού υπάρχει κι' ή έδρα ενός Συντάγματος της Λεγεώνας των Σένων. 'Ο διοικη-τής του, ο συνταγματάρχης Σορέλ, με φιλοξένησε στο σπίτι του και μ' έκανε να περάσω λίγες μέρες σαν πολιτισμένος άνθρωπος. Έπειτα μου έδωσε πολλές πληροφορίες για τους Ιθαγενείς του Σουλνάν και τις φυλές τους και με συνόδευσε άρρε-τά χιλιόμετρα με μια τιμητική φρουρά λεγεωνάριων.

Από εκεί και πέρα συνεχίσαμε μόνοι μας την πορεία προς το 'Αγ-γλικό Σουλνάν, ακολουθώντας την όχθη του ποταμού Νίγηρος. Τώρα όμως το ποταμό είχε αλλάξει. Τα μεγάλα κι' αινιόθρα δένδρα είχαν διαδεχθεί μικροί θάμνοι και το έ-δαφος γινόταν γλιστρώς κι' επικιν-δυνό. Το καραβάνι μου αναγκά-ζοταν να προχωρή με χίλιες προφυ-λάξεις, γιατί άπρησε φόβος να περύνουμε μέσα στους τρομαχτικούς βάλτους του ποταμού Γαμβία, και τότε δεν θα γλυτώναμε το θάνατο.

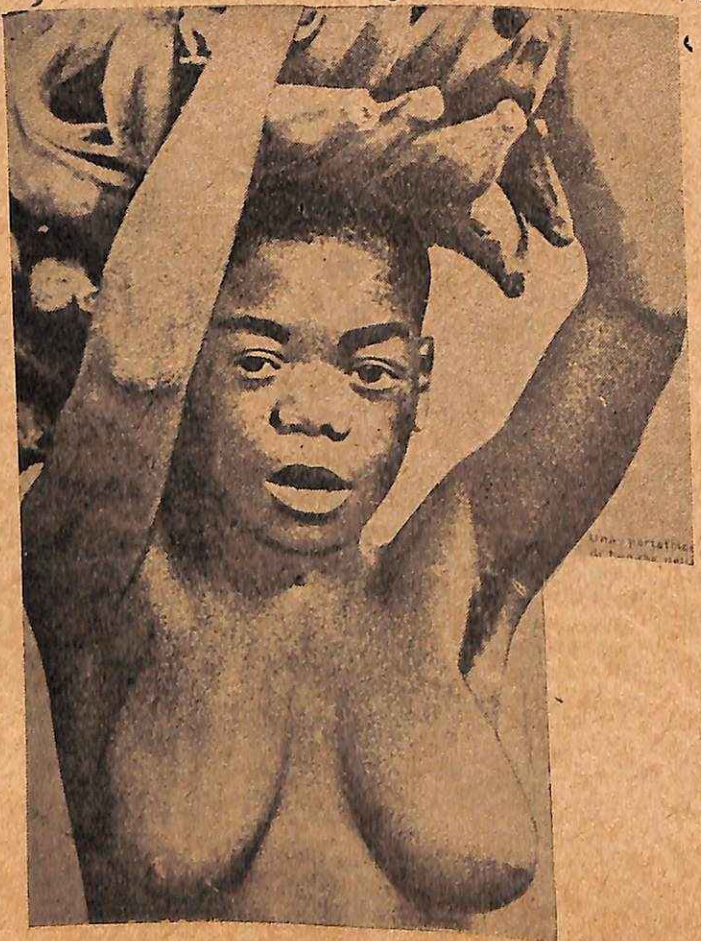
Η λάσπη του θα έθαβαν το καρα-βάνι μας. Πρότεινα λοιπόν στον άρχηγό του καραβανιού να φτιά-ξουμε μερικές παρόγες και μ' α-π'ες να διασχίσουμε τον ποταμό. 'Αρνήθηκε με τρόπο να έκταλεση την πρότασή μου.

Ο ποταμός είνε καταραμένος, μου δήλωσε. Ή παρόγες δεν γλυ-στρών στα νερά του. Έπειτα είνε γ' αυτός από πεινασμένους κροκο-δείλους.

Έτσι συνεχίσαμε το μαρτυρικό ταξίδι μας με χίλιους κόπους και τέλος φτάσαμε στη Σιέρα Λεόνε, την έριαιτική χώρα της 'Αφρικής, τον 'Τάφο των Λευκών», όπως τη λένε.

Ήταν άδύνατο πια να προχω-ρήσουμε. Οι μουσά από τους άνθρω-πους μου είχαν άποκατασταθεί από τον πυρετό και ήμαζαν με φαν-τάσματα. 'Αλλά κι' εγώ δεν ήμουν σε καλύτερη κατάσταση. 'Υπέφερα από δύνατους παροξυσμούς και ή-συχάζα μόνον όταν βασάνιζα τους Ιθαγενείς. 'Ο άρχηγός του καρα-βανιού μου, ένας σαρφς μαύρος της όάσεως Τονάτι, που ήταν κι' ο γα-τρός των Ιθαγενών, μου έδινε κά-θε τόσο να πιω ένα ποτό χυμό έ-νός δένδρου, ό οποίος παροξύω-νι έκανε ν' αναλαμάνω τις εν-συνείδησής μου.

Στη Σιέρα Λεόνε ήρθε να με ή-

Μαύρη της Γαλλικής Γουίνεας, μεταφέρουσα μπανάνες

(Η συνέχεια εις την σελ 957)

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΟΙ ΚΛΕΒΟΥΝ!

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

ΟΝ καιρό που ήμουν είκοσι - τριών χρό-νων — μούλεγε μία μέρα ο φίλος μου Λουί — διωρίστη-κα επαγγελματικά τα-μίας, και τοποθε-τήθηκα στη Σαβάν.

Ή Σαβάν είνε έ-να μεγάλο χωριό, πρωτεύουσα έ-παρχίας, και βρίσκεται κοντά στο μεγάλο δάσος της 'Αρχαίας. Κατο-κούσα σ' ένα απ' τα άφρινα σπίτια του χωριού αυτού, ίσογειο, και ά-πομονωμένο, χτισμένο καθώς ήταν καταμ'ής στη μεγάλη του αήλη.

Πανάρχαμ' αυτό το σπίτι, ερη-μόδιος ουσού, έβλεπε σ' έναν ερη-μικό δρόμο από τη μία μεριά, και στα χωράφια απ' την άλλη.

Το παραθύριό μου, μισοσάπια, δεν έλειναν καλά, και ή εξώπορτα, με μια γαρή κλειστή, μπορούσε να συντριβή σε καμμάτια. Σκέ-ψου τώρα, ότι ο φράχτης της αή-λης ήταν από παλιοραπανάκια και από β.ργες λυγαριάς, σέφον ότι είχα και τα χρήματα του Δημο-σίου στο μισοκοιμισμένο χρημα-ταβώτιο, και θα νοούσης γιατί δεν μπόρεσα να κλείσω μόλι κατά την πρώτη εβδομάδα!

Όλο και κλέφτες δηριεύουν, και άνατηδόσα από το κρεβάτι μου, και έπρεπε για την ασφάλεια των χρημάτων του κράτους...

Όστόσο, συνήθισα σιγά - σιγά. Και τότε, όποτε άρχισε να μου φάνετα π'ότι, και αυτό το πε-ριουσιό μου άκούη, το όποιο το-ποθετούσα κάθε βράδυ κάτω απ' το προσκέφαλό μου... Καί τέλος, σαν νεαρός που ήμουν, άρχισα να ξε-νυχτάω στο μοναδικό κέντρο του χωριού, και να γυρίζω άργα — άλλοτε κατά τα μεσάνυχτα, και ά-λλοτε κατά τη χαράμη — στο ά-πόκεντρο ερημητιάς μου!

Ή πληξί μου πρώτα, και το νε-ανικό μου αήμα από έβραση, ύστε-ρα, μ' έκαναν να συνδεθώ στενά με μια νοστιμώτα μικροπαντρε-μένη. Αυτή ή γυναίκα — ως την ποίμε Ροζίνα — φημιζόταν για πο-λύ καλόκαρδη στο χωριό. Δεν έν-νοούσε να φηριόνη κανέναν απ' τους πολυαφθμούς θανιστάς της, μεταξύν των οποίων βέβαια ήμουν κι' εγώ.

'Αλλά λίγο μ' έμειλε έμεινα, αν ήχε φανή σπαραχνή και σ' άλλ-λους ή Ροζίνα. Τέτοιες λεπτότητες δεν τις πολυτιμάζει ή νεανική ήλι-κία. Εύχαριστως της είχα δώσει άδρεση άμαρτιών για το παρελ-θόν, και είχα άπατήσει — για το παρόν τοιάχιστον — να μου μνή-σισθ. Συνήθως, πήγαινα έγώ στο σπίτι της. Σιχνά όμως, έρχόταν και εκείνη στο δικό μου... Μιά νύ-χτα του Φεβρουαρίου, την π'όμεια νύχτη, είχα μισοανοιγμένα τα τέ-ραμα του δωματίου μου, και έμεινα δίχως φως, έπιτήδες για να μην προκαλώ την πείραγεια των δια-βατών.

Σαφνικά, και ενώ κλασμερόσα ήτοι σ' ένα σ' αράδι, είδα ένα χέρι να σπρώχνει τα έσκαμτα παραθύ-ριά προς τα μέσα. Στο άνοιγμά τους, ξεχώρισα τότε με κατάληξη

μία άόριστη άνδρική σιλουέτα, άν-τι για γυναίκα...

Ο έπισκέπτης άρασκέλιζε μ' ερ-κολία το χαμηλό παραθύρο και πή-δισε κάτω βαρελά στο πάτωμα. Δεν κινήθηκα καθόλου από τη θέ-ση μου, παρά με το περιστορόφ μου έτοιμο περίμενα τη συνέχεια.

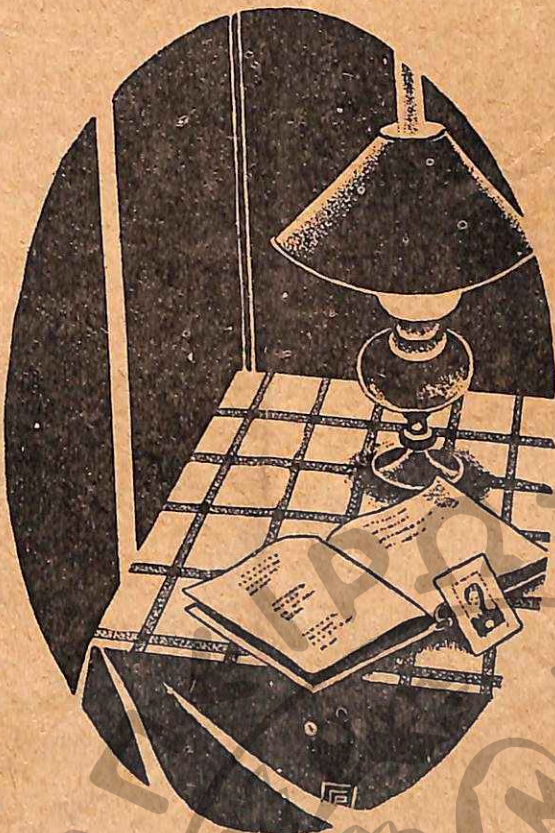
Ο άνθρωπος αυτός ψαχούλεψε τότε την τσιπη του, έβγαλε ένα σφυροκοπί, και έτοιμάστηκε ν' ά-νάψη ένα σπύρο.

— 'Αν κουνήθης, στην άναρη! ούρλιασα τότε, θυμωμένα και ά-γρια.

Έκείνος έπιχείρησε να δειρήση προς το παράθυρο, μονοκοντώντας, με ύφος που με παροξένωσε:

— Φτώ, διάβολε!... Την έπαθα σαν μορό!

'Απειλητικός όμως έγώ, τοίχηκα

το δρόμο με το πιστόλι μου στο χέρι, και τον άνάγκασα να άποθο-χωρήσει προς το μέρος του τζεαού. Και όταν τον είδα να πλησιάζει προς τα άκεί, τον διάταξα ν' άναρη τα δυό κερτά του κρησπηλιού μου, και βρισκόντουσαν στο πλαίσιο τραπε-ζαού.

Ξαναμηνύχισα πάλι, με δυσάρε-σκεια μαζί και ειρωνεία, ο άλλος-κοτος έπισκέπτης μου. 'Αναγκάστη-κε όμως να συμμορφωθώ, άναρη τα κερτά, και όταν φατίστηκε καλά το δωματίο, δεν μπόρεσα να συν-κρατήσω μία φωνή καταλήξεως. Είχα γνωρίσει έναν γνωστό μου, ήτιάνο, εθιμικόν τύπο του χωριού, ό οποίος κούτσαινε και από τα δυό του πόδια!

Ήταν ως έξηνα χρόνων, με-κρής φημισμένος, ξεφανωμένος σαν ρέγγα, βοιωμάτης, αλλά και με μία γαμάτα από κατεργασία και έξυπνάδα.

Κάτω από τα άσπρα του γένεια, ένα χαμόγελο σαρκαστικό διαρινό-ταν, καθώς με κούτσαινε άφρονος... Και βγάζοντας ύστερα στεναγμό... έγκαρπ'ήσεως (!), στεναγμό θύ-μοτος μπρός στον δήμιό του, πλη-σίσε την κοντινότερη καρέκλα και έαπλώθηκε εκεί με τσιπτε πρωτο-φανές!

— Βρέ μπαχάκι - Θωδορή, τί είν' αυτά; ξεφώνισα κατάληξεως. Δεν ντρέπεσαι να κάνης τέτοια πράγματα, γ'ός άνθρωπος;

— Μπά! Έκανε με φιλοφρο-νέως, ο γερο-ήτιάνος. 'Ισα - ίσα, έμεις οι γηραιόλοι πρέπει να κλέ-βουμε, άφού δεν μπορούμε να δου-λέψουμε!... Τι να κάνω;... Να δουλέψω, δεν μπορώ!... Να ήτηα-νέψω, δεν βγαίνει και πολύ ψουί!...

'Αποφάσισα το λοιπόν κι' εγώ, να

σμος είνε μία κλεψουριά, πέρα για πέρα!... 'Όλο το π'άν, είνε να κα-τορθώσι κανέναν να μνή άπα-στος!... 'Απαστος κλέφτης καθά-ριος νοικοκύρης» που λέει και ο λόγος... 'Αλλωστε, δεν ήλιπα να σε συναντήσω έδώ... Μου φάνη-κε πως σ' είδα να τριπώνης κοντά, στο ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΡΟΖΙΝΑΣ!...

'Αλλά θα ήταν φάνετα κανέναν άλλος, ΑΠΟΥΕ, και γελάστηκα!... 'Ηοθα λοιπόν έδώ, νομίζοντας το δωματίό σου άδειο, αλλά — φτώ, διάβολε! — την έπαθα! 'Όλο και γάνιες έχο, από το πορτί!

Η κατάληξη μου είν: φτάσει στο κατακόρυφο. Τόν άκούω έκθαμβος. 'Ήξερε τον έρωτά μου ό άλτ'ήριος, και ήμουν στη διάθεσή του... 'Αν τόν έβγαίνε καμιά κουνούτα από το στόμα, θα ήταν δύσκολη άρετά ή θέσι μου, στο χωριό...

Ήμουν, βλέπεις και δημόσιος ή-πάλληλος, που να με πάρη ό διά-βολος.

'Ενοώσα λοιπόν, ότι έπρεπε να τόν καλοπιάσω. Και διαγκωνίζα-τη γλώσσα μου άπο συγκαταμνη-μανία, χαμογλάσα μελιστάλεχτα και είπα:

— 'Ε, άειντε, μπαχάκι - Θω-δορή!... Είσα καλός άνθρωπος, και σε λητάμαι... Δεν θα σε κα-ταγγείλω!

— 'Α, μπράβο!... Νά, οι τίμιος άνθρωποι τί είνε: Στα τελευταία, συνεννοούνται περίφημα άναμεταξύ τους!... Γιατί κι' εγώ τίμιος ήμουν, μια φορά... 'Αλλά είδα, πως τίποτα δεν έβγαίνε με την τριμύττα!... Τώρα όμως βλέπω, πως ότε κι' απ' την άπια βγαίνει κατι... Για-τί, να πω μ' έπιασε; σαν πονητή, του λόγου σου!... Βλέπεις, είπα πριν έκείνη την πορομία, για τον άπαστο κλέφτη... Τώρα όμως θα πω και μια άλλη, αντίθετη αυτή: «Μια του κλέφτη, δικό του κλέφτη, τρεξί και την κακή του μέρας!... Την έπαθα λοιπόν, και σ' είχαρ-σώ για την καλότητα σου!... Δό-σε μου τώρα ένα σπύρο, και να φάω!...

Ήταν άναδής, ο άπερίγραπτος καλός μπαχάκι - Θωδορή, αλλά μου κούτσαινε πάντα τη συμπάθεια και τόν όκτο. Τοίδικα λοιπόν το ταγκάρο, το άναρη και μου είπα:

— Εύχαριστώ!... Και για να σε άναμνήσω, θα σου κάνω μια άπο-κάληση: Μην ξεχνάς άδικα ά-κόρη, νεαρό μου!... Πέσε να κοπι-ήθης ήτοι ήσυχία, για να έτιμήσης το πορτί σαν πονητή... Ή Ροζίνα που περιμένεις για άφριες, δεν θα-θή. Είδα κατόπιν άλλον, πριν μια ώρα, να τριπώνης κοντά στο σπίτι της!...

Κι' ενώ έβγαίνε κουτσοκούτσο έξω από την πόρτα, για να φηγη, προσέθεσε με σαρκασμό άναφρα-στο:

Τά βλέπεις... 'Ω, κι' αυτή ά-κώμα κλέβει!... Σου κλέβει φίλια, άφρις από την ήσυχία σου, ίσως και λίγα παραδάκια, και τα φίλια που δικαιοσύνη τα χαρίζει σ' άλλον, με πρώτη ειδικότητα! Είνε λοιπόν όλοι κλέφτες, στον κόσμο αυτό, ή δεν είνε, διάβολε!...

— Το λοιπόν!... 'Όλος ό κό-

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

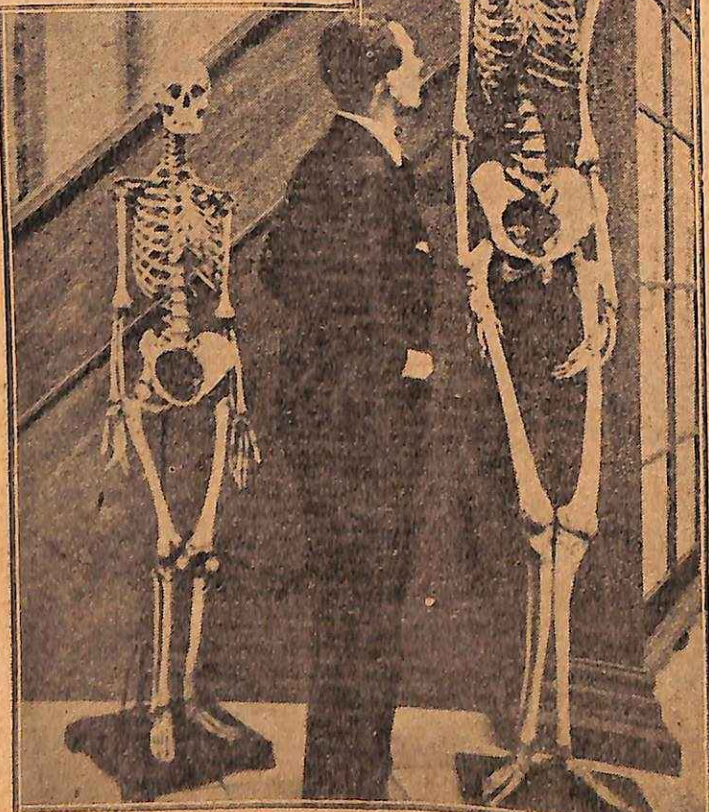
ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Το Έγκληματολογικό Μουσείο του Βερολίνου. Η πέντε τραγική υποδοκίμασις του. Το φιλντισένιο μπράουνιγ της «φράου» Έλεν Χέρμπαγκερ. Η παράδοξη ιστορία μιας Γερμανίδος κακούργου. Πώς συνέληφθη η μυστηριώδης ζωντοχήρα του Βερολίνου. Ο τραγικός αποκεφαλισμός της. Οι μακάβριοι σκελετοί των κατασκόπων. Το μοιραίο γράμμα που έδινε στο θάνατο. Τα σύμβολα των παιδοκτόνων και των μαγισσών. Το τμήμα των παθολογικών εγκληματιών, κλπ. κλπ.

ΤΗΝ περασμένη εβδομάδα έγιναν στο Βερολίνο τα εγκαίνια της εγκληματολογικής συλλογής της Γερμανίας. Η συλλογή αυτή, που είναι μια μακάβρια συλλογή, στο όποιο όμως απογορεύεται η έρευνα σε όλους τους νεκρούς και τους ανθρώπους που δεν έχουν ποτέ γερά νύκτα. Άλλα κι αυτοί άνοιξαν οι όψεις δεν μπορούν να αντέξουν στην φρίκη, που τους κυριεύει και σπεύδουν να εγκαταλείψουν τις αθροισές του, για να μη παρρησιάζονται από την τρομάρα τους. Σ' αυτό το μουσείο έχουν συγκεντρωθεί όλα τα αποτρόπαια μέσα με τα οποία οι εγκληματίες διατρέχουν τις δολοφονίες τους. Είναι διατεταγμένα σε ένα πλήθος τμήματα, άλλα τα πιο σπουδαία είναι τα εξής: το εγκληματολογικό, το τμήμα της κατασκόπησης, το τμήμα των παιδοκτόνων, το τμήμα των γυναικείων εγκλημάτων και το τμήμα των παθολογικών εγκληματιών.

Το πρώτο τμήμα απασχολεί τρεις μεγάλες αίθουσες, γεμάτες από όλα κάθε είδους, μπαλάντες, σχοινιά και μαχαίρια. Σε μια ιδιαίτερη κορνίζα υπάρχει ένα φιλντισένιο μπράουνιγ, ένα μικρό ποτόλι σαν αγαπητήρας που δεν κάνει καμιά εντύπωση μερικοί σ' άλλα τρομαχτικά φωνικά όργανα. Κι όμως αν τύχαινε να ανοίξετε το είδος διδύμο της Γερμανίας Ασφάλειας θα πεθάνετε από το φόβο σας. Αυτό το μικρό ποτόλι άντρες στην πιο παράδοξη εγκληματία της εποχής μας, τη «φράου» Έλεν Χέρμπαγκερ. Η ιστορία αυτής της γυναίκας είναι παράδοξη, όπως και τα εγκλήματά της. Μέχρι της ημέρας που παντρεύτηκε, ήταν ένα ήσυχο κι ήπιο κορίτσι που δεν ταίριαζε να πατήσει, ούτε ένα μυρμήγκι. Οι γονείς της την ελευθερεύουνταν για αυτό και της λέγαν ότι καλό θα ήταν αν κλεινόταν σ' ένα μοναστήρι. Όσο για τις φίλες της άμα ήθελαν να την κάνουν να λιποθυμήσει, διηγούντο μια κοινή αστυνομική περιπέτεια. Πώς τώρα αυτό το τόσο τρυφερό πλάσμα βύστη από τον γάμο του έλαθε μια τέτοια ψυχική διαστρέφση, ώστε να γίνει διάσημη εγκληματίας, αυτό ούτε και οι διάφοροι ψυχίατροι μπορούν να το εξηγήσουν. Το γεγονός όμως είναι ότι μετά τρεις μήνες συγγενής ζωής η φράου Έλεν άρχισε να γίνεται κακή, να

Οι σκελετοί των κατασκόπων, στο Μουσείο του Βερολίνου

πρώτα διαφόρων καλοντυμένων ανθρώπων. Η ιατροδικαστική εξέταση των πτωμάτων, όσο προσεχτική κι αν γινόταν δεν απέδιδε αποτέλεσμα. Το μόνο που διαπίστωναν οι γιατροί ήταν, ότι ο θάνατος προήρχετο πάντα από εξωτερική αιτία και ήταν κεραυνόβολος. Ένας αστυνομικός τότε, ο Φράντς Μπρέχαμ, ανέλαβε να διαφωτίσει αυτήν την μυστηριώδη υπόθεση. Άρχισε λοιπόν να ερευνά το παρελθόν των δολοφονηθέντων για να μάθει με ποιά πρόσωπα συνδεόντουσαν. Έκείνο όμως που του έκανε εντύπωση και του κίνησε την περιέργεια ήταν η παράδοξη σύμπτωση ότι όλοι αυτοί οι άτυχοι άνθρωποι το τελευταίο βράδυ είχαν διασκεδάσει με τη «φράου» Έλεν. Χωρίς να πη τάπο, ο αστυνομικός την παρωλόλησε τότε να τον συνοδεύσει στο αστυνομικό τμήμα, προσαρμόζοντας, ότι έπρεπε με υπερβολική ταχύτητα και ότι η άδεια της κυκλοφορίας της δεν ήταν θεωρημένη.

Η «φράου» Έλεν τον ακολουθούσε ανήμπορη στο τμήμα. Έκει της έγινε κομμάτι η έρευνα και οι αστυνομικοί ανακάλυψαν σε μια μικρή τσέπη της τουαλέτας της ένα παρόμοιο δόλο από φλίντιν, ένα μικροσκοπικό μπράουνιγ. Την υπέβαλαν τότε σε μια μαρτυρική ανάκριση και την ανάγκασαν να τους αποκαλύψει τα φρικιαστικά εγκλήματά της.

Η «φράου» Έλεν ταχτικά κινιόταν από τη μανία να σκοτώσει. Για να λησματοποιήσει λοιπόν αυτό το εγκληματικό πάθος της παρέσυρε τους έφημερους φίλους της μέσα σ' αυτοκίνητο της κι εκεί, σ' ένα έρημο δρόμο τους φύτεψε μια σφαίρα σ' αυτή με το μπράουνιγ της και τους άφηρε στον τόπο. Αυτές η σφαίρες ήταν τόσο μικρές ώστε δεν άφηναν ίχνη στο πτώμα. Κι έτσι κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει πως είχε παραβεί ο θάνατος του θύματος της. Με τον ίδιο τρόπο είχε σκοτώσει τους γονείς της για να τους κληρονομήσει. Η Έλεν Χέρμπαγκερ καταδικάστηκε στον δι' αποκεφαλισμού θάνατο και η καταδίκη της εξετελέσθη τον Αύγουστο του 1928. Από τότε αυτό το μουσείο της Γερμανίας Ασφάλειας και σήμερα βρίσκεται στο Έγκληματολογικό Μουσείο που αναφέραμε.

Στο τμήμα της κατασκόπησης είναι διατεταγμένα ένα σωρό φράζελλοι μηχανήματα, τα οποία μεταχειρόντουσαν οι μυστικοί πράκτορες κατά τον παγκόσμιο πόλεμο. Έχουν όμως πολύ μικρή αξία. Έχουν την αίσθηση ενός σκελετού των τριών ξένων κατασκόπων. Μερικά από τους ξένους κατασκόπους που έπαιξαν τον ρόλο στα χέρια της Μυστικής Υπηρεσίας και να τους φανταστούμε, σπάζουν σήμερα αυτό το μακάβριο μουσείο με τους σκελετούς.

(Η συνέχεια εις την σελ. 956)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Προς Θεού, Ντίξον! ... Τι πάς να κάνεις;

— Άχ, φίλε μου! στέναξε θλιβερά ο νεαρός λοχαγός. «Όλοι τους προδότες είναι, οι άθλιοι αυτοί! ... Θα τον σκοτώσω μια μέρα εξάπαντος, αυτόν τον άχρηστο συνταγματάρχη! ... Άλλα πρώτα θέλω να τον άτιμωσω, ριχνοντάς του την προσοπίδα και αποδείχνοντάς τον προδότη!»

— Δεν είναι ώρα ακόμη, για προσωπικές φιλονικίες και εχθίδες! συμβούλιζε στοργικά ο Μόρτον. «Η πατρίδα μας κινδυνεύει, ο αρχιστράτηγος μας κινδυνεύει να πέσει θύμα άχρείων προδοτών και έμεις έπίσης κινδυνεύουμε να τυφλωθούμε από τα κοιμιατικά μας μύση! ... Άλλα... σάσου! ... Τι θρόνος είναι αυτός;

Κι άπλωσε σφιγτώντας το μπράτσο του προς το έσωτερικό του στρατοπέδου...

Πραγματικά, ένας θρόνος αλόχοτος έρχοταν από εκεί. Κάτι σαν ύψωφο βοήτο, κάτι σαν δολοβή άγανακτισμένη, που φαινόταν να βγαίνει από χιλιάδες στήθων, και να απλώνεται γύρω στον άέρα...

— Μα τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε και ο Ντίξον παραξενευμένος. Άλλα πού να το άποκριθεί ο ταγματάρχης Μόρτον, η όχλοβή έγινε έντονώτερη. Και κρανγές βίαιες ξεχώριζαν πο καθωρά τώρα: — Ψωμί! ... Ψωμί! ... Παινούμε! ...

— Κάτω ο Βάσιγκτον! ... Κάτω ο αρχιστράτηγος της κακούχιας και της πείνας! ...

— Ειρήνη! ... Ειρήνη! ... Κάτω ο πόλεμος! ...

Οι δυο φίλοι άλληλουτάχτηκαν χλωμοί και λαχανιασμένοι. Και πρώτος ο Ντίξον δίκωσε την όδυνή σιωπή:

— Μα αυτό, ήνε σάσις! ... Στάσεις ο στρατός! ...

— Άκριβώς όπως το λές, ήνε φώναζε τότε με λαχάρα ο Μόρτον. Πάμε... Ή θέσι μας δεν ήνε εδώ, τώρα... Είνε στο πλευρό Έλνείν, ήνε στο πλευρό του μεγάλου άρχιστράτηγου μας, τον όποιον άποσκάπτουν και ραδιουργούν οι παληάνθρωποι και οι προδότες! ... Έμπρός, πάμε!

Και έσπευσε μαζί του τον Ντίξον, ανεμίζοντας με λίσσα το σπαθί του στον άέρα.

Ο Ντίξον τον μιμήθηκε άμέσως, και με τα σπαθιά στα χέρια τους άορμησαν και οι δυο προς την παράγκα του άρχιστράτηγου.

III
Η ΣΤΑΣΙΣ

Πραγματικά, παρουσίαζε άσυνήθιστη όψη τη στιγμή εκείνη — το

στρατόπεδο της Βάλλεϋ - Φόρτ. Ένα στίφος από πεντακόσιους περίπου στρατιώτες, χωρισμένοι σε άταγτες, άπειθαρχες όμάδες, προχωρούσε έξαλλο από τις διάφορες παράγκες του στρατοπέδου προς το ταπεινό στρατηγείο του άρχιστράτηγου Βάσιγκτον.

Ήσαν όλοι ρακινδυντοι, ξεπόλυτοι, με τα μάγουλά τους φραγμένα από την πείνα και τις στερήσεις, και κατάχλωμα. Θα τους νόμιζε κανένας για μέλη ληστρικής συμμορίας, και όχι για στρατιώτες του έθνικού άμερικανικού στρατού...

Το στίφος όλο προχωρούσε, τόσο και πλήθαινε. Άπό τις διάφορες παράγκες που περνούσε, όλο και έβγαιναν δυσχεστεύμενοι κατά της καταστάσεως συνάξτριοι τους, και έμπαιναν και αυτοί στη στασιαστική φάλαγγα. Άλλα και όσα άλλα ήμεναν πιστοί στον θρυλικό τους άρχιστράτηγο, δεν λάβαιναν μέρος δέσσεια στις επαναστατικές αυτές εκδηλώσεις των συναδέλφων τους, άλλα και δεν τις έμπόδιζαν όμοια:

Περιοριζόντουσαν να κοινούν το κεφάλι τους θλιβερά και να σιωπούν μελαγχολικά και σχεδόν έπιδραστικά!

Εσπρινικά, το στίφος έσταμάτησε. Ένας ψηλόκορμος άνδρας, ρωμαλέοτατος, γίγας σωστός, άλλα κορυμιάρης και ξεπλάγας, ήχε άνεβή σ' ένα άδειο βαρέλι και θρονιόφωνα έπιτετατικά εσωστή.

Ήταν λογίας, και από τους πιο επιφοβούς επαναστάτες.

— Σύντροφοι! φώναζε. Έρτασε ή ώρα, να ζητήσουμε την άνομφή της δυστυχίας μας... Οι μπόφισ μας καθυστερούνται... Άντι για λεφτά, μάς δίνουν κοινολόγια, που δεν άξίζουν ούτε πεντάσο, και που κανένας δεν τα δέχεται...

— Στρατιώτα, παιδιά της Άμερικής μας! ... Αυτά που κόνεζε τώρα, δινόμαζατα «ΑΤΙΜΗ ΑΙΠΟ-

Το χρυσάφι εξαφανίστηκε, και ή πείνα και ή φτώχεια μάς δέρνουν... Μας άποσχέθηκαν έλευθερία από τους Άγγλους, και μάς έορξαν — με την άνικανότητά τους — σε κόλαση χειρότερη... Φτάνει πια! ... Να ζητήσουμε από τον Βάσιγκτον την άπόλυση μας... Ή γυναίκες μας και τα παιδιά μας, μάς περιμένουν και πεινούν χειρότερα από μάς! ... Άν μάς άπολύση με το καλό, καλά! ... Άλλοιώς, κρατούμε όπλα στα χέρια μας, και κάνουμε αυτό που πρέπει! ... Κάτω, ο Βάσιγκτον! ... Κάτω ο άνικανος άρχιστράτηγος! ...

Άγριες έπενθιμες μαζί και βλαστήμιες, υποδέχτηκαν αυτήν τη στασιαστική άγρόρεση.

— Κάτω ο Βάσιγκτον! ... Στα όπλα, συνάδελφοι! ... ούρλιαζαν όλοι μαζί.

Και ξεκινώντας σαν δαμονισμένοι, τραβούσαν με άπειληκτώτατες διαθέσεις έναντίον της ταπεινής παράγκες του άρχιστράτηγου των.

Τη στιγμή εκείνη, πολυπληθείς άξιωματικοί με τα σπαθιά των στο χέρι, ώρμησαν μέσα στον έξαγριωμένο όχλο των στασιαστών. Έπαιναν από τις στολές τους στρασιώτες των, τους φώναζαν με τα όνομάτα τους, τους βένεταν... Μάταια όμως άγωνιζόντουσαν, να τους έμπνευσουν την ιδέα του καθήκοντος και της τιμής... Μάταια πρότειναν τα ήμια στήθη των στην άνθρωπολήμνη εκείνη, ή όποια τους συνέπαιρνε στη δίλη της...

Κι ένας από τους άξιωματικούς ύψωσε, στο τολάρος από τους άλλους — ή μάλλον από θρησμοίους — φώναζε βοοντερά:

— Στρατιώτα, παιδιά της Άμερικής μας! ... Αυτά που κόνεζε τώρα, δινόμαζατα «ΑΤΙΜΗ ΑΙΠΟ-

ΤΑΕΙΑ»! ... Σταθήτε, παιδιά, και συνέθετε! ... Άλλοιώς, τον πρώτο που θα κάνει ένα όμμα, θα τον έαζώσω νεκρόν στη γή!

Κι έπειδή σήκωσε συγχρόνως άπειληκτά το σπαθί του, μια όμάδα από τους πλησιέστερους λυσσάλους στασιαστές ρίχτηκε άπάνου του. Ή συμπλοκή ήτο έρημο φοβερά. Και όταν οι στασιαστές προχώρησαν περισσότερο, φάνηκε στο έδαφος ο δυστυχής άξιωματικός να κείτεται νεκρός και άματάδεκτος.

Ο φόνος αυτός και το άντικρουσμα του αίματος άντι να κατατραύνουν τον όχλο, τον έξαγριώσαν περισσότερο. Ή κρανγές και ή έβρισι διπλασιάστηκαν σε μανία. Πλείστοι άλλοι πιστοί άξιωματικοί άναποδογυρίστηκαν και καταπληγώθηκαν.

Και διαρκώς ή άνθρωποθάλασσα των στασιαστών, προχωρούσε άσυνκράτητη προς το άρχιστράτηγείο...

«Όστόσο, ούτε ο Κομβάλ, ούτε ο Γκάιτ, ούτε ο Μίρλι, ούτε ο Οδάφ φαινότανταν. Και ή έσφαράνση των αυτών, έδειχνε πού φανερώ άκμή την προδοσία των.

Πού ήταν όμως, ο Βάσιγκτον; Μπρός στο άρχιστράτηγείο του, ή ιδιαίτερα τον φορού ήταν παραταγμένη σε τάξι μάχης. Όστόσο οι φοροφοί του αυτοί είχαν τα όπλα τους επάρα πόδας... Θα έλεγε κανένας, ότι μια άνοπία διαταγή τους άνάγκασε να στέκουν άπαθείς και να μη χυπτούν τους στασιαστές, άσφαλώς από φιλόδηροτη πρόθεση να μη χυθεί άδελφικό αίμα! ...

Ανέβου στην ιδιαίτερα αυτή σοματοφυλακή του Βάσιγκτον, είχαν φθάσει τώρα οι στασιαστές. Άίστασαν λίγο, βέβαιοντας τους σωματοφυλάκας να μην πυροβολούν έναντίον τους, και ένοωσαν κάτω τα ήμια για τον έπτοσιό αυτών του άρχιστράτηγου των. Γρήγορα όμως κίνησαν τους διαταγμούς των, έαφάνηκαν πάλι θρασύτατοι και προληπτικοί, και ή κρανγές των διπλασιάστηκαν:

— Κάτω ο στρατηγός! ... Πού ήνε! ... Να τον δούμε! ... Να μάς άπολύση για τα σπαθιά μας! ... Κάτω ο Βάσιγκτον! ... Κάτω!

Συγχρόνως οι περισσότεροι, για να δυναμώσουν την όχλοβή τους αυτή, πυροβολούσαν με έμβροντες στον άέρα... Ή σύγχυσις και το πανδαιμόνιο ήσαν άπεριόριστα...

Εσπρινικά, άκούστηκε ή ώρμησις για την εμφάνισι του άρχιστράτηγου τημητής τημπανοκουσί. Ή πόδα της παρόλας του άνοιξε διλάτα, καλά...

Στα κατώφλι της φάνηκε ο Βάσιγκτον.

Δεν ήταν μόνος. Πλάι του στεκόνοσαν τρεις άνδρες, οι όποιοι — από τις στολές τους — φαινό-

τουσαν ότι ήταν Άγγλοι. Πιο πίσω του, φάνηκαν ο Γκάτ, ο Κομβάι, ο Μίλντον και ο στρατηγός "Αρνολντ με την άσπρη τριχόχρηστη στολή του. Και τέλος, μερικώς, ο Άγγλος αξιωματικός, ύψιστος στα άσφαλτα των τριών πρώτων επισήμων Άγγλων. Μεταξύ δὲ τῶν Άγγλων αὐτῶν ἀξιωματικῶν, βρισκόταν καὶ ὁ γνωστός μας ἡδὴ λοχαγὸς Ἀνδρέας, μετὰ τὴν στολή καὶ τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου τώρα...

Ο Βάσιγκτον, γαλήνιος, προχώρησε πρὸς τὴν ἰδιαιτέρα του φρουρά, ἡ ὁποία με σεβασμὸ, ἄφησε τόπο νὰ περάσῃ αὐτὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του.

Ἡ ἐπιβλητικὴ παρουσία του μούδιασε ἀμέσως τὰ ἔξωλα ἐκείνη πλὴθὺν τῶν στασιαστῶν. Σιγά σιγά ἡ ἀνταρσία ἐκλείωνε ἐν τῇ τάξει τῶν... Πόσο ἦταν κυριαρχική, ἡ γαλήνη τῆς φρουρῆς! Πόσο ἀρχοντικό ἦταν τὸ παρουσιαστικὸν του καὶ πόσο βρετανική ἦταν ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου του καὶ ἡ στάσις τοῦ λαιμοῦ κορμοῦ του!

Ἐρχε μεγάλη, ἀνοκώτατα μάτια ὁ Βάσιγκτον, ἀσπρηλά, ἐξεταστικά, ἀλλὰ καὶ ἥρεμα συγχρόνως. Ἡ μὴτη του, γυμνὴ καὶ σταθερὰ ἀνὰ γλυφῇ, δέσποζε ἀπάνω ἀπὸ τὸ μικρὸν τοῦ σώματος. Στὰ λεπτὰ του χεῖλη πλανόδιαν ἓνα χαμόγελο ἐπιστοσύνης καὶ εὐλογοῦσας. Τέλος, πλοῖσα μάλιστὰ στεφάνωναν τὸ ψηλὸ καὶ φαρδὸν μέτωπό του, καὶ τὸ τετράγωνον σαγόνι του εἰδεινάζετο ἀποφασιστικὸτητα καὶ καρτερία χαρὰς.

Φοροῦσε μαύρη στολή, ἀπλὴ παρὰ τὸν ὑπερτατὸν βαθμὸ του. Κι' ἀπὸ μὴ μάση ἀπὸς ταῖνια, με χρυσὸς φούντες ἐπὶ τῇ ἀκρῇ, κρημνίζονταν τὸ σπαθί του.

Ἐργνετο μετὰ τὸ χεῖρ του καὶ ὁ σημαφορὸς του — κρατώντας τὴν ἰδιαιτέραν σημαία του — ἤρθε καὶ στήθηκε κοντά του. Κατόπιν, μετὰ τὴν ἐπίσημην καὶ μεταλλικὴν σὺν ἡχοῦ σάλπιγγος φωνῇ του, βροντοφώνησε τὰ ἑξῆς:

— Ἀμερικανοὶ!... Στρατιῶται μου!... Εἰρὸν ποῖα εἶνε τὰ παρὰ πονά σας!... Δὲν ἔχετε οὔτε μισθὸ, οὔτε τροφὴς, οὔτε ἐνδύματα... Ὑποφέρετε, καὶ ὑποφέρετε καὶ ἐγὼ μαζί σας!... Ἀκούσατε νὰ με καλεῖτε!... Ὁρῆστε, εἰμαι παρὼν!... Καὶ εἰμαι ἐτοιμὸς νὰ λογοδοτήσω σὲ σας, σὺν πιστοῖς πολιταῖς τῆς μεγάλῃς πατρίδος μας πὺν εἶσθε!... Μοῦ ἐπιστήθηκε τὴν ἐντολή τῆς ἀρχιστρατηγίας, ἡ πατρίς... Μιλήστε λοιπὸν, εἰσεῖτε τὰ παιδιὰ τῆς: Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

Ἡ νεκρὴ σιγὴ, γέμισε τότε ἀπὸ ἀόριστα μουχμουρητά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς στασιαστὰς προχώρησε. Κότταζε κατὰμματα τὸν ἀρχιστρατηγὸν του, καὶ μετὰ τὸ σπινθὶ τῶν παρὰ του. Καὶ τέλος, ἔζηρε ἐξ ὀνόματος τὸν συνανδελφόν του, καὶ ἀπολυθεὶν ἀμέσως ἀπὸ τὸ στρατὸ ὅσοι τὸ ἐπιθυμοῦσαν.

Ο Βάσιγκτον τὸν ἀνοῖξε ἀτάραχα ὡς τὸ τέλος, δίχως καθύλου νὰ τὸν διακρίνῃ. Καὶ ὕστερα φώναξε πάλι:

— Ἀκούσατε τίς ἀπαιτήσεις σας!... Ποῖν ὅμως σὲ ἀποκριθῶ σ' αὐτές; πρέπει καὶ σὲ νὰ με ἀκούσετε!

Γύρισε τότε τοὺς πρὸς ἐπὶ τὴν ὁδὸν τοὺς ἄλλους ἄλλους, οἱ ὁποῖοι στεκό-

τουσαν πλάι του, καὶ τοὺς εἶπε δυνατά:

— Μιλόρδοι... Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐπαναλάβετε, μὲρὸς στοὺς στασιαστὰς αὐτοὺς τῆς Ἀμερικῆς, τίς προτάσεις ποὺ μοῦ φέρετε ἐκ μέρους τοῦ λόρδου Νόρθ, προθυποῦντο τῆς πατρίδος σας Ἀγγλίας!

Μιὰ κίνησις βουθῆ, παρατηρήθηκε στὸ συναγμένο πλὴθος τῶν στασιαστῶν. Ὅλοι τοὺς, σκοπιλοὶ καὶ προσεχτικοί, τέντωσαν τ' αὐτιά τους ν' ἀκούσιν.

Οἱ τρεῖς ἐπίσημοι Ἀγγλοὶ ἀπεσταλμένοι, προχώρησαν λίγο. Λεγόντοσαν Τζόνσον, Ἐντεν καὶ Φέργουσον.

Ο τελευταῖος, ἔλαβε τὸν λόγο, καὶ εἶπε τοὺς στασιαστὰς:

— Ἐν ὀνόματι τῆς χαριτοβρίτου Μεγαλειότητός του, τοῦ βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Γ', ἐρχόμεστε νὰ προσφέρωμε σὲς ἀναστατημένες ἀποικίες μας τῆς Ἀμερικῆς, τὴν συγχώρησιν του καὶ τὴν ἀμνηστία!

— Ναί, ἀλλὰ ὑπὸ ποίους ὅρους; δέχθηκε ἀπλᾶ, ὁ Βάσιγκτον. Ἀνακοινώστε σὰς παρακαλῶ τοὺς στρατιώτας μου, καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους μᾶς συγχωρεῖ καὶ μᾶς ἀμνηστὸς, προχώρησε ὡστόσο ὑπερήφα.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

γασον. Καὶ ὁ ὄρος αὐτὸς, εἶνε ἐπίσης ἀπαράτητος!

Ἡ σιγαλὴ στὰ πλῆθὺν τῶν στασιαστῶν ἀνέβηκε καὶ πάλιν νεκρὴ. Οἱ στρατιῶται χαμηλόβλεπαν δίλιν, ἐποφειγόντας τώρα νὰ κινήσιν κατὰμματα τὸν ἡρωϊκὸν τοῦ ἀρχιστρατηγῶ. Τὰ στήθη διών τους φούσκωναν ἀπὸ ἀγρία καὶ βουθὴ ταραχή...

Ο Βάσιγκτον σταύρωσε τότε τὰ μὲρτά του στὸ πλατὺ τοῦ στήθος, μετὰ τὸ πρόσωπο ἀντινοβόλο ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ μετὰ τὸ κορμὶ τοῦ τενητωμένου ἀγρίου, φώναξε βροντερὰ:

— Δοχαεῖ Ντίξον!... Νὰ προχωρήσῃς ἀμέσως ἐδῶ, ὁ ἀρχιστρατηγὸς σημαφορὸς τοῦ στρατοῦ!

Ο Ντίξον ἔγνεψε ἀμέσως, καὶ ἀπὸ τὸ πλὴθος προχώρησε ἓνας ἄνδρας. Ἦταν τραγὸς, ἡλικιωμένος καὶ μετὰ χεῖρα ἀδύνητα καὶ ροζισμένα. Φοροῦσε κουρελιάριον γιτῶν, καταστρατημένο παντάλον καὶ ἀντὶ γὰρ παπούτσια εἶχε δέσει στὰ γυμνά τὰ πόδια — μετὰ πύργους — διάφορα χοιροειδῆ κομμάτια.

Σὺν φάντασμα ἀπ' τὴν στερήσει καὶ τὴν κακοτυχίαν ὁ στρατιώτης αὐτὸς, προχώρησε ὡστόσο ὑπερήφα.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Σὺν τὰ περιμένον ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σημείον, δὲλνληρος ὁ στρατὸς τότε — στασιασταὶ καὶ πιστοὶ μαζί — οὐδὲν ἔμελλε νὰ πατριωτικὸν παραλήρημα:

— Ζήτω ἡ Ἀμερικὴ μας!... Ζήτω ὁ ἀρχιστρατηγὸς μας!

Ο Βάσιγκτον ἔβγαλε τότε τὸ καπέλλο του, γονάτισε μετὰ βουρκομένα μάτια μπρὸς τὴν σημαία καὶ εἶπε:

— Στρατιῶται!... Ὁρκισθήκατε ἐγὼ σὲς ἱερὰς πτυχὲς τῆς σημαίας, ν' ἀγωνισθῶ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν μας, καὶ νὰ πεθάνω ἂν δὲν νικήσω!... Ὡς τώρα εἰμὶν πιστὸς στὸν ὄρκον μου, ἐγὼ... Ἐσεῖς λογιζήσαστε ὅμως, καὶ πεθεῖτε νὰ ἐκταραχθῆτε!... Ὁρκισθεῖτε ἡ ὄχι!

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!... Νίκη ἡ θάνατος γὰρ δόξος μας!... Τὸ ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ, αὐτὸ!

Δάκρυον δόλιν... Ἐξουοῦσαν ὅλοι τὰ δεινοπαθήματά τους, μετανοῶντες πάλιν γὰρ τὴν λυγρὴν ἀνταρσία τους, μεθοῦσαν ἀπὸ πατριωτικῶν τώρα, ζητωκραυγῶν τὸν μεγάλον ἀρχιστρατηγὸν τους καὶ ὠρῶντο σὺν συνεχίσουν καρτερικά — καὶ μέχρι θανάτου — τὸν σκληρὸν καὶ μορτηρὸν ὑπερῶν Ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τους...

Ο Βάσιγκτον σηκώθηκε ὀρθὸς. Ἦταν μεταμορφωμένος καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦ προσώπου ἀντινοβόλο. Γύρισε στὴν ἀκολουθία του, εἶδε τοὺς Ἀγγλοὺς τὰ πλῆθὺν τῶν στρατιωτῶν ποὺ παραληροῦσαν καὶ εἶπε ἀπλᾶ:

— Μιλόρδοι, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τῆς ἀγωνισμένης, γὰρ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος σου, τοὺς ὁρους τῆς πατρίδος σας!... Ἀς μπουκεῖ πάλιν, στὸ στρατηγεῖο μου!... Κι' ἐσεῖς, κύριοι ἀξιωματικοί, ἀκολουθήστε με!

Τὰ τμήματα κρότησαν πάλιν, ἡ σημαία χαρτέστην κινῶντο στὸν αἶρα, καὶ ὁ Βάσιγκτον μετὰ τὴν ἀκολουθία του μίλησε ξανά στὸ ἔθλον καὶ ταπεινὸν στρατηγεῖο του...

IV
ΟΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ο Βάσιγκτον, μόλις μίλησαν ὅλοι μαζί του καὶ κἀπὸν γύρω ἀπὸ ἓνα τεράστιον τραπέζιν, ἔβριξε μὴ ἐρενητικὴν ματιὰ τὴν ὀμνύειν.

Εἶδε τότε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: Οἱ Ἀγγλοὶ ἀπεσταλμένοι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀκολουθίας του, ἦσαν βαθεῖα πληγωμένοι ἐπὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταρσίας. Καὶ τοῦτο, γὰρ ὁ Βάσιγκτον εἶχε τὴν ἐπιτηδεύσει νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ, ἂν ἐπιτρέψαι νὰ παρασταθῶν μάρτυρες τῆς πρὸ ὀλίγων στιγμῶν σκηνῆς ἐκείνης τοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν στρατιωτῶν του.

Στοὺς ἀξιωματικούς τῆς δικῆς τῆς ἀκολουθίας ὅμως, ὁ Βάσιγκτον εἶπε τὰ ἑξῆς ἀλλόκοτο: Μερικὸι — οἱ παρόντες — ἀφελῶς — ἦσαν δυνατοὶ νὰ συντάξουν τὸν ἀρχιστρατηγὸν τῶν, μετὰ τὴν στάσι αὐτῇ τῶν στρατιωτῶν. Οἱ ὑπόλοιποι ὅμως ἀξιωματικοὶ — οἱ παρὸντες καὶ οἱ ἀφουετισμένοι — αὐτοὶ καὶ οἱ ἀφουετισμένοι καὶ ὑπερήφανοι, πρῶτα γὰρ ἡ ἀγωνισμένη πατρίς τους

— Ὁχι!... Ὁχι!... εἶπε γὰρ ἡμῖν στὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικό, ὁ Βάσιγκτον. Στὸν στρατιώτην μου πηγαίνω, καὶ ὅχι στὸν ἔχθρο... Ἀς μείνῃ λοιπὸν ἡ συνοδεία, γὰρ δὲν χρειάζονται τέτοιον εἶδος μέτρα ἀσφαλείας!... Εἰμῶστε ἀλλοῦ ἀδελφία καὶ παιδιὰ τῆς ἰδίας πολεμμένης πατρίδος!

Πρῶτος δέχθηκε τὴν ἀμνηστὴν σιγὴ, ὁ Ἀρνολντ. Ἡ ἀδιαφορὴ καὶ ἀξία του καὶ ὁ βαθμὸς του ὡς στρατηγῶν, τὸν παρουσίαζον ὡς πρῶτον τῆς συνοδείας ἐκείνης ἐν τοιαύτῳ. Χάρις σ' αὐτὸν καὶ σὲς ἐπαθλῆς ἐρωτήσεις του στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον ἀξιωματικό, ἡ συνοδεία ἐκείνη γενικῶς οὐδὲν ἔλεγε ἢ ψυχρότης ποὺ ἐπαρκατοῦσε ἐπὶ τὴν

—

—

—

—

—

δὲν ταπεινώθηκε στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τῆς καὶ ὕστερα γὰρ τὸ καὶ τοῦ λατρετοῦ τῶν ἀρχηγῶν ἐμμενε ἀσάλευτο, παρ' ὅλη τὴν πρὸ ὀλίγου δεινὴ περιπέτεια!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΟΥ J. B. BOYNE

ΜΑ τελειώσατε την αλληλογραφία, Μις Ντίν, είτε η Μις Σάρα Ζίμπσον στην γραμμή της, να πάτε να πληρώσετε αυτούς τους λογαριασμούς. Θά δώσω δυο τραπέζια ο γαρμμάττα των πέντε λιρών, μέσα σ' αυτόν τον φάκελλο. Κυττάξτε, τον αφήνω εδώ, επάνω στο γραφείο. Μη ξεχάσετε να πάρετε τις εξοφλήσεις.

— Μάλιστα, Μις Ζίμπσον. Με άγγό δόμα, ειδικεύεις, η πλουσία γεροντοκόρη προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου και εκεί κοινοστάθηκε.

Η Μις Ζίμπσον ήταν ύψηλη γυναίκα με κάτασπρα μαλλιά. Είχε βλέμμα διαπεραστικό, μίτη γροπτή και όταν θύμωνε η γλώσσα της έκοβε σαν ακονισμένο σπαθί. Ήταν μια γυναίκα επιβλητική, με μεγάλη θέληση και τίποτε δεν την φόβιζε, εκτός από τις αστραπές και τις βροντές, που την έκαναν να ξα-

ρώνη σαν μικρό, δειλό, παιδί. Και όμως ήταν άγατρη, και η υπηρεσία της έμεινε χρόνια κοντά της. Η Χάζελ Ντίν βρισκόταν μαζί της ένα χρόνο τώρα, ως γραμματέως και συνοδός της και ούτε σκεπτόταν να φύγει από κοντά της. Άλλα στην περίπτωση της Χάζελ υπήρχε και ένας άλλος σπουδαίος λόγος, που την έκανε να μη θέλη να φύγει.

— Θα βγώ να περπατήσω στο Πάρκο, είτε σε λίγο ή γεροντοκόρη. Όταν ξοδη λουπόν, εκείνος ο ήλιος ο άνεμος μου, να το πείτε πως σήμερα το πρωί δεν θα χρειαστώ το αυτοκίνητο.

— Πολύ καλά, Μις Ζίμπσον. Θα το πω στον Μίστερ Πάρκερ, είτε η νέα, συγκρατώντας με δυσκολία την άγανάκτησή της για το επίθετο του ήλιου, με το οποίο η γεροντοκόρη είχε στείλει τον άνεμο της.

— Όταν έφυγε η Μις Ζίμπσον από το δωμάτιο, η Χάζελ άνοιξε το παράθυρο και άνεμισε βαθιά τον καθαρό αέρα. Της φωνάσαν πως παγώσαν... Άκουσε εκεί να πη τον Μπέρναρντ Πάρκερ, το χαριτωμένο αυτό παλληκάρι ήλιος. «Ω, άσφαλως, αν άλλος κανείς είχε τολμήσει να εκφραστεί έτσι, θα τον είχε βάψει στη θάλα του. Είτε ήλιος, είτε όχι, ήταν ο Μπέρναρντ, τον άγατρουσε.

Η πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή και ο Μπέρναρντ μπήκε στο δωμάτιο.

— Πού είτε η θεία μου; ρώτη-

σε ο νέος ψιθυριστά.

— Μόλις βγήκε έξω... Είτε πώς σήμερα το πρωί δεν θέλει το αυτοκίνητο.

— Θεέ μου, είτε ο νέος, πώς φυσά ο άνεμος σήμερα! Δεν χουάνεις μ' άνοιχτό παράθυρο;

— Όχι... Άκου, Μπέρναρντ, βαρέθηκα πια αυτή τη ζωή! Ξέρεις τι σε έλεγε σήμερα, η θεία σου;

— Ά! για λέγε! Μήπως με σκότωσε με κανένα καινούργιο κολεαρτικό επίθετο;

— Σε έλεγε ήλιος!

— Έτσι, ε; Άς μου πεις μια κατ'άλληλ' εικασία και θα της δείξω αν είμαι ήλιος. Σήμερα όμως έχω άλλη σπουδαιότερη φροντίδα. Ξέρεις, ίσως βρω εργασία...

— Ό! φώναζε η Χάζελ χαρούμενη. Τι καλά, τί ώρα!

— Δεν πρόκειται βέβαια να καμιά απουσία θεία. Άλλα όπως δήποτε είνε προτιμότερη από τη ζωή που κάνω τώρα. Γιατί, όπως αντιλαμβάνομαι, η θεία Σάρα δεν φαίνεται διατεθειμένη να με βοηθήσει. Χάζελ, πές μου, αν μου δώσεις πέντε λίρες την εβδομάδα, θα κάνω την κουτουράδα να με παντρευτείς;

— Βέβαια! απάντησε η Χάζελ αδίστακτα.

— Φυσικά στην αρχή θα στενοχωρηθείς λιγάκι, τώρα που συνήθισες εδώ στην καλοτέρας. Άλλα δεν βρίσκω σκότση να επιβραδύ-

νομή περισσότερο το γάμο μας. Έσύ τι λές;

— Έχεις δίκιο, είτε η Χάζελ. Η Μις Ζίμπσον δεν σ' αγαπά, το βλέπω κι' εγώ. Φυσικά, δεν έχω κανένα παράπονο μαζί της, εκτός όταν εκφράζεται εναντίον σου.

— Πφ! Δεν λογαριάζω τα προσβλητικά λόγια της... Σου βρίσκωτα εδώ κανέναν οδηγό;

— Ναι, είνε εκεί επάνω στο γραφείο... Τι τον θέλεις;

— Εκείνος που μου έδωσε τη διεύθυνση του γραφείου, στο οποίο ζητούν υπάλληλο, δεν θυμόταν ακριβώς τον αριθμό. Θέλω να βρω λοιπόν τη διεύθυνση και να τη σημειώσω.

Ο νέος πήρε τον οδηγό και άρχισε να τον ξεφυλλίζει, ώσπου βρήκε τη διεύθυνση που ζητούσε.

— Όρα, φώναζε, τη βρήκα! Μου επιτρέπει να τη γράψω σ' αυτόν τον περιόσιο φάκελλο;

— Βέβαια, απάντησε η νέα χωρίς να προσέξει ποτέ φάκελλο είχε πάρει ο Μπέρναρντ.

Η Χάζελ συλλογιζόταν με χαρά, ότι επί τέλους, ο αγαπημένος της θα έλασφάριζε μια τακτική εργασία. Από την εποχή που τελείωσε τις σπουδές του, βρισκόταν χωρίς δουλειά, ξαφνικά, ένα χρόνο προηγουόρα είχε γνωρίσει με τη Χάζελ, στο σπίτι της θείας του. Ο νέος ξετρελλάθηκε άμεσα με την όμορφιά της νεαρής γραμματέως και

— Γιατί είπες ψέμμα; ρώτησε η Μις Ζίμπσον αυστηρά.

αποφάσισε να την παντρευτεί. Δυστυχώς ήταν χωρίς χρήματα και χωρίς εργασία. Η μονομανία του ήταν ν' ασχοληθεί με τ' αυτοκίνητα. Είχε παρακαλέσει μάλιστα τη θεία του να του δώσει χρήματα για ν' αγοράσει ένα γκαρζό δικό του. Αύτη όμως αρνήθηκε γιατί δεν εύρισκε αυτήν την απασχόληση κατάλληλη για τον Μπέρναρντ. Και επειδή ήθελε να κάνει κι' αυτή για τον μοναχικό άνεμό της και κληρονομία της, του πρότεινε να του δώσει ένα τακτικό μηνιαίο επίδομα, με τη συμφωνία να οδηγεί αυτός το αυτοκίνητό της και ότι ποτέ, ισέ καμιά περίπτωση, δεν θα έτρεχε με μεγαλύτερη ταχύτητα από είκοσι χιλιόμετρα την ώρα.

Ο νέος έσπευσε να δεχτεί την πρόταση της θείας του, εν πρώτοις για να βρούμετα κοντά στη νέα που αγαπούσε και έπειτα με την ελπίδα πως πιθανόν στο τέλος, η θεία του να έκανε κάτι παραπάνω γι' αυτόν.

Ένα χρόνο τώρα βαστούσε αυτή η κατάσταση και ο Μπέρναρντ είχε βαρεθεί πια, γιατί η θεία του δεν ένοουσε να κάνει τίποτε γι' αυτόν...

— Θα πάρω το αυτοκίνητο και θα πεταχτώ ως αυτό το γραφείο, είτε ο νέος ενώ συγχρότως έχανε τον φάκελλο στην τσέπη του. Εδγήσου με, καλή τύχη, αγαπημένη μου.

Καλή επιτυχία, χουσε μου, είτε η νέα μ' ένα χαμόγελο ευτυχίας. Η Χάζελ έμεινε μόνη λίγη ώρα, ώσπου τελείωσε την αλληλογραφία της Μις Σάρας Ζίμπσον, κατόπιν πήγε και φόρεσε το καπέλλο της και το πανωφόρι της και έπ'αρξε στο γραφείο για να πάρει τον φάκελλο με τα χρήματα που της είχε αφήσει η γεροντοκόρη. Άλλα ο φάκελλος δεν βρισκόταν πια, έκει πού η Μις Σάρα τον είχε αφήσει προηγουόρα. Και τότε ξαφνικά η Χάζελ θυμήθηκε πως ο Μπέρναρντ είχε πάρει έναν φάκελλο για να υπηρετήσει τη διεύθυνση που γύρευε. Ήταν φανερό πως είχε πάρει τον φάκελλο, ο οποίος περιείχε τις δέκα λίρες.

Η καρδιά της νέας άρχισε να χτυπά δυνατά. Ήξερε πόσο απόρρητος ήταν ο Μπέρναρντ. Δεν ήταν καθόλου απίδανο να είχε πάρει τον φάκελλο. Και πού θα εύρισκαν τότε δέκα λίρες. Ήταν ζήτημα αν αυτή και ο Μπέρναρντ μαζί θα μπορούσαν να συνεννοώσουν τις πέντε λίρες μονάχα. Η Μις Ζίμπσον θα γινόταν θηρίο όταν θα μάθαινε ότι οι λογαριασμοί της έμειναν απλήρωτοι και ότι τα χρήματα χάθηκαν. Πώς ξέρει, ίσως να τους έδωχε και τους δυό.

Η Χάζελ πήρε μια γρήγορη απόφαση. Ίσως θα προλάβαινε τον Μπέρναρντ στο δρόμο. Η Χάζελ έτρεξε άμεσα έξω, μα μόλις προχώρησε λίγο, είδε πως το αυτοκίνητο δεν φωνόταν πουθενά.

Μηχανικά τότε διεύθυνθηκε προς το Πάρκο. Μ' απελπισία συλλογιζόταν τη φοβερή σκεπή που θα επακολουθούσε. Τόση ήταν η στενοχώρια της, ώστε δεν πρόσεξε, ότι β' οδρανός ήταν φορτωμένος με βαρεία, καπνισμένα σύννεφα. Άστραφτε και βροντούσε κι' από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπούσε η μπόρα. Είχε φάσει σχεδόν στην είσοδο του Πάρκου, όταν ξαφνικά, διέκοψε το γαλάζιο αυτοκίνητο της Μις Ζίμπσον και τον Μπέρναρντ,

που το οδηγούσε. Και εκείνος την είδε, γιατί σταμάτησε άμεσα και της έγνεψε ν' ανεβεί. Εκείνη σαστισμένη καθώς ήταν, κάθησε δίπλα του χωρίς να κινήσει μέσο στο αυτοκίνητο.

— Ω, Μπέρναρντ! φώναζε. Δεν ξέρεις τι πάθαμε... Ω! Θεέ μου! πόσο τρώμαξα.

Κάτι μουμμούρισε ο νέος, μα η Χάζελ δεν το άκουσε, ίσως γιατί βροντούσε εκείνη τη στιγμή, και εξακολούθησε:

— Ξέρεις τι έκανες; Πήρες τον φάκελλο, στον οποίο η Μις Ζίμπσον είχε βάλει δυο πενήντλια για να πληρώσω κάτι λογαριασμούς. Έχει γούστο να τα έχασες...

Ο Μπέρναρντ κάτι ψιθύρισε πάλι με φανερό στενοχώρια. Η Χάζελ όμως χωρίς να προσέξει την

παράξενη στάση του νέου, εξακολούθησε:

— Γιατί δεν απαντάς; Βοήρες τα χρήματα;

Μέσα από το βάθος του άμαξιού ακούστηκε τότε μια γνωστή φωνή, που έκανε τη Χάζελ να τινάξει ξαφνιασμένη και να γυρίσει πίσω απότομα. Τρομαγμένη αντίκρισε το αυστηρό βλέμμα της Μις Ζίμπσον.

— Από τα λόγια σας, Μις Ντίν, πρέπει μάλιστα να συμπεράνω πως χάσατε τα χρήματα, τα οποία σας έμπιστευτηκα;

— Εγώ... Όχι... Δηλαδή, έγινε λάθος, δεν χάρηκαν, δεν εί'ν' έτσι Μπέρ... Μίστερ Πάρκερ, ήθελα να πώ...

— Μ... βέβαια... τραβίσε ο νέος χλωμάζοντας.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυπληθείς αναγνώστες των, απέφασαν εκτός των διδίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τ' άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των.

Ετσι, όσοι απ' τους αναγνώστες παρουσιάζουν τα τέσσερα δελτία, τα οποία χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την

«ΠΛΗΓΩΜΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή τη «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλιού Βέρν, πληρώνοντας ο κ τ ω δρασμάς για το καθένα απ' αυτά, αντί των 20 πον τιμάται έκαστον.

Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζεται μια μοναδική ευκαιρία για ν' αποκτήσετε δυο άριστουργήματα.

Η διανομή των δυο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» θα άρχισι από το μήνη Μαΐου δια τους εν Άθήναις και Πειραιεί αναγνώστας μας και από το μήνη Ιουνίου δια τους εν ταίς επαρχίαις.

— Να πως συνέβη το λάθος, έξηγησε η Χάζελ. Ο Μίστερ Πάρκερ ζητούσε ένα χαρτί για να σημειώσει μια διεύθυνση και κατά λάθος πήρε τον φάκελλο αυτό, χωρίς να ξέρη πως περιείχε χρήματα... Έγώ φταίω πού...

— Όχι, όχι, δεν φταίς εσύ, μουμμούρισε ο Μπέρναρντ.

Μπέρναρντ, πήγαινε με άμεσως στο σπίτι, διέταξε η Μις Ζίμπσον αυστηρά, κι' αφού έχετε τα χρήματα μαζί σας, πήγαινε άμεσα τη Μις Ντίν, με το αυτοκίνητο γιατί βρέχει, να πληρώσει τους λογαριασμούς μου.

Όταν άφησαν την Μις Ζίμπσον μπροστά στο σπίτι της και εξακολούθησαν μόνοι τους το δρόμο τους, ο Μπέρναρντ μουμμούρισε:

— Ά... πλάξαμε... Να ιδώ πότε θα κατορθώσω να πάω στη θεία.

— Ω, Μπέρναρντ! φώναζε η νέα και με συγκίνηση έπιασε το χέρι του νέου.

— Άφηστε το χέρι του άνεμού μου, Μις Ντίν, διέταξε η Μις Ζίμπσον αυστηρά. Καθίστε κάτω και οι δυο σας... Δεν τελείωσα ακόμα... Θέλω να μάθω Μπέρναρντ πού βρήκες εσύ δέκα λίρες για να πληρώσεις τους λογαριασμούς μου;

— Είτε το ύπολοιπον της τριανίας που μου πηραίνετε, θεία μου.

Μπορώ να μάθω με τι σκόπιες να έπιασε τις ύπολοιπες εξη υδομάδες που μένουν ως τη νέα τριανία;

— Μα... ξέχω κι' εγώ... έκανε ο νέος ανασηκωνοντας τους ώμους του μ' αδιαφορία.

Το έκαιγε, νόμιμον, μουμμούρισε η γεροντοκόρη. Είσα πολύ άμυαλος, Μπέρναρντ. Όσοτος έχις καλή καρδιά. Όταν ένας νέος άπορασεί ν' άξησ με φρομότηρι ένάμηση μίνα για να βοηθήσει, χι...! μα νέα την όποια άγαπά, ο νέος αυτός είνε άξιος ύποστηρίξεως. Δίστασε ως τώρα να σέ ύποστηρίξω... Σήμερα όμως άποφάσισα να σέ βοηθήσω για να άνοξης μια έπαχέριση.

— Θεία μου... Μις Ζίμπσον... φώναξαν οι δυο νέοι συγχρόνως. Η γεροντοκόρη τους σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού της και είπε:

— Πρέπει όμως νάχης ύπ' όνη σου, Μπέρναρντ, ότι εγώ θα είμαι, σαν να λέμε, ένας άμετοχος συνέταγος, ο όποιος θα παρακολουθή άγρυπνα την έπαχέριση σου. Άλλοιμόν σου, λοιπόν, αν ή δουλειές σου δεν πάνε καλά. Και κάτι άλλο φάμα. Φαντάσαι πως οι δυο σας θα θέλατε να παντρευτήτε;

— Ναι... Σας παρακαλούμε, ψιθύρισαν οι δυο εύτυχισμένοι.

— Άλλα έξοδα πάλι! στέναξε η γεροντοκόρη. Έχεις να προσθέσης τίποτε, Χάζελ;

— Μονάχα, πως είσαστε ή πιο καλή και ή πιο άξιαγάτη, χουσε θεία, που ύπάρχει στον κόσμο!

— Χι! μουμμούρισε η Μις Σάρα Ζίμπσον, προσπαθώντας να κρύψη τη συγκίνησή της, μόνι είσα τόσο ύποβολική, άγατητό μου παιδί. Μήν ξεχνάτε πως κι' εγώ θα γίνω τώρα εύτυχισμένη, γιατί θαύω κοντά μου δυό άγαπημένα παιδιά, που θα τ' αγαπώ και θα μ' αγαπούν...

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάισαρ είχε στο χέρι του το παγούρι του. Στάθηκε στους αναβολείς του κι άδειασε το περιεχόμενο του παγουριού του μες στο λαρύγγι του εύγενι-κού ζώου.

—Χόπ! Χόπ!
Ο Άλαζαν άναπτήθηκε ακό-μα, σκιρτώντας όλος και σα-λεύοντας τη χαιτή. Τό τελευ-ταίο κίνημα του Κάισαρς τον είχε καθυστερήσει λίγες στιγ-μές. Δυό πυροβολισμοί άντη-χισαν. Μιά σφαίρα σφύριξε στ' αυτιά του Κάισαρς. Δέν άκου-σε την άλλη. Μά ο Άλαζαν κλώτσησε βγάζοντας ένα πα-ράπονο.

Ο Κάισαρ στράφηκε. Ο Κό-μιν ήταν δέκα βήματα πίσω του, σαλεύοντας τό σπαθί του.
Ο Κάισαρ σκόπευσε με τό μόνο πιστόλι που τό άπόμεινε γεμάτο. Πυροβόλησε. Ο Κόμιν έπεσε κάτω απ' τό άλόγο του, που ή σφαίρα του Κάισαρς τό βρήκε καταμεσίς στο μέτωπο.

—Χόπ! Άλαζαν άγαπημένε! Χόπ!
Ο Άλαζαν προχωρούσε. "Ο-λο του τό κορμί έπαλλε από έ-ναν έσωτερικό σπασμό.

—Θά πηδήξει τό πρόχωμα ; ρώτησε ο Μπράουν, σταματών-τας τό άλόγο του.
Οι άλλοι στάθηκαν κυττών-ζοντας, έκπληκτοι μπρός στο άπονημένο διάθημα που έ-πρόκειτο νά κάνει ο Κάισαρ.

—Παραδοθήτε, κύριε ταχυ-δρόμε! παραδοθήτε! άκούστη-καν μερικές φωνές.

Η τάφρος που ήταν μπροστά στο πρόχωμα ήταν φραγμένη ως άπάνω. Ο Άλαζαν πέρασε την τάφρο. Δέν άκολουθούσαν πεία, παρά καμιά δωδεκαριά έθελοντές που φώναζαν :

—Παραδοθήτε! παραδοθήτε!
Οι άλλοι ήσαν έτοιμοι, για-τί ο Άλαζαν έτρεμε πεία στα πόδια του και άφηνε πίσω του, καθώς προχωρούσε, ένα διπλό άχνάρι αίματος.

Μιά σπηρουνιά τον έφερε ως τό ύψος του προχώματος. Κανένας δέν άκολούθησε ως εκεί και μία μεγάλη σιωπή ά-πλώθηκε, που την έκοβε ο μα-κρυσμένος άχος της μάχης.

—Χόπ! Άλαζαν, άγαπημένε! άκούστηκε ακόμα μία φορά ή άλλωμένη φωνή του ταχυ-δρόμου. "Ενα βήμα μās μένει ακόμα : Τό βήμα τοῦ θανά-του!

Τά σπηρουνιά του Κάισαρς χάθηκαν όλόκληρα μέσ' στα πλευρά του εύγενικού ζώου, που έκανε ένα σπασμωδικό κί-νημα κι' εξαφανίστηκε με τόν καθαλλάρη του μέσ' στην έ-

θυσσο, που ήταν από την άλλη μεριά του προχώματος.

XI

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΝΤΙΕΓΚΟ

"Ετσι τελείωσε ή μεγάλη κούρσα του Λοχαγού-Φαντα-σμα.

Οι έξήντα καθαλλάρηδες, που τόν είχαν καταδιώξει, έ-στριψαν θλιβερά τά χαλινάρια τους μπρός σ αυτή την άπρο-σδόκητη περιπέτεια κι' έτράθη-ξαν πρós την πύλη της πόλε-ως. Ο Κόμιν έμπηκε μέσα πε-ζός. Πέντε άλογα είχαν σκοτω-θή κάτω απ' τά πόδια του μέ-σα σε σαραντασώχτ άρες.

Η πολιτεία της Ταλαθέρας παρουσίαζε εκείνη τη στιγμή ένα μοναδικό θέαμα έρημιας κι' εγκαταλείψεως. Ο άρχι-στράτηγος είχε εγκαταλείψει τό στρατηγείο του και μαζί του και όλα τά Άγγλικά στρα-τεύματα, γιατί τό φόρτε της μάχης ήταν στην άριστερή πτε-ρυγα, όπου ο Γάλλος στρατάρ-χης Βικτόρ έπρόσβαλε τόν ά-χυρωμένο γήλοφο.

Οι Ισπανοί βρισκόντουσαν στα βορειοανατολικά προχώ-ματα, που έβλεπαν στο πεδίο της σφαγής. Έκείνοι που δέν είχαν φύγει γιά νά πολεμήσουν

ή γιά νά δουν, είχαν κλειστή, τρέμοντας μέσ' στα σπίτια τους.

Δέν ύπήρχε ψυχή στους δρό-μους.

Οι καθαλλάρηδες του μι-κρού Έπιτελείου κι' ο Κόμιν έστριψαν μαζί τόν κυκλικό δρόμο που συνέχιζε τη γραμμή των προχωμάτων πρós τά μέ-σα.

Μόλις έφτασαν στο μέρος, ο-που ο Κάισαρ ντε Σαμπανειλ και τό άλόγο του έπρεπε νά-χουν πέσει, άρχισαν νά ψά-χνουν. Μερικοί απ' αυτούς πε-ρίμεναν κάποια διαβολική έκ-πληξη.

Ο Κόμιν ανακάλυψε πρώτος τό πτώμα του Άλαζαν. Τό ή-ρωικό άλόγο είχε πιάσει τά δυό μπροστινά του πόδια κα-θώς έπεσε, μά τό πέσιμό του δέν ήταν εκείνο που τό σκότω-σε, γιατί είχε τό λαιμό του χαραγμένο με μία μακρυά γραμμή μαχαριού κι' όλο τό αίμα που κυλούσε από την τε-ράστια αυτή πληγή, σχημάτιζε μία λίμνη κάτω απ' τά στέρνα του.

Δέν ύπήρχαν πεία πιστόλια μέσ' στις θήκες της σέλλας κι' ή μικρή βαλίτσα, που ήταν κρεμασμένη εκεί, είχε εξαφα-νιστή.

('Αληθινή Τετορία)

Κοιμόταν μέσ' τό θρίαμβό του ο ώραιός Άλαζαν. Κανέ-νας δέν μπορούσε νά καυχήθι ότι τόν είχε περάσει ή ότι καν τόν είχε φτάσει. Κοιμόταν με τά μάτια κλειστά, σαν νά είχε φροντίσει ένα ευλαδικό χέρι νά τό κλείσει τά βλέφαρά του.

Ο Κόμιν και πολλοί έθελον-τές άρχισαν νά ψάχνουν γιά τόν Κάισαρ, μά δέν κατάρ-θωσαν νά βρουν τά ίχνη του.

Ο Κόμιν είχε πη : Η γή θα τόν καταπιή...

Θά έπρεπε νά παραιτηθούν νά δώσουν άλλη έξηγήσι απ' αυτή στην εξαφάνισι του Λοχα-γού-Φαντασμα.

Οχι κουρασμένοι ήταν οι τέγντλεμαν, άλλα και ή πείνα και ή δίψα τους έθωσάνιζαν. Πριν χωρίσουν γιά νά πάνε στις θέσεις των, έμπηκαν σ' ένα καπηλειό γειτονικό, που έ-φερε την έπιγραφή : "Η Ζού-ντα της Σεβίλλης".

Δέν ύπήρχε εκεί μέσας, παρά μία γρηά, ή ξενοδόχισσα, που επέβλεπε τη φωτιά κι' ένας έ-νος μπρός σ' ένα από τά πλα-τεία εκείνα φανεραιανά πιάτα, που είν' ή δόξα της Ταλαθέ-ρας.

Η καλή γρηά ηγαλαιοερχό-τανε, κουτσαίνοντας σαν θηρίο κλεισμένο στη φωλιά του. Κρα-τούσε τό κομπολόι της και κά-θε κανονιά την έκανε νά βγά-ζι ένα ρόγχο λύσσας. Ο πε-λάτης της, άμέριμνος, με τό στήθος του άνοιχτό κάτω απ' τό σκούρο πουκάμισο των βαρ-κάρηδων του Τάγου, έρώγε βιαστικά τη σούπα του, ρίχνον-τας φιλοφρονητικά βλέμματα στο ψητό, που ήταν δίπλα του. Σήκωσε άξαφνα τό κεφάλι του κι' είπε :

—Φέρε κρασί, καλή γυναίκα. Είμαι ο Μαρτίνος Ντιέγκο κι' έρχομαι από τό Τολέντο, άκο-λουθώντας τό ρέμα του νερού. Έχουμε δώδεκα βάρκες έπι-φυλακή, που θα χρειαστούν ά-ποψε γιά ν' άποτελειώσουμε τους Έγγλέζους και τους Γάλ-λους. Οι συντρόφοι μου είνε

—Η γρηά Μαρριάννα ή ξενοδό-χισσα τόν κύτταξε με ζήλεια.

—Είσαι νέος και δυνατός, τού έπτε. Χτύπα προπάντων τους ά-ξιαματικούς και μη τούς λυπά-σαι.

—"Ε, γρηά μάγισσα! φώνα-ξε εκείνη τη στιγμή ο Νταλου-ζι από τό κατώφλι. Φέρε μās νά φάμε και νά πιούμε! Βάλε στο τραπέζι ό,τι έχει τό μαγα-ζί σου!

—Και γρήγορα! έπρόσθεσε ο Μπράουν. Τ' άλόγο μās πε-ριμένουν στο δρόμο.
Ο ταγματάρχης Κλίντον έ-

πρόσθεσε με περισσότερη ευέ-νεια ;

—Καλή γυναίκα, οι αξίωμα-τικοί του Μικρού Έπιτελείου δέν είνε διόλου υπερήφανοι. Σε προσκαλούν νά φας την πρώτη τηρουσιά και νά πιης τό πρώ-το ποτήρι.

—Γιά νά μη φοβούνται πώς τά φαγιά σου είνε δηλητηρια-σμένα, έπρόσθεσε με σιγανή φωνή ο Κράμπ.

Εκείνη τη στιγμή ο Μαύρος Κόμιν έμπηκε μέσα Κάτω απ' τό ρυτιδωμένο μέτωπό του, τά μάτια του ήταν άκίνητα και θλιβερά, όπως στίς άρες των κρυσάν του.

—"Ε, λοιπόν, συνταγματάρ-χα ; τόν ρώτησαν απ' όλες τις μεριές.

—Η γή τόν κατάπιε! έπτε ο λόρδος, πέφτοντας σε μία κα-ρέκλα.

—Στό τραπέζι, τέγντλεμαν! φώναξε ο Κλίντον. Τό κανόνι μās λείε, ότι δέν πρέπει τίπο-ταί μās νά βαστάξει παραπά-νω από δέκα λεπτά.

Κάθισαν γύρω απ' τό τρα-πέζι ο Μαύρος Κόμιν έκασε μαζί τους, μά δέν άγγιξε τίπο-τε. Ζήτησε μία μπιτίλια τζινέ-θρα.

Η Μαρριάννα, ή ξενοδόχισσα, είχε βάσει τά δυνατά της γιά νά τους περιποιηθι, μά τά πό-δια της δέν την έυημερευούσαν κι' άργούσε. Τό Μικρό Έπιτε-λείο φώναζε και βλαστημούσε.

—Εξοχότατοι! ψιθύριζε εκεί-νη. Εύγενικοί κύριοι! Μεγάλοι προστάτες της Ισπανίας, μη θυμώνετε! Δέν με βλέπετε που κουτσαίνω ;

—"Αν δέν ήμουν σ' αυτή την κατάσταση, θα βρί-σκατε τό μαγαζί μου κλειστό, γιατί θα ήμουν με τις δυό μου υπηρέτριες...

—Πού είνε ή δυό σου υπηρέ-τριες, καλή γυναίκα ;

—Έχουν πάει νά περιποιη-θούν τους τραυματίες, έσοχώ-ταιοι. Πρέπει βλέπετε, ν' αλλη-λοβοηθώμαστε. Κάντε, σας πα-ρακαλώ, λίγη ύπομονη.

—"Ε, σί! φώναζε άξαφνα ή ξενοδόχισσα με θυμό, γυρίζον-τας από τό βαρκάρη Μαρτι-νο Ντιέγκο, που είχε ξεφύγει ως τη στιγμή από τά μάτια των Άγγλων, είσαι χριστιανός έ-σύ ; Τώρα που τελειώσες τη σούπα σου, δέν έρχεσαι νά βο-ηθήσης μία φτωχή χήρα ;

—Όλα τά μάτια στράφηκαν πρós τη σκοτεινή γωνία, όπου ο Μαρτίνος Ντιέγκο τελείωνε τη σούπα του.

—Φάτισέ μās, γυναίκα! διέ-ταξε ο Μαύρος Κόμιν.

Ο βαρκάρης είχε σηκωθή. Στις τελευταίες αναλαμπές της ημέρας, που τελείωνε, μόρε-σαν και τόν είδαν ν' άδειάζη έ-να μεγάλο ποτήρι κρασί.

—Γρηά, έπτε, βαδίζοντας βα-ρεία πρós τό τραπέζι και ρί-χνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα πρós την όμηγυρη, στο Τολέντο κάθε κόπος μās πλη-ρώνεται. "Αν περιποιηθώ τους Έγγλέζους σου, έγώ που είμαι Ισπανός ελεύθερος, δέν θα σου πληρώσω τό φαί μου

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

Αυτά τά λόγια προφέρθηκαν με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία και με τόση κτηνώδη εύθυμία

πήρε τό μισογεμάτο του ποτήρι και τό άσειασε ήσυχα.

—Θα σου πληρώσουμε και τό κρασί σου, έπτε ο Κλίντον στο βαρκάρη. Κάνε λίγο γρήγορα μόνο και θα μās ύποχρεώσης!

—Γά πόδια μου και τά χέρια μου είν, αλύγιστα, έσοχώταιο, άπάντησε ή χοντρή φωνή του Μαρτίνου Ντιέγκο, που έφερε μόνο δυό σπαρμασέτα και τά σπωσε στο τραπέζι. Όταν τρα-βάη κανείς κουπί μία μέρα δλα-καιρη αδιάκοπα, αυτά παθαί-νει.

—Εκούμπωσε τό κουρελιασμέ-νο σάκκο του και στάθηκε μέσ' στο φώς, περιμένοντας τις δια-ταγές των συνδυαζόντων.

Τόν έκύττασαν. Ήταν ένας άντρας ως σαράντα χρόνων, μ' ένα πρόσωπο τόσο βερνικωμένο από τον ήλιο, που θάλεγε κα-νείς πώς ήταν πρόσωπο Εύρω-παιού, σκεπασμένο με δέρμα μαύρο. Γύρω απ' αυτό τό πρό-σωπο, τά γένεια του και τά μαλλιά του ήταν σαν έκείνες τις βούρτσες, που χρησιμεύουν γιά νά τινάζουν τις άράχνες.

—Γερός άντρας! έπτε ο Κράμπ.

Ο Μαύρος Κόμιν είχε πάψει νά τόν προσέχη κι' άφού άδει-ασε ένα δεύτερο ποτήρι, φώνα-ξε την ξενοδόχισσα. Η Μαρρι-άννα πηγε κουτσαίνοντας.

—Ξέρεις τη στολή των Ισπα-νών ταχυδρόμων, που ύπερε-τούν στο Άγγλικό στρατηγείο ; ρώτησε με σιγανή φωνή.

—Μάλιστα, έσοχώταιε.

—Είδες νά περνάη κανένας απ' αυτούς τους ταχυδρόμους... έδω και δώδεκα λεπτά, ένα τέ-ταρτο τό πολύ... κατάκοπος...

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

πληγωμένος ίσως... γεμάτος σκονη από τό κεφάλι ως τα πο-δια ;

—Οχι, έσοχώταιε.

—Εγώ τόν είδα, έπτε ο Μαρ-τίνος Ντιέγκο που γέμιζε εκεί-νη τη στιγμή τό ποτήρι του Κλίντον.

—Πού λοιπόν ;

—Καθώς έμπαινα έδω... Τό χέρι του κρεμόταν στο πλευρό του... ήταν κατάσπρος από τη σκόνη... Περιπατούσε, σούρον-τας τά πόδια του.

—Σού μίλησε ;

—Σε μένα, όχι. Μά έδωσε έν Άγγλικό χαρτονόμισμα σ' ένα συντρόφο μου γιά νά τόν φέρη με τη βάρκα του ως τόν Άλ-θέρηχ.

Ο Κόμιν σκεφτόταν :

—Οί Γάλλοι είν' εκεί ; ρώτη-σε κατόπιν.

—Μάλιστα, έσοχώταιε, κι' ά-πό τις δυό μεριές του ποτα-μιού.

—Τώρα τη γλύτωσε! φώναξε ο Κράμπ.

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

—Στό σπίτι του Πλουσιού-Ανθρώπου, κάτω στην πλατεία, έκάθισαν ;

—Οχι. Τους έδωσαν ένα σπι-τι από την άλλη μεριά του

Αυτή ήταν φαίνεται κι' ή γνώμη του Κόμιν, γιατί σταμά-τησε την κουβέντα του με τό βαρκάρη και έπτε άπευθυνόμε-νος στη ξενοδόχισσα :

—Γυναίκα, άκουσες τίποτε γιά τις σενιόρες του Καμπανίλ, που ήσαν χτές τό βράδυ στην Ταλαθέρα ;

—Μάλιστα, έσοχώταιε. "Ηρ-θαν με Έγγλέζικη συνοδεία αυτές ή καταραμένες φιληνά-δες των Γάλλων.

στρατηγείου, κι' οι Έγγλέζοι έβδαν σήμερα τό πρωί φρου-ρά στην πόρτα τους γιά νά έμ-ποδίσουν τούς άληθινούς Ισπα-νούς νά τις μεταχειριστούν ό-πως τούς άξιζει... Μά ή φρου-ρά πρέπει νάται τώρα μακρυνά, γιατί δέν έμεινε πεία μέσ' στην πόλη, ούτε ένας Άγγλος, έκτός από τις Έσοχώταιές σας.

Τό βλέμμα του Κόμιν έλαμ-πε κάτω από τά πυκνά του βλέ-φαρα. Μιά ιδέα γεννιόταν μέσα του, που μπορούσε νά τόν ά-ποζημιώσει γιά τη χαμένη αυτή ήμερα του.

Σάν νά είχε άντικαθερφίστη αυτή τη λάμψη τό βλέμμα του Μαρτίνου Ντιέγκο πέταξι μία σπιθα. Αυτό ήταν δουλειά μιας στιγμής, κι' όταν τό βλέμμα του Μαύρου Κόμιν έπεσε άπά-νω του στην τύχη, εκείνος είχε ξαναπαρει την άμέριμνη εμφά-νισι του.

—"Ας βιαστούμε! "Ας βια-στούμε, τέγντλεμαν! έπτε ο τα-γματάρχης Κλίντον, στ' αυτιά του όποιου τά τελευταία λόγια της ξενοδόχισσας είχαν άνηχή-σει σαν μία μομφή.

Στό τέλος των δέκα λεπτών, σηκώθηκαν όλοι μαζί κι' έπλη-ρώσαν γενναία τη Μαρριάννα, χωρίς νά ξεχάσουν τό πουρ-μουάρ του Μαρτίνου Ντιέγκο.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ-ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΑΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ

ηλικίες παιδαριωδίες! Τόσος το χειρότερο!...

Ήμουν δέκα χρονών, όταν έγραψα τις παρακάτω γραμμές:

«Το απόγευμα πήγα στο Ρολάν Βωγκράιν. Ήτανε κι ο Ρενέ Νταλκούρ κι ο Ζαν Μπελέρ. Παίξαμε το σχολείο. Ο Ρολάν έκανε το δάσκαλο. Μας τιμωρούσε και μας έδερνε, γιατί δεν απαντούσαμε γρήγορα στις ερωτήσεις του. Ή κ. Βωγκράιν, η μητέρα του Ρολάν, του έκανε παρατήρηση για τον άποιο τρόπο του. Μου χάιδεψε μάλιστα τα μάγουλα, καθώς έλεγε: «Τόν καθύμειν τον μικρό Δομίνικο!» Και τα μάτια της ήταν λιγάκι κόκκινα, σαν να δέλε να κλάψη. Ο Ρολάν ανασήκωσε δυσχερής τους ώμους του. Τού καταράνηκε. Παίξαμε κατόπιν τους στρατιώτες. Ο Ρολάν έκανε τον στρατηγό. Αυτός διευθύνει, πάντα και προτάζει σ' όλα μας τα παιχνίδια. Έγώ το γυάλοια τα παπούτσια κι' αυτός μουδινε κλωτσιές. Ή κ. Βωγκράιν με πήρε από το χέρι, χωρίς να πη λέξι κι' έπειτα μουδωσε μια πλάκα σοκολάτα. Την δώρα πού έφευγα με φίλησε.

«Την άγαπώ πολύ την κ. Βωγκράιν. Αν ζούσε η μητερούλα μου, θα ήθελα να είνε σαν κι' αυτήν. Άλλά δεν έχω μαμά εγώ. Τυχρός πού είνε ο Ρολάν!»

Δέκα χρονών ο Ρολάν ήταν ένα μικρό κτήνος. Ή φέλης του βάσανε πάνω σε όλους μας, πού παίξαμε μαζί του. Ήθελε να είνε πάντα ο άρχηγός!

Άλλά η μητέρα του! Τι άγια και γλυκιά γυναίκα! Μ' άγκάλιαζε, με χάιδε και μου γλυκομιλούσε περισσότερο από τ' άλλα παιδιά, γιατί εγώ είχα χάσει τη μαμά μου. Με υπερασπιζότανε κούλας, γιατί ήξερε πως ήμουν αδύνατος. Βύθιζε τη ματιά της ως τα κατάβαρα της ψυχής μου, πού από τότε την τάραινα τα πό παρόξενα όνειρα...

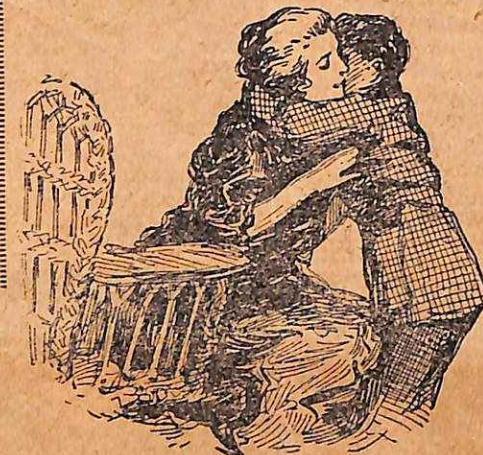
Όταν ήμουν δώδεκα χρονών άρωστήσα πολύ απ' το λαμόνι μου. Κι η κ. Βωγκράιν, έκανε μισή ώρα δρόμο, μέσα στα χιόνια, για να μου φέρη άφρα φρούτα. Μαύρη μέσα στο ψυχρό δωμάτιό μου, μαζί με τη γοη άπρεπεία μας, την Άγγελική. Ο μπαμπάς δεν είχε καμιά δ' άσολήται με μένα. Άνατοίχιασε κι' αόκητος το άπάλω χέρι της πάνω στο μέτωπό μου. Άνάμεσι από το θέλο της είδα δάκρυα να λάμπουν πάνω στα μάγουλά της. Δεν μου ελπε σχεδόν τίποτε, το χέρι της όμως, καθώς μ' άγγιξε έτσι γέμισε χαρά την ψυχή μου.

Άργότερα, μετά χρόνια, έγραφα πάλι στο ήμερολόγιό μου: «Είμαστε κι' οι δυο είκοσιτριών έτών. Στην ηλικία της άγάπης».

«Άχ! τί πόνοι! Τι άπειρος κι' ανίσχυρος είν' ο πόνος μου γι' αυτή! Την άγαπά χωρίς έλπίδα!...

«Ο Ρολάνδος είνε ένας άθλιος, ένας παλάνθρωπος! Έφτασε μονάχα να καταλάβη την φλογερή άγάπη μου για την Ίσαβέλλα, για να κάνει ό,τι μπορούσε για να με βγάλη απ' την καρδιά της. Είνε ώμορφος αυτός και πλούσιος. Έχει μιάν δλέθρια γοητεία. Ή Ίσαβέλλα πόν άγαπά τώρα, το ξέρω, το καταλαβαίνω. Και γώ;... Θα τρελλαθώ ή θα σκοτωθώ!»

Δέν τρελλάθην άπότόσο, ούτε έπεχείρησα να σκοτωθώ. Ο Ρολάν παντρεύτηκε με την Ίσαβέλλα. Κι' αυτό είνε η κρυφή πληγή της ζωής μου. Όχι πως ή άγάπη μου ήταν άγίατευτη. Άλλά ο Ρολάν μού πήρε, μού άρπαξε την καρδιά μου άγαπούσα. Έκλεψε την

Μ' άγκάλιαζε, με χάιδε και μου γλυκομιλούσε...

καρδιά της, με περίσκει, με τέχνη, χωρίς να την άγαπώ, κι' αυτό μόνο και μόνο για να με κινή, άλλη μιά φορά. Έμένα, πάντα έμένα θέλει να βασανίση. Θέλει να πατήση πάνω στο στήθος μου, να με πνίξη...

Είνε και τώρα ο άρχηγός, ο άφέντης, ο σαράντης, όπως στά παλιά παιδικά μας χρόνια. Ή κ. Βωγκράιν είχε πεθάνει πια. Την έλαψα σαν να ήτανε μητέρα μου... Άν ζούσε, θα με υπερασπιζότανε κι' αυτή τη φορά...

...Δέν αλλάζουμε λέξι με τον Ρολάν. Ένας πάγος μάς χωρίζει και τα μάτια μας θάβουνε σάβες, ζταν τύχη κι' άνταμωθούμε...

...Τά χρόνια περνούν... Ο Ρολάν διαχειρίζεται με φρόνισι την περιουσία του, σαν άνθρωπος πού ξέρει καλά την αξία του πλούτου και την ύπόληψι πού του χωρίζει. Είνε ένας άστος, με όλη την σημασία πού δίνουμε έμεις οι ποιηταί σ' αυτήν την λέξι. Έγώ, πάντα άνειροπόλος, δέν έδωσα καμιά σημασία στο χόημα. Διαχειρίστηκα τόσο άσχημα την μοιρή μου περιουσία, πού γρήγορα άναγκάστηκα να πουλήσω τα χτήματα των γονέων μου. Έζησα στο Παρίσι, ά-

μοσίενα τους στίχους μου σε κάποιον περιοδικό της πρωτοπορείας, με λιγοστούς άναγνώστες. Άστερα πλάκωσε φτώχεια. Σήμερα είμαι γραφιάς σ' ένα συμβολαιογράφο, στο χωριό μου. Μήπως πρέπει να ντρέπομαι γι' αυτό;

Ένας άποτυχημένος ποιητής! Αυτός είνε ο τίτλος μου! Καλά! Φύλαξα όμως, δλόθερμα, στα κατάβαρα της καρδιάς μου όλα μου τα ιδέδια.

Ο Ρολάν είνε πλούσιος, άγέροχος, κοίλαρας. Χτές, καθώς έβγαίνα από το συμβολαιογραφείο, τον άντίκρινα. Με χαιρέτησε δινοντάς μου το ένα του άχτυλο, δίχως να σταματήσει και μούριξε μια ματιά, λές και ήμωνα κανένας ζητιάνος... Λίγο έλειψε να τον φτύσω με όλη μου την περιφρόνησι στο πρόσωπο. Ένοιασα πως θα κινρίνα από τη λύσσα μου.

Ά! όλοι οι πόνοι πού είχα μαζωμένους στην καρδιά μου, από τα παιδικά μου χρόνια, ή έπιμονή μνησικακία μου, διεγερμένη μέσα μου, ξεσπάει πελώρια, βαρεία, φαρμακε-

στούς τοίχους, τα ίδια πορτραίτα.

Σε μια γωνία, το τραπέζι άπό ξύλο τριανταφυλλιάς. Σ' αυτό άκουμπουσε το έργοχέρι της, την παλιά εκείνη έποχή, ή κ. Βωγκράιν. Άπό κει μάς πρόσχε και μάς παρακολουθούσε να μη τσεκωνόμαστε και πολύ. Έκεί με έπαιρνε στα γόνατά της και με μέρωνε, περνώντας το άπάλω της χέρι μέσα στα μαλλιά μου.

Το πορτραίτο της, με το νυκτικό της φρέμα, μέσα στο χάλκινο πλαίσίό του, είνε πάνω από το πάνω, πλάι στην προσωπογραφία του σύζυγου της. Όπως και άλλοτε, χαμογέλασα σ' εκείνο το πορτραίτο και σκέφτηκα πως ή κ. Βωγκράιν ήτανε μια χαριτωμένη μητερούλα, και θα ήμουν περιφρανος άν ήμουν γιός της.

Πάνω σε μια έταξερούλα, βρίσκειται άκόμη το πορτραίτο ενός μορφού: ενός άδελφού του Ρολάν, πού πθανε δεκαοχτώ μηνών. Ή κ. Βωγκράιν, θυμώδεια, έλαγχε όταν άνάρριζε αυτή τη φωτογραφία.

Ξαναβλέπω τον έαυτό μου, μικρούλη, καθώς στριφογυρούσα γύρω από το στοργικό τραπέζι της μέσης ως άλογο έυλαφορτωμένο, στρατιώτης τιμωρημένος, και τόσο άλλα... Και σε κείνη τη γωνία, λές και ξαναβλέπω ένα γλυκό πρόσωπο, πού σούβει πάνω από το κέντημα, και δυό άμορφα ύγρα μάτια, πού γυρούνε κάπου - κάπου κατά μένα και μου χαμογελούν.

Ά! τα περασμένα! Πόσο μου σφίγγουν την καρδιά! Νοιώθω μια θερμή φλόγα ν' άνεβαίνει άξαρνα μέσα απ' αυτήν την τέρα: Τη μητέρα του Ρολάν, πού ήταν λιγάκι και δικιά μου μητέρα, άφρο ή μουν δοφρανός και μ' άγατούσε...

Και όμως πήγα τώρα εκεί, γυρνώντας τον γιό της, για να τού εκφράσω το μίσος μου, γιατί κατέστρεψε την ύπαρξή μου από τα παιδικά μου χρόνια ως αυτή τη στιγμή, πήγα εκεί για να χυμίσω επάνω του σαν άχνι...

Μά μπροστά στο πορτραίτο της, μπροστά στη μικρή φωτογραφία του πεθαμένου μωριού, σε κείνη εκεί τη γωνία, άπου με είχαν σφίγναι αλτρουόμουν εκεί κοντά μου την άγία εκείνη γυναίκα. Έβλεπα τα μαλλιά της και το τρυφερό μαρτυριό της χαμογέλο...

Έφωνα λοιπόν κρυφά, σαν τόν κλέφτη, παλόνοντας μαζί μου τη βαρεία, τη μαύρη μου μνησικακία. Και, σίχοντας μια στερνή ματιά στο παλιό αυτογραφικό πορτραίτο της κ. Βωγκράιν, ψιθύρισα σιωπής:

— Συχώρεσε με!... Συχώρεσε με, κυρία!... Έρδα έδω ά σκοτώσω το γιό σου, γιατί είνε σκληρός, φηφώδης. Μά να πού φεύγω πάλι... Συχώρεσε με!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλτά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόκιμες βιβλιοφειαν, Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7, Άθήνας.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΪΑΣ

ΠΙΟ τη μια άκη τ ής Φινλανδία ε ως την άλλη περιφέρει α σήμερα μια αίσχης άπονομής: χάριτος, την άποία έχουν άπογράψει άρκετές χιλιάδες χωρικών. Άπό χωριό σε χωριό, από σπίτι σε σπίτι, από δουνό σε δουνό, περιφέρεται ιω, να ή αήτης αυτή. Ή μια ύπογραφη προστάδα στην άλλη. Και όταν συγκρινώθουν δέκα χιλιάδες ύπογραφε, ή αήτης αυτή — στην πραγματικότητα ένας δόλοηρος τόμος! — θα ύποβληθί στον Πρόεδρο της Φινλανδικής Δημοκρατίας.

Άλλά ποιά είνε το πρόσωπο αυτό, για την άπαλλαγή του άποίου ενδιαφέροντα σήμερα δόλοηρη ή Φινλανδία; Μία γυναίκα, ή Μαρία Άκκεμπελ, ή όποια φιλαλήθηκε επί άπότη. Με τη διαφορά ότι ή γυναίκα αυτή κατόρθωσε ν' άποκτήση έφημη άγίας και να συγκεντρώση γύρω της την έλλαθή προσοχή ενός δολοηρού λαού. Και οι Φινλανδοί πιστεύουν σήμερα ότι ή Άγία Μαρία έπεσε θύμα πλεκατών και ζητούν την άδωσί της. Τη ζωή λοιπόν και τις περιπέτειες της γυναίκας αυτής θα σας έξιτοήσουμε.

Ή Μαρία Άκκεμπελ γεννήθηκε πριν από τριάντα χρόνια. Οι γονείς της ήσαν φτωχοί και άγραμματοί χωρικοί. Άπό μικρό παιδί, ή Μαρία έδειξε έλκεννό και δότροπο χαρακτήρα. Συγχρόνως, ήταν φιλάσθενη σε βαθμό πού να μη μπορέ να καταβάλη την παραμικρή προσπάθεια χωρίς να πέση άρρωστη. Και, σαν να μην της έφθαναν όλα αυτά, ήταν ψεύτρα και τρεατόλογος, σε σημείο πού πρόξευόσε κατάκλησι.

Σε ήλικία δεκαεπτάαρον χρόνων, ή Μαρία, άντι να διορθωθή, έγινε χειρότερη. Κι' εκείνο πού επεδέλωσε την κατάστασί της, ήταν μια νόσηρα ύπερσυστάση, πού την έκανε να φαντάζεται ότι είχε την ικανότητα να συνομιλή με άγγέλους, με δαίμονες και μ' άλλα πνεύματα. Συχνά, πού άσπν, έπεφτε σε μια έστιασι πού δέν διέφερε διόλου από κείνη έπαλημίας. Σε κάποι τέτοιες στιγμές, έλεγε πως ένοιωθε όλο το ήθικ άπο σωματικό μαρτύριο της έσχατης κοίτης:...

Οι συγχωριανοί της την έβλεπαν με τρόμο και σεβασμό. Συχνά-συχά δέ άπέκριναν τη στήθενα να συγκεντρώωνται γύρω από το κρεβάτι της — σιό όποιο την κρατούσε διαρκώς σχεδόν χαλαρήν ή άλυσμένη ύγεια της — και ν' άκούσαν τα μυστηριώδη λόγια της.

να παραμυλία της για την άκρίβεια, με προσοχή και κατάνηξι, σαν να έπρόκειτο περί πραγματικών άποκαλύψεων... Όστόσο, ή άγία αυτή ήταν κατά τα άλλα άνυπότογη. Όξύθυμη, άπότομη και νευρική, μάλλον από το πρσι ως το θρόνυ με τους γονείς της κι' έθριξε όλον τον κόσμο χωρίς λόγο και άφορμή.

Ή Μαρία Άκκεμπελ έμεινε να διαβάζη και να γράφη μονάχα, άπου πάτησε στα είκοσι χρόνια. Τό περφεργο, όμως, με την κοπέλλα έδωσε δείγματα λογοτεχνικού ύφους, πού θα το ζήλευε κι' ένας έπαγγελματίας συγγραφέας! Τό γράμμά της ήταν άνετο, κομψό, με ώριμες ποιητικές άκόνες. Σ' ένα από τα πολλά βιβλία πού είχε εκδώσει ή Μαρία, γράφει και τα έξης, σχετικά με το πρώτο άποκαλυπτικό όραμά της:

«Στις 22 Φεβρουαρίου, με έλαχ πιάσει έσφηνικά δυνατά σπασμοί. Οι γονείς μου και οι φίλοι μου περιμέναν άπό στιγμή σε στιγμή να έψυχίσω. Άναίσθητη σχεδόν, άκουσα την μητέρα μου να ψιθυρίζει άνάμεσα σε άναφυλλήτα της:

— «Θά μάς άφήση το παιδί μας!... Σε λίγο θα πάη να βρή τον έπουράνιο γιαντρό, πού τόν έχει παρακαλέσει τόσες φορές να την βοηθήση!...

Έγώ την άκούγα και δέν μπορούσα να της άπαντήσω. Σε μια στιγμή έπεσα σε βαθύ ύ-

πνο σε λήθαργο μάλλον. Ο πατέρας μου και ή μητέρα μου μού έπαν άργότερα ότι έσφηνικά, σκώθηκαν άπό το κρεβάτι μου, με τα χέρια σηκωμένα ψηλά και ότι άρχισα να μιλάω, παρακαλώντας το Θεό τρεις δόλοκληρες ώρες, χωρίς διακοπή, να συχωρέση τους ανθρώπους για όλα τ' άνομήματά τους και να τους παρηγορήση... Στην άρχή, οι γονείς μου τρομάξαν. Σε λίγο, όμως, τούς πλημύρισε ιερή χαρά, καταλαβαίνοντας επί τέλους ότι ή κόρη τους έπικοινωνούσε με το Θεό...

Όταν ζύπησα, ήμουν καλά. Δέν ένοιωθα πεία την παλιά άδυναμία. Δέν θυμώμουν βέβαια τίποτα απ' όσα είχα πη στο Θεό — άλλά το Πνεύμα πού είχε μιλήσει διά του στόματός μου, μού ύποσέθηκε να μ' έπισκεφθή την έπόμενη νύχτα και να συνελπί μεσον έμού τις προφήτες του...

Κι' έτσι άνομια μία καινούργια ζωή για μένα...»

Ύστερ από λίγον καιρό, ή έφημη της Μαρίας Άκκεμπελ είχε άπλωθί σ' όλη τη Φινλανδία. Ή Μαρία τριγυρούσε στα διάφορα χωριά, και, μέσα σε σπασμούς, άποκάλυπτε σπύς τρομαγμένους χωρικούς, με ύστερικ: κρανές, τις θέλησες του Θεού.

Ή αλήθεια, βέβαια, είνε ότι ή έποχή εκείνη ένοιωθε αϊτού του

Ή Μαρία Άκκεμπελ

είδους τις ύπερφυσικές εκδηλώσεις. Ή πρώτες άποκαλύψεις της άγίας αυτής ήσαν κατά τη διαρκεία του παγκοσμίου πολέμου. Έπακολουθούσαν ή Ρωσική Έπαση στάσης και ο έμφύλιος πόλεμος της Φινλανδίας. Το άκροατήριο της Μαρίας διαρκώς μεγάλωνε, γιατί ή γυναίκα αυτή προσήτεισε πράγματι την πείνα και τη δυστυχία πού θα έπεφταν στον κόσμο. Οι πιστοί, ύπανοισμένοι άπό τη μαγνητική δύναμη της, την άκολουθούσαν παντού πειθήνια και προσέχονταν μαζί της ώρες δόλοκληρες, παρακαλώντας το Θεό να λυπηθί την ανθρωπότητα...

Μία μέρα, ή Μαρία, ενώ έαίρησε από του άμύδους μιας έκκλησίας, έπεσε κάτω, στο πλακόστρωτο, από ύγος έγστα μέτρων, χωρίς όμως να πάη τίποτα... Έτσι, τολόχιστον, ίσχυρίζονται οι όπαδοί της...

Τέλος, ή Μαρία Άκκεμπελ άποφάσισε να κατατάξη εθελονκάς το Χελσίνκι, την πρωτεύουσα της Φινλανδίας, επί κεφαλής χιλιάδων άγορών. Και το κατόρθωσε αυτό. Έπέτυχε να έπαβληθί και στην πρωτεύουσα του κράτους, σε μια πόλη δηλαδή της όποιας οι κάτοικοι δέν ήσαν και τόσο άφελείς.

Μεταξύ των πρώτων πιστών πού στρατολόγησε ή Μαρία στο Χελσίνκι, ήταν και ένας νεαρός σοφός, ο Έινο Βαρτιόβαρα, και ή γυναίκα του. Το άνδρόγυνιο αυτό σωμαπθήσε τόσο τη Μαρία, ώστε την πήρε στο σπίτι του και την περιποίηθηκε σαν να ήταν κόρη τους. Ή οικογένεια Βαρτιόβαρα άντρε στην καλύτερη κοινωνία του Χελσίνκι και ο Έινο σμυζόταν ως ένας από τους καλύτερους σοφούς της Φινλανδίας.

Όστόσο ή φίλια μεταξύ της Μαρίας και της κούρας Βαρτιόβαρα δέν δάσταζε πολύν καιρό.

Ή προσήτης κατόρθωσε ν' άποκτήση τέτοια έδωρα στο σόφ, όσων άπαν τον έπαι με ήρωα να πάη την οικογένειά του από το Χελσίνκι και να εγκατασταθών στην κομωτική Γκαμελ. Καλέριαν έμεινε δέν της έφερε την παρουσία άντιπαρση. Ή γυναίκα του άναγκάστηκε φυσικά να τόν άναλοήθισι, με τα τρία παιδιά της. Άπό κείνη όμως την έποχή άχηπάτισε την πεποίθησι, ότι ή Μαρία ήταν μια έπαλδιση τυχοδιωκτορία, πού την έπαι έρωσε να φυλάσσεται.

Στα μεταξύ, οι όπαδοί της Άκκεμπελ είχαν δημαρτυρήσει μια άσος. Ή άσχημή τους τους έπείραζε να κάνουν έσωνο μεταξύ τους και να χυμούν ένα πάλιν, στο ύποιο θα έρχατοσαν όλοι όσοι ή ήσαν να την άκούσουν. — και να μην είσε πια ύποσέμενη ν' άναπλή με τα πόδια σπύς κάμους. Όπως ήταν έσόμενο, ή έπαλεια της αυτή έσσετελέθη άδωτος. Με την έσφαση αυτή, ή Μαρία έχτισε όπλα στο πάλιν για ένα κομψό σφινάκι γι' αυτήν και την οικογένεια Βαρτιόβαρα.

(Η συνέχεια εις την σελ. 957)

ΕΚΛΕΒΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΤΟΥ ARMAND SILVESTRE

περιέργος να μάθω ενδιαφέροντες πληροφορίες για την ωμορφή αυτή χώρα.

— Τι τα θέλεις, φίλε μου! είπε σε μία στιγμή. Μου ζήτησε τις εντυπώσεις μου από την Αίγυπτο; ... Όλες, μα όλες σβήνουν, μπρος σε κάτι το τραγικό που συνέβη στο Κάιρο, κατά την εκεί διαμονή μου! ... Άλλα την τραγικότητα του τραγικού αυτού δράματος, τη δυναμάνει το γεγονός, ότι οι αιματοδρόμοι ήρωες του ήταν πολύ γνωστοί μου!

Η τελευταία φράση του, κεντήσε την περιέργειά μου σε υπέροστο σπινείο. Παρήγγειλα άλλα δυο εφ' όλης, πρόσφερα στον Ναοίς ένα πορτο, και ξαπλωμένος με μια καρίδιση στην πολυθρόνα μου, περιμένα έλος αυτά την διήγησή του...

— Θάχης άκουσε ίσως να μιλούν για κάποιον Έλληνα του Κάιρου, που λέγεται... ή μάλλον που λεγόταν... Πολίτης! Άρχισε να μου λέει ο Ναοίς, άναμπα σε δυο τούφρες καπνού του παρόντος...

— Ναι! του είπα, οματώντας. Έκαινα από δυο - τριών χρόνων στο Κάιρο, κι' εγώ. Και είχα άκουσει για τα κατορθώματά του...

— Ε, γι' αυτόν πρόκειται λοιπόν! με διέκρινε ο Ναοίς. Εγώ τον γνώρισα και προσωπικά, μιά βραδιά σε κάποιο χαρτοπαίγιο...

— Ήταν το αόριτο των αστυνομικών του Κάιρου... Ήταν τρομερός και δυνατός, άκρως και για τους συμπατριώτες του του Έλληνα... Έμπαινε από πάντων στα διάφορα χαρτοπαίγια, και με το πιστόλι στο χέρι κρατούσε τα χρήματα των παικτών!... Ποιος να το μάλει να του μιλήσει; ... Τρεις - τέσσερες φόνους είχε κάνει, σε παρόμοιες περιστάσεις, κι' ελπί οι χαρτοπαίχτες έτρεμαν στ' όνομά του!...

— Καλά και η Αστυνομία; διέκρινε, παραξενεμένος. Γιατί τον λιβάνιζε, και δεν τον οργάνων να τον πιάσει;

— Ω, φίλε μου!... Η Αστυνομία αποτελείται από ανθρώπους, σ' όλα τα μέρη του κόσμου... Και σ' ανθρωποι οι αστυνομικοί, έχουν κι' αυτοί σάρες, νεύρα και ηγυχή!... Τι να σου κάνουν λοιπόν όταν βορδοίν μπρος σε άτομα τόσο θηριώδους ήρωισμού, όπως ήταν αυτός ο συγκρομένος ο Πολίτης;...

...Κόρσος αδει, για πόσα χρόνια θα τρομοκρατούσε ακόμη το Κάιρο, αυτός ο παρόμοιος Έλληνας!... Άλλά τον έφαγε βλέπεις κι' αυτόν η Αλάνια Γυναίκα!... Κι' ήταν κι' συμπατριώτισσά του μάλ-

ιστα και λεγόταν Έλενη... Τη γνώρισα κι' αυτή... Ήταν χορεύτρια σ' ένα νυχτερινό κοσμικό κέντρο... Ήταν θαύμα καλλονής αυτή η Έλληνα... Είχε όλη την ωμορφή της ωμορφής πατρίδας της... Τα μάτια της ήταν μαύρα, μεγάλα και γεμάτα από νοχήλεια και ήδυσία... Μυστηριώδεις κόσμος και πύ μυστηριώδεις σκέψεις, κρυβόντουσαν σ' αυτά τα αινιγματικά της μάτια... Και όλοκληρο το παρόν, ηγυρό, και λυγρό κορμί της, ήταν ένα άριστο έργο του Πλάστου...

... Ήταν τρελλός ο Πολίτης, γι' αυτή τη χορεύτρια, η οποία έλλωστε είχε ξετρελλάνει κι' όλοκληρο το Κάιρο... Ήταν μιά γοητευτική λεοπαρδαλίς, με υπνικές σκέψεις, και με κρυφούς θυμούς, και επικίνδυνες ιδιοτροπίες... Την ποδούσαν σ' αν διησασμένοι έλοι, αλλά και την έτρεμαν έλοι! Ήταν ένα γοητευτικό θηρίο, που το πλησίαζε κανένας με κρυφό τρόμο, μάλιστα το βρωμάσει και σπαραχτεί από τα γυμνά του νύχια!

... Είχε βρεθεί όμως θηριώδης αυτής για ένα τέτοιο θελκτικό όσο και θηριώδες όπλο! Ήταν ο τρομερός αυτός Πολίτης. Το έδειχνε αυτό λοντάρι! Τον αγαπούσαν τρελλά η Έλενη, την αγαπούσαν τρελλά κι' αυτός, αλλά πό σιχνά την έδερε παρά τη φιλοφύσε!

... Ήταν παντρεμένος όμως ο Πολίτης, και η γυναίκα του ήταν λίγο άσχημη, αλλά προσποιημένη η καλοσύνη και η σταγυή για βόν φοβερό σύζυγό της... Ήξερε

τις σχέσεις του με την Έλενη, αλλά ούτε τον ένοχλούσε ούτε σκηνές του έκαναν... Περιμετρούσαν μόνον να πονή κρυφά και καρτερικά, και να του δείχνει περισσότερη αφοσίωση!

...Μιά μέρα, πείθαν η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα... Ο Πολίτης τη λυπήθηκε ειλικρινά και σκεπτόμενος, μελαγχολικός τη συνόδεψε ως τη στενή της κατοικία... Έπειτα από την έλλειψη του θλίψη σπρωγμένος, κλείστηκε στο σπίτι τον δυο - τρεις ημέρες, και μονάχα κατά την τέταρτη το πρωί, αποφάσισε να πάει στην έρωμένη του.

... Η Έλενη τον δέχτηκε με φιλική, με στεναγμούς, με παράπονα, αλλά... αλλά και με έκφρασεις ύβρισιτικές, για τη μνήμη της στωχής του γυναίκας!... Ζηλοτυπούσε φοβερά, βλέπεις, και η γυναίκα του άσπασμένου της... και νεκρή ακόμη... την ένοχλούσε και την σκόλλιασε!

... Ο Πολίτης, μπορεί να είχε όλα τα ελλωτώματα, ήταν όμως και ήσυχος... Δυσκοιλήθηκε λοιπόν από τη συμπεριφορά της Έλενης και τις έκανε γερό παρατηρήσεις...

... Έκείνη σκόλλιασε περισσότερο, κορόιδευε τη μνήμη της μαρτυρικής νεκρής και άρχισε να εκδηλώνει με θορυβώδη γέλια τη χαρά της για τον θάνατό της!...

... Ο Πολίτης μούγκριζε μέσα του... Σε μία στιγμή, χάρθηκε το σπινέτο του κορμιού και νευρικά, αποφασισμένος να κόψει το λαρύγι της έρωμένης του, που μετρός

στη ζήλοπια της δεν σεβόταν, ούτε τους πιο άκακους νεύρους... Συγκρατήθηκε, όμως... Ένα τρομερό σχέδιο εκδίκησης φύτεωσε στο μυαλό του, και ούρλιαξε άπειλητικά στην Έλενη:

... «Περίεξε καλά, γιατί η νεκρή που τη βρίζεις, θα σε εμπιστοσύνη την νύχτα!»

... Η απειλή ήταν πένθυμη, απασία... Μά η έρωμένη του, συνεπαρμένη από τον κατήφορο, την υποδέχτηκε με χάρματα ειλικρινά... Και ο Πολίτης έσως για να μην έμπαρκαση να τη σκοτώσει, σηκώθηκε απότομα, και έφυγε από το σπίτι δλωστημάντας!

... Νύχτωσε... Ο Πολίτης δεν μπηκε, κίνη τη βραδιά, σε κανένα χαρτοπαίγιο για τις συνηθισμένες του κορμιές... Ίσα - ίσα, τράβηξε για το νεκροταφείο... Βρήκε κλειστή τη σιδερένια πόρτα του... Λοξοδρόμησε όμως, έφτασε έναν γύρο τη μάνδρα και δρασκελίζοντας την κι' εικονισία, πήδησε ανάμεσα σε δυο τάφους...

... Φεγγαίο δεν είχε, και το σκοτάδι ήταν πυκνό... Μά ο Πολίτης ήξερε, που βρισκόταν ο τάφος της γυναίκας του... Άρχισε να βαδίζει σταθερά προς τα κει... Η κουκούλα της έλαμπε λαλά του, η νυχτερίδες του χτυπούσαν σχεδόν το φινιρό πρόσωπο, με τα ξαφνιασμένα φτερογώνια τους, και κάποιον κάποιον σήκωσαν στο διάβα του η φλογίστα κανονός δειλού καντηλιού...

... Εφτασε τέλος στον τάφο της γυναίκας του ο Πολίτης... Άνασπασε με τα στίβαρά του χέρια την ταράπετρα και κι' ένα σιδερένιο κάγκελλο... το οποίο είχε ξεκολλήσει στο πέρας του από κάποιον άλλον τάφο... άρχισε να σκάβει τα μαύρα και υγρά χώματα!...

... Πέρασε μισή ώρα... Σηκωτός ύστερα ο Πολίτης, μελαγχολικός και σ' αν γάνοιζε τρυφερά για ΚΕΙΝΟ, που είχε κάνει, ήρισε οργάνια προς την πόλη...

... Ήταν χαράματα πια, όταν μπηκε στο δωμάτιο της Έλενης... Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της η θελή εκείνη γυναίκα, τον περιμένα με λαχτάρα, κάνοντας διήνη την κοιμισμένη... Τον άκουσε που ήρθε, και τα μαύρα της μάτια έλαμψαν από θόρυβο κρυφών κάτω από τα μυσταλισμένα βλέφαρά τους:

«Όποτε δεν είχε κρατήσει πείσμα στο θυμό του ο άγαπημένος της!... Έρχόταν πάλι ύπαινος κοντά της και εκλιδός της άρχιζε της και της όμορφής της!...

... Τρελλή Έλληνα!... Πόσο άγες γελαστή, σ' αυτό!... Άγοιμένος ξαπνικά ο Πολίτης, την μάλια και την άπασε απ' τα στή στο κρεβάτι της. «Έλα!...» μασού!... Ξύπνησε από την τούση του, κι' άμωσες, έβγαλε κάτι το λυγμένο απ' την τούση του, τυλίξε, μιά βραδιά μωροδία πτώμα νεκρού τότε... κομμένο απ' τον άν-

... το δεξιά χέρι της γυναί-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

... της του!

... Η Έλενη χλωμάσε και μωοίσε από πολύ απ' το μυστικό έ- κεινο λείψαν... Δεν πρόλαβε να φωνάξει... Κρατώντας το ο Πολίτης, το ανέμισε και το κατέβασε έ- στερα με σφοδρότητα στο δεξίω μαγούλο της έρωμένης του!...

... Ένας δυνατός ήχος ραπισματος ακούστηκε... Ύστερα ένα μουγκριό άνεγκραστής τρυφάρας... Και μέλος η Έλενη κλείστηκε κάτω λιπόθυμη: Η νεκρή την είχε εκδικηθεί για τις ύβρεις της και την είχε ραπίσει με το ίδιο της το χέ- ρι!...

... Έδω έπαψε ο Ναοίς να μιλήει και με λαοιάτταζε ερευντικά. Είχα χλωμάσει κι' εγώ από τη φοβή αυτή διήγησι, ήμουν ανατριχιασμένος, και καθώς πήγαινα να πω το αφέντι μου, το χέρι μου έτρεμε άσυνεχράτη...

... Λοιπόν; είπα επί τέλους, για να πω κάτι. Τι άποψινε αυτή η ιστορία;

— Τι ν' άποψινε, φίλε μου; ψέ- θησε φιλοσοφικά ο Ναοίς, σ' αν να μονολογούσε. Άκολούθησε έκεί- νο που άκούονθαι πάντα τέτοιου εί- δους ιστορίες, όταν σ' αυτές είνε μπλεχισμένοι τινος διαλέχτοι, δυνα- τισ, φιλογοι και άπαρσαστικοί, έ- πως ήταν ο Πολίτης και η Έλε- νη; Άλλα, ένα πρωί, η έρωμένη του σηκώθηκε με τον άστυνόμο της σιγκασίας της και έβριχες στο δωμάτιό της δέκα άστυφύλακες...

... Ο Πολίτης πήγε να κοιμηθεί ξε- γνοιαστος, πλάι της, γδύθηκε, έ- τοιμάστηκε να πέσει στο κρεβάτι, μιά βροστήρα παραθύς σφιστοχλει- δωμένος σ' έκοσι μετράκια άν- δρών!... Και τότε ήταν η λύση- ρα τους, αλλά και η άναγνώρι- των άστυνομικών έκείνων, άστε σι- νέθη κάτι το αλλόδατο: Κατάλη- γτοι οι λαγοί, που κρατούσαν επί τέλους άνίσχυρο το τριμερό έκείνο λεοντάρι, του έκαναν άμωσες το κορμί του κόσανο με τις ξυρολό- χες τους... Δικαιολογήθηκαν δι- κατόν, ότι τον έπιασαν με το πι- στόλι στο χέρι!...

... Μά ποιος από τας άρμόδιους ένοιωσε την όρεξη να έξηση έξηγή- σεις, μπρος στο θριαμβευτικό γε- γονός της έξονατισμού του Έλλη- νος τρομακάρτου;

— Σωστά! μουμιοίρισε σκεπα- κός. Και η Έλενη τι άπάνει;

— Ω, η Έλενη! είπε ο Ναοίς, κοινώντας το κεφάλι του. Γε- λούσε κι' όλη την καρδιά της, την ώρα που σπάρων τον έρωστή της η ξερολόγχης των άστυνομικών!...

Μά όταν πήσαν πια το πτώμα του από κει, αντί να πλύνη τα άμα- τα του Πολίτη η Έλενη ξαπλώθη- κε με λυγμούς άπανά τους, έμνη- ξε στα στήθη της ένα μαχαίρι και το άμα της ένόησε με τα άματά έκείνου!...

... Πολίτης ήτο η Κυβέρνησις της Πολιτείας που Τεξές και ο άρσο- στής οι μέτοχοι μιάς εταιρείας άπ- λιστριών.

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... Όλοι οι κάτοικοι του χωριού Τορτέδο, της Πορτογαλίας θα έ- ορτάσουν τον έρχόμενο μήνα, την έλ' τετο του θανάτου της Μαρίας τη Μάττος, η οποία πέθανε πριν από πολλά χρόνια απ' ηλικία 96 χρόνων. Και γι' αυτό γιατί όλοκληρο το χωριό αυτό κατοικείται σήμερα από τα παιδιά της, τα έγγονα της, τα διατεγγόνια της και τα τριεγγ- γόνια της...

... φωτοφανής πυρκαϊά, η οποία διήρ- κесе έξη μήνες!

... Ήσαν φωτιά 1.500 πόνοι ειφλέκτων ύλων και κοουτσούκ, που ήσαν άποθνευμένοι στα διά- φορα ύψοστεγα.

... Στην πόλη Κινανάτι, της Αμε- ρικανικής πολιτείας του Όχι, ένας οριζωνόδινος ποδηλάτης κατέ- θηκε καθάλα στο ποδήλατό του, μιά περιστροφική σιδερένια σκάλα ήρους 85 μέτρων!

... Ένας άλλος ποδηλάτης, όνομα- ζόμενος Ουίλλιαμ Σίλνς κατέθηκε και κείνος με μεγάλη ταχύτητα τον περασμένο Οκτώβριο τα 74 σκαλιά του Καπνολίου της Βάσκιγταν.

... Στις διάφορες φυλάκες των Η- νομένων Πολιτειών υπάρχουν πα- νο από 5.000 φυλακισμένοι, οι ά- ποιοι... φυλακίστηκαν... έκαυσι...

... Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν άπλοί- στατα άνεργοι και φρόντισαν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν τροφή και στέγη, κάνοντας ένα άδίκημα!

... Στην Αμερική τον περασμένο μή- να έγινε μιά πρωταίσωση άγορας παλινία. Πουλήθηκε μιά έταπς 6.000 στρεμμάτων, η οποία έφτασε στον... πωθέντα του Μεξικαν- κού Κόλπου, αντί 81.200 λίρών!

... Κατά την διάρκεια των έχθρο- προέων, μεταξύ των Ισπανών και των Αμερικανών, τον περασμένο αιώνα, το μυσό των τελευταίων έ- χε φτάει σε τέτοιο βαθμό, άστε τα Ισπανικά κρεμμύδια που έφτανον τούσαν άποθνευμένα σ' χιλιάδες χιλιάδες μέσα στα τέληνά της Α- μερικής και τα άποια προωφρόντου- σαν για σπορά, πλέρωναν με την...

... Ένα από τα γρηγορότερα δρωμά- του Μπέρναρ Σόου, ο Μαθουά- λας, έφτα έκαυσι... πούζεις!

... Ο Ράλλος παπής Κορνήλιος ή- ρε κι' άπύγνιζε τα έργα του ά- πό μνήμης.

... Όταν πέθανε ο γάτος του απ- ποίου στην άρχαία Αίγυπτο, ο οικο- δεσότης έζοιζε το άκατερό του φρόνι, εις έδαφος θλίμης και πένθους.

... Οι τρεις μεγαλύτεροι ήθο- ποι της Ερώτης... κατά τον 18ο αιώνα... πέθαναν συγχρό- νως, κατά το έτος 1778. Ήσαν δε, ο Γάβριελ της Αγγλίας, ο Έρσκινο της Γερμανίας και ο Κόλν της Γαλλίας.

... Οι τρεις μεγαλύτεροι ήθο- ποι της Ερώτης... κατά τον 18ο αιώνα... πέθαναν συγχρό- νως, κατά το έτος 1778. Ήσαν δε, ο Γάβριελ της Αγγλίας, ο Έρσκινο της Γερμανίας και ο Κόλν της Γαλλίας.

... καρπός τ' όν νατό της.

... Οι πιο άδάρυβοι δρόμοι, όπως ά- σφελήχθη έμπροστως είνε οι... σι- δερένιοι!

... Ο πρώτος δρόμος με έπίστρωμα από λυομένο-σίδερο κατασκήνισθη- σε στο λυκαονάρι της Αγγλίας και άμωσως διεπιστώθη ότι οι διάφοροι θάφροι δεν άνηχούν καθόλου σ' αυτόν.

... Σ' ένα θέατρο της Πράγας οι καθιστερμένοι θεατα, τιμωφούνται από την διεύθυνση του θέατρου, κα- τά τον άκόλουθο σκλήρο και πα- ράσταση δρής και άδιάφορο άν- έχουν είσηρία διακεκμημένης θέ- σεως.

... Τους οδηγούν σ' ένα στενό δια- κρισμα του ύπερφου και έχει τους άφρονες να παρκαλούνθουν την παρίστασι δρής και άδιάφορο άν- έχουν είσηρία διακεκμημένης θέ- σεως.

... Τον πε- ραμένο χρόνο, στο τεράστιο προάμιο της Έταρβας του Ήλκντι κι' ο ΰ Σίγκμας στην Νέα Υόρκη, έξερράχη μιά άμωσως άφρονες να παρκαλούνθουν την παρίστασι δρής και άδιάφορο άν- έχουν είσηρία διακεκμημένης θέ- σεως.

... Τον πε- ραμένο χρόνο, στο τεράστιο προάμιο της Έταρβας του Ήλκντι κι' ο ΰ Σίγκμας στην Νέα Υόρκη, έξερράχη μιά άμωσως άφρονες να παρκαλούνθουν την παρίστασι δρής και άδιάφορο άν- έχουν είσηρία διακεκμημένης θέ- σεως.

... της της γεροντοκορίας έπεβλήθη στον ίδιο τον κητερομένο και τυπικός καθός ήσαν, καθής άμω- σως στο έδώλιο του κητερομένο- νος και κατέθηκε τον έαυτό του σε 40 στέλινα πρόστιμο!

... Η πρωτότυπη αυτή διήη έκανε κροτο και την ώρα της διεξαγωγής της το άκροατήριο είχε σκάσει από τα γέλια, τόσο άστε άνάγκασε τον πρόεδρο - κητερομένο ν' αδειά- ση την αίθουσα του δικαστηρίου για να δικαστή με την... ήσυχία του.

... Κατά την διάρκεια των έχθρο- προέων, μεταξύ των Ισπανών και των Αμερικανών, τον περασμένο αιώνα, το μυσό των τελευταίων έ- χε φτάει σε τέτοιο βαθμό, άστε τα Ισπανικά κρεμμύδια που έφτανον τούσαν άποθνευμένα σ' χιλιάδες χιλιάδες μέσα στα τέληνά της Α- μερικής και τα άποια προωφρόντου- σαν για σπορά, πλέρωναν με την...

... Ένα από τα γρηγορότερα δρωμά- του Μπέρναρ Σόου, ο Μαθουά- λας, έφτα έκαυσι... πούζεις!

... Ο Ράλλος παπής Κορνήλιος ή- ρε κι' άπύγνιζε τα έργα του ά- πό μνήμης.

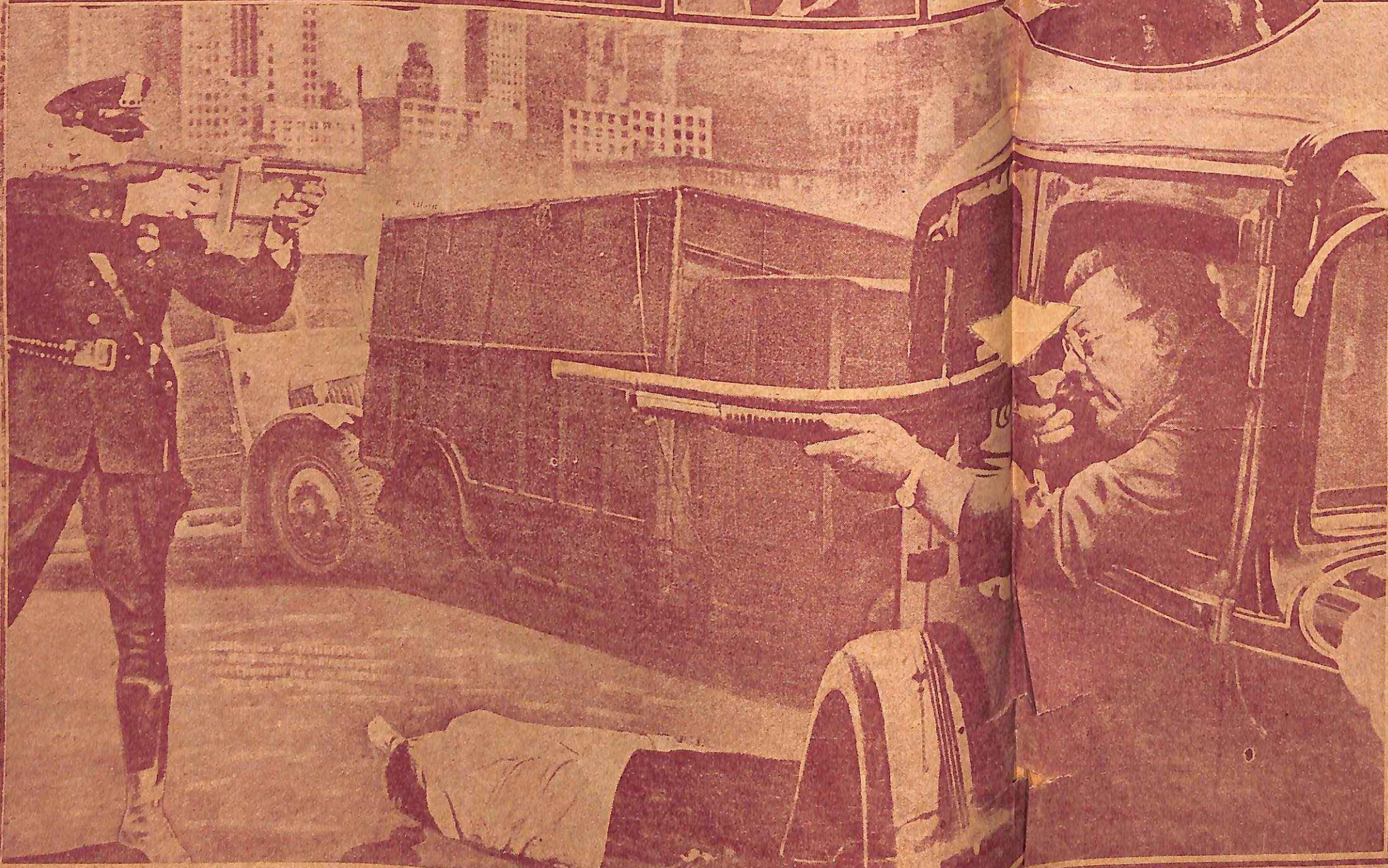
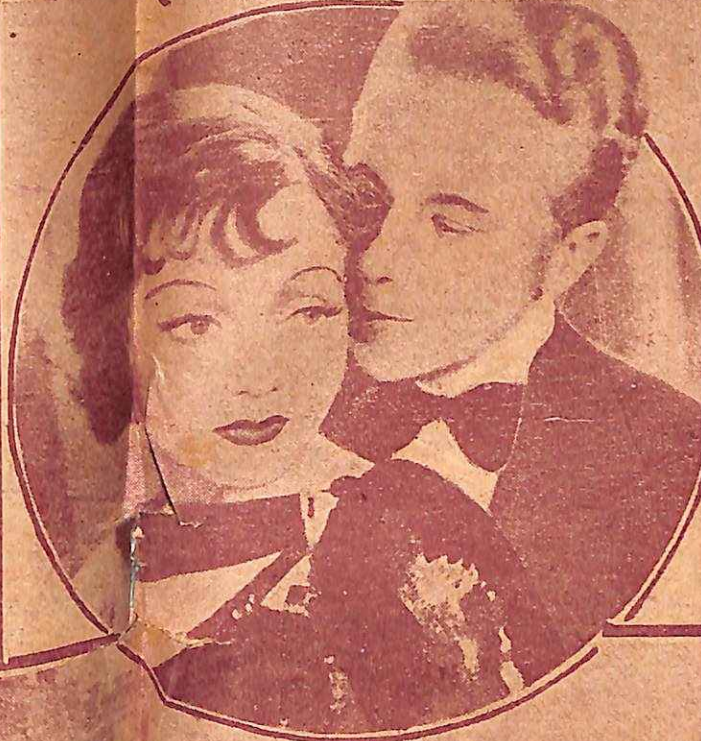
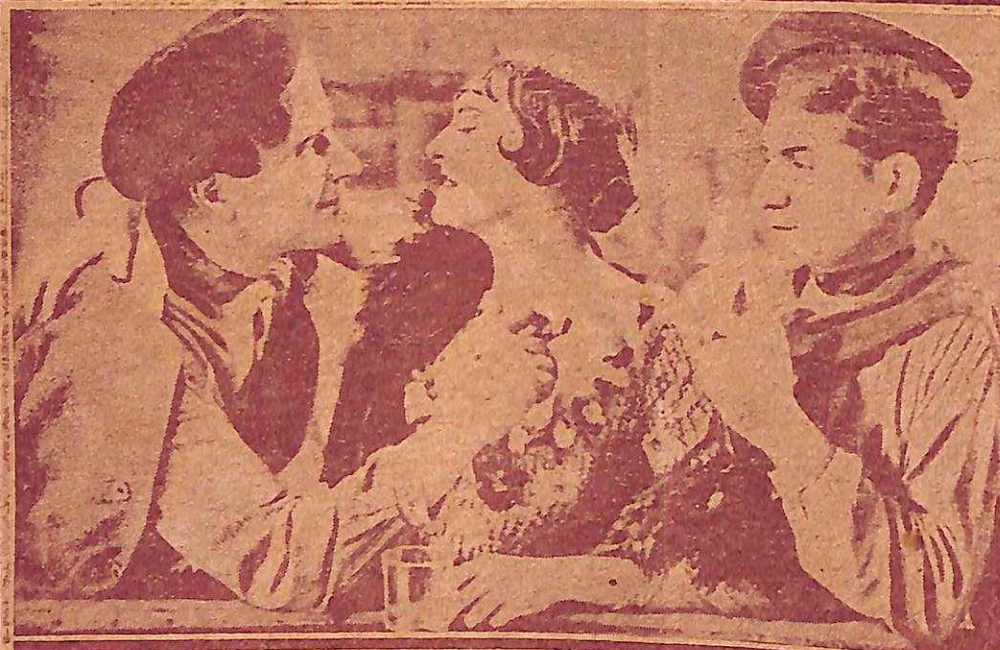
... Όταν πέθανε ο γάτος του απ- ποίου στην άρχαία Αίγυπτο, ο οικο- δεσότης έζοιζε το άκατερό του φρόνι, εις έδαφος θλίμης και πένθους.

... Οι τρεις μεγαλύτεροι ήθο- ποι της Ερώτης... κατά τον 18ο αιώνα... πέθαναν συγχρό- νως, κατά το έτος 1778. Ήσαν δε, ο Γάβριελ της Αγγλίας, ο Έρσκινο της Γερμανίας και ο Κόλν της Γαλλίας.

... Οι τρεις μεγαλύτεροι ήθο- ποι της Ερώτης... κατά τον 18ο αιώνα... πέθαναν συγχρό- νως, κατά το έτος 1778. Ήσαν δε, ο Γάβριελ της Αγγλίας, ο Έρσκινο της Γερμανίας και ο Κόλν της Γαλλίας.

... Οι τρεις μεγαλύτεροι ήθο- ποι της Ερώτης... κατά τον 18ο αιώνα... πέθαναν συγχρό- νως, κατά το έτος 1778. Ήσαν δε, ο Γάβριελ της Αγγλίας, ο Έρσκινο της Γερμανίας και ο Κόλν της Γαλλίας.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ : Τρεις όνομαστοί πρωταγωνιστές του κινηματογράφου, ο Πάρι Μιλανό, η Τζίνα Μανέ και ο Πόλ Άλντε, στο φιλμ «Μποτλιαρισμένος Διάβολος». — Η γοττατική Μάνου Κάρλ και ο Ζέν Ραίμοντ, στο φιλμ «Υπεροκένεος». — Ο Γάλλος ηθοποιός Λουσιέν Μπαρρό, στο φιλμ «Μυστήρια των Παρισίων». — Ο Γάλλος ηθοποιός του κινηματογράφου Πιέρ Μπρασέρ, στο φιλμ «Μποτλιαρισμένος Διάβολος». — ΚΑΤΩ : Η διάσημη αστυνομική και γκόγκτερ, η Λουίζ Μπράουν, στην οποία είχε την εξαιρετική τύχη.

— Ο Γάλλος ηθοποιός Λουσιέν Μπαρρό, στο φιλμ «Μυστήρια των Παρισίων». — Ο Γάλλος ηθοποιός του κινηματογράφου Πιέρ Μπρασέρ, στο φιλμ «Μποτλιαρισμένος Διάβολος». — ΚΑΤΩ : Η διάσημη αστυνομική και γκόγκτερ, η Λουίζ Μπράουν, στην οποία είχε την εξαιρετική τύχη.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΓΙΑ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

(Πασχαλινό διήγημα)

είται με πνεύμα μεγάλου ανθρώπου...

Η Ευφροσύνη δεν είχε κλείσει ακόμα τα δώδεκα χρόνια της, όταν οι άρχοντες της Αλεξανδρείας αποφάσισαν να την προσηλύψουν, στην οποία έρχονταν να δώσουν για βραβείο ένα καπέλλο χρυσό, σ' αυτόν που θα άναυτοσε στα παρκακάτω τρία ερωτήματα:

Το πρώτο ερώτημα ήταν το εξής:

«Από μητέρα κόκκινη γεννιέμαι παιδί μαύρο. Πουλί χωρίς φτερά, πετάω ως τον ουρανό. Κάνω να κλαίνε τα μάτια, όπου συναντά, χωρίς να ύπνουν λύπης αφορμές. Μόλις γεννηθώ, άμέσως γίνομαι άπάνω στον άέρα. Για πές μου, φίλε, σε παρακαλώ, ποιο είναι τ' όνομά μου;

Το δεύτερο ερώτημα ήταν το εξής:

«Γεννάω τη μητέρα μου και απ' αυτήν γεννιόμαι, και άλλοτε είμαι μακρύτερος, και άλλοτε κοντότερος. Για πές μου, φίλε μου, και συ ποιο είναι τ' όνομά μου;

Και το τρίτο τέλος ήταν το εξής:

«Ο Αντίπατρος έχει όσα τάλανα έχει κι' ο Νικόδημος, και το τρίτον της περιουσίας του Θεμιστίου. Ο Νικόδημος έχει ό,τι ο Θεμιστίος και το τρίτον της περιουσίας του Αντίπατρου. Ο Θεμιστίος έχει δέκα τάλανα και το τρίτον της περιουσίας του Νικόδημου. Τι ποσό κατέχει καθένας απ' αυτούς;

Όλος ο κόσμος στην Αλεξάνδρεια άναυτοσέθηκε με τον διάγνοισμό αυτόν.

Όταν ήθελε η άρχιμένη ήμερα το διαγωνισμού, πολλοί και νέοι παρουσιάστηκαν έμπρός στους κρίτες, με την έλπίδα να κερδίσουν το καπέλλο, αλλά κανένας δεν πέτυχε στις άπονήσεις. Ο πρόεδρος έτοιμαζόταν να λύσει πάλι τη σπινθήρα, όταν παρουσιάστηκε και η άγια Ευφροσύνη, και κατακόπανη

από τη ντροπή της, παρακάλεσε να την άκούσουν κι' αυτήν.

Μόλις φάνηκε το κορίτσι έπάνω στην εξέδρα, μια φωνή θαυμασμού άκούστηκε από το πλήθος για την όμορφή της, το όραμα της παράστασης και την κακιά της ντροπής, που είχε φλογίσει το όραμα της το πρόσωπο.

«Εκλαιπρόταται δικαστή, άρχισε να λέει, χαμηλώνοντας τα μάτια. Άφου έκανα την προσέγγιση μου και παρακάλεσα τον Κύριον Ήμων Ήσούν Χριστό, που είναι πηγή κάθε γνώσεως, να με βοηθήσει ν' άπαντήσω στα ερωτήματά σας, θα μου επιτρέψετε να σας εξηγήσω τί σημαίνουν τα τρία σας άνιγματα. Άρχίζω από το πρώτο.

«Το πρώτο παιδί της κόκκινης μητέρας είναι ο καπνός, που γεννιέται από τη φωτιά, που ύφάνεται στον άέρα και προκαλεί τα δάκρυα στα μάτια.

«Στη δεύτερη ερώτηση άπαντώ ότι έλαίος που γεννιέται τη μητέρα του και γεννιέται απ' αυτήν, είναι ή ήμερα, ή όποια προέχεται από

στανή και εύλαβη που ήταν, δεν περιφανεύτηκε για τις τιμές αυτές. Έτσι μεγάλωσε και έγινε μια νύφη ζήλευτη. Πολλοί την ζητούσαν σε γάμο, κι' ένας από αυτούς ήταν και ο Λογγίνος, ένας Ρωμαίος πλουσιώτατος. Ο πατέρας της, ο Ρωμύλος, δέχτηκε την πρόταση του Λογγίνου, γιατί σκέφθηκε ότι αν έκανε γαμπρό έναν τέτοιον δυνατό και πλούσιο άνθρωπο, θα τελείωνε με καλή όλως τις δουλειές του.

Ο Ρωμύλος είχε ξεδοθεί μια περιουσία δόξαση, για να μαζέψει στο παλάτι του τα πιο περιεργα πράγματα. Είχε, παραδείγματος χάριν, μια σφαίρα μεγάλη, που άχινολοούσε σαν σφαίρα κι' άπάνω στην όποια ήταν γραμμένοι όλοι οι άστερισμοί του ουρανού, που τους παρίσταναν με μεγάλη άκρίβεια πολύτιμοι και πανάκριβοι λίθοι. Έπειτα, σε μια άδουσα του παλατιού του, είχε μια κρήνη, που έτρεχε νερό άφροισιμένον. Είχε άκόμα περιεργούς καθρέφτες, μεγάλους, που παρίσταναν διαφορετικά τον άνθρωπο. Αλλά το πιο σπου-

κάτασχηματισμένο και γεμάτο έλπίδες και χαρά, πήρε ο Λογγίνος στη συνέντευξη αυτή, καταστολιμένος από δαμόντια, ζαφείρια και χρυσάφι. Αλλά όταν είδε την Ευφροσύνη να παρουσιάζεται μπροστά του με τα μαλλιά λυτά και σκεπασμένη με μια κατήχηση καλίστρα, σαν να ήτανε λίκνις, τήχασε και ή καρδιά του σπαράχτηκε.

Πρώτη του μίλησε ή Ευφροσύνη.

«Εκλαιπρόταται Λογγίνε, τον είπε. Άν με άγαπάς αληθινά, όπως το λές, μη με παίρνεις στο παλάτι σου και μη ζητήσεις ν' άπολαύσεις το σώμα μου, παρά τη θέλησή μου, γιατί το σώμα μου, μαζί με την ψυχή μου, το έχω παραδώσει στον Κύριον Ήμων Ήσούν Χριστό, που είναι ή άρχη και το τέλος κάθε άγάπης, κάθε ερωτός...»

Ο Λογγίνος της άπάντησε:

«Όμοια μου και άγαπημένη μου, εκλαιπρότατη Ευφροσύνη, ό έρως μου είναι πιο δυνατός και από τη θέλησή σου. Γι' αυτό πρέπει να ή πεποιθώ σ' αυτόν, σαν σ' ένα μεγάλο και ζήλοτα αθέτη... Θα κλείω λοιπόν ό,τι με διατάζει ο έρως μου. Και με διατάζει να σε παντρευτώ...»

«Ακριβώς σ' έναν άνθρωπο ένδοξα σαν έσένα, να πάω τη νύφη στη τού Ήσού;

«Αυτό θα μας το πουνε οι έπίστοτοι κι' όχι συ.

Τα λόγια αυτά κατατάραξαν την καπέλλα. Κατάλαβε ότι είχε να κάνει με έναν άνθρωπο σκληρό και έγωιστή. Και όλάνω στον παροξισμό της ταρώχης της, κατάγγινε σ' ένα μέσον παράδοξο κι' άξιοδυσμάστο, για να γλυτώσει από αυτόν.

Προσπονήθηκε ότι χωροερί στη θέληση του πατέρα της και στην έπιθυμιά του άραβωνιστικού της. Ο Λογγίνος, πετώντας από τη χαρά του, άρχισε να έτοιμάζει τα γαμήλια άδρια. Είχε παραγγείλει για την νύφη στο δώδεκα φορέματα, άπάνω στα όποια ήταν κεντημένες σκηνές της Αλεξανδρείας κι' άξιοδυσμάστο, για να γλυτώσει από αυτόν.

Αλλά, όσο εύχαριστημένος φαινόταν ο πατέρας, για το συναισθηματικό, τόσο λυπημένη ήταν ή Ευφροσύνη.

«Δεν συμφωνείς, παιδί μου, της έλεγε, ότι ο Λογγίνος είναι ο πιο όμορφος, ο πιο πλούσιος και πιο εύγενής νέος της Αλεξανδρείας;»

Και ή Ευφροσύνη του άπαντούσε:

«Οί, αυτά που μου λές, πατέρα μου, είναι σωστά και αληθινά.

Αλλά εγώ δεν θέλω τον Λογγίνο. Έχω ταχθεί να μείνω νύφη του Χριστού.

«Θέλεις, δεν θέλεις εσύ, της είπε, ο γάμος αυτός θα γίνη και δεν θα μπορέσει να τον έμποδισή τίποτε. Και θα τον έπισκευω μάλιστα, με καταγή του αυτοκράτορος.

Η Ευφροσύνη ήξερε ότι ο πατέρας της είχε μεγάλες σχέσεις με τον αυτοκράτορα της Κωνσταντινούπολης και ότι μπορούσε να άποπείσει μια τέτοια διαταγή του. Για να γλυτώσει λοιπόν σκέφθηκε να ζητήσει τη βοήθεια αυτού του έδου του Λογγίνου, και γι' αυτό του έζησε μια μυστική συνέντευξη μαζί του, στη Μητρόπολη.

Κατασχηματισμένος και γεμάτος έλπίδες και χαρά, πήρε ο Λογγίνος στη συνέντευξη αυτή, καταστολιμένος από δαμόντια, ζαφείρια και χρυσάφι. Αλλά όταν είδε την Ευφροσύνη να παρουσιάζεται μπροστά του με τα μαλλιά λυτά και σκεπασμένη με μια κατήχηση καλίστρα, σαν να ήτανε λίκνις, τήχασε και ή καρδιά του σπαράχτηκε.

Πρώτη του μίλησε ή Ευφροσύνη.

«Εκλαιπρόταται Λογγίνε, τον είπε. Άν με άγαπάς αληθινά, όπως το λές, μη με παίρνεις στο παλάτι σου και μη ζητήσεις ν' άπολαύσεις το σώμα μου, παρά τη θέλησή μου, γιατί το σώμα μου, μαζί με την ψυχή μου, το έχω παραδώσει στον Κύριον Ήμων Ήσούν Χριστό, που είναι ή άρχη και το τέλος κάθε άγάπης, κάθε ερωτός...»

Ο Λογγίνος της άπάντησε:

«Όμοια μου και άγαπημένη μου, εκλαιπρότατη Ευφροσύνη, ό έρως μου είναι πιο δυνατός και από τη θέλησή σου. Γι' αυτό πρέπει να ή πεποιθώ σ' αυτόν, σαν σ' ένα μεγάλο και ζήλοτα αθέτη... Θα κλείω λοιπόν ό,τι με διατάζει ο έρως μου. Και με διατάζει να σε παντρευτώ...»

«Ακριβώς σ' έναν άνθρωπο ένδοξα σαν έσένα, να πάω τη νύφη στη τού Ήσού;

«Αυτό θα μας το πουνε οι έπίστοτοι κι' όχι συ.

Τα λόγια αυτά κατατάραξαν την καπέλλα. Κατάλαβε ότι είχε να κάνει με έναν άνθρωπο σκληρό και έγωιστή. Και όλάνω στον παροξισμό της ταρώχης της, κατάγγινε σ' ένα μέσον παράδοξο κι' άξιοδυσμάστο, για να γλυτώσει από αυτόν.

Προσπονήθηκε ότι χωροερί στη θέληση του πατέρα της και στην έπιθυμιά του άραβωνιστικού της. Ο Λογγίνος, πετώντας από τη χαρά του, άρχισε να έτοιμάζει τα γαμήλια άδρια. Είχε παραγγείλει για την νύφη στο δώδεκα φορέματα, άπάνω στα όποια ήταν κεντημένες σκηνές της Αλεξανδρείας κι' άξιοδυσμάστο, για να γλυτώσει από αυτόν.

Αλλά, όσο εύχαριστημένος φαινόταν ο πατέρας, για το συναισθηματικό, τόσο λυπημένη ήταν ή Ευφροσύνη.

«Δεν συμφωνείς, παιδί μου, της έλεγε, ότι ο Λογγίνος είναι ο πιο όμορφος, ο πιο πλούσιος και πιο εύγενής νέος της Αλεξανδρείας;»

Και ή Ευφροσύνη του άπαντούσε:

«Οί, αυτά που μου λές, πατέρα μου, είναι σωστά και αληθινά.

υγρυνέ, άπάνω σε φύλλα άκροβού παπύρου, με δαμάτια από χρυσάφι και έλεφαντοκόκαλο.

Αλλά την παραμονή του γάμου ή Ευφροσύνη δεν φάνηκε διόλου στο παλάτι. Κλεισμένη μέσα στην κάμαρά της, έλεγε πως έτοιμαίσε τα προκάμια της.

Και όλο κάτι έθραβε.

«Μερικά απ' τα φορέματά μου, της έλεγε, πρέπει να τα ράψω μονάχα μου.

Αλλά ό,τι έθραβε κι' έπαινε μυστικά, δεν ήταν ή παρθενικός πέπλος, αλλά ένα φορέμα κοτό, σαν εκείνο που φορούσαν ή εγγάτριες της πόλεως. Και το φορέμα αυτό το τελείωσε την ίδια ήμερα. Έπειτα, άφου, κατά την συνήθειά της, έκανε την προσέγγιση της, πήγε να φιλήσει το χέρι του πατέρα της. Ξαναπήγε μυστικά στο δωμάτιό της, έκοψε τα μαλλιά της, φόρεσε το ερωτικό αυτό φορέμα και τη νύχτα βγήκε άδρόμια από το σπίτι, ενώ ησυχία μεγάλη βασίλευε σ' αυτό και όλο κοιμόντοσαν.

Διέσχισε την πόλη γρήγορα και έφθασε στην πόλη της Αλεξανδρείας, βγήκε έξω απ' αυτήν και πήρε το δρόμο της έρημου.

Σαν άρχισε να ημερώνει, πέρασε από ένα χωριούδάκι. Ένας γέροντας έβρισκε, έμπρός από το σπίτι του, φτάνοντας και γυαλίζοντας ένα φέρετρο από έβλο σκυμωοίς. Η Ευφροσύνη τον πλησίασε κι' εκείνος σήκωσε το πρόσωπό του και είπε:

«Μά τον Δία! Να το παιδίον ό Έρως... Πόσον είναι περικαλλής και τρομερός! Ψέματα λένε, όσους λένε ότι γάβηκαν οι Θεοί... Γιατί το παιδί αυτό είναι ένας αληθινός, ένας πραγματικός Θεός!»

Η Ευφροσύνη τότε κατάλαβε ότι ο γέρος αυτός ήταν ένας άδωλολάτης.

Και προσεγγίστηκε γι' αυτόν στον Ήσού Χριστό. Κι' ο γέρος, που ήταν πραγματικός έθελολάτης και λεγότανε Περφός, γίγινε άμέσως ένας καλός χριστιανός και έλασε μαζί με τη θρησκεία και το όνομά του και μετονομάστηκε Φιλόθεος...»

«Έπειτα απ' αυτό, ή Ευφροσύνη τράβηξε το δρόμο της.

Άφου περάστηκε άδρια μια μέρα, έφτασε σ' ένα μοναστήρι, όπου έζακώσκει καλόγεροι μονάζανε, από την διεύθυνση του άγιου Όνουφριού.

Η Ευφροσύνη παρουσιάστηκε στον άγιο Όνουφριο και του είπε:

«Πάτερ, όνομάζομαι Σμαράγδα και είμαι όρφανή. Παρακαλώ να με δεχθείς στην άγια σας κατοικία, για να άπολαύσω και εγώ τις ήθονες της νηστείας και της μετανοίας.

«Ο άγιος Όνουφριος, που ήταν τότε 106 ετών, της άπάντησε:

«Τέκνον μου, Σμαράγδα, τα πόδια σου είναι όμοια, άφου σε όδηγησαν εδώ, στον όικον αυτόν της μοναχίας, και σωστής. Τα χέρια σου είναι έλογημένα, άφου χρίστηκαν την πόρτα μας. Άντα και περνάς μετάνοια και νηστεία...»

«Έπειτα από μια παρατεταμένη σιωπή, φώναξε ο Λογγίνος:

«Ήθελα να γίνω καλόγερος, για ν' άπαρτήσω την άπόγνωση και την άπληστία.

Και της διηγήθηκε τον έρωτά του και της είπε πως ή άραβωνιστική του Ευφροσύνη χάθηκε ξαφνικά από τον πατέρα της το σπίτι, πως την άναυτοσέθηκε όχτώ χρόνια από τότε, χωρίς να μπορέσει να την βρή, και πως είχε πάει από τη θάλα και τον έρωτά.

Η Ευφροσύνη του άπάντησε με όρκανια γλυκίστρια:

«Η Ευφροσύνη αυτή, άρχοντά μου, που θρηνείτε την απώλειά της, δεν άζει διόλου την άγάπη σας. Η όμορφιά της ήταν μεγάλη μόνο γιατί σεις την φανταστήκατε έτσι.

«Τέκνον, η στιγμή χρίστηκε ή κατήχηση της εκκλησίας του μοναστηρίου, που κατέλασε τους μοναχούς να παρουσιάζουν για το Πα-

τερ, άπάνω σε φύλλα άκροβού παπύρου, με δαμάτια από χρυσάφι και έλεφαντοκόκαλο.

Αλλά την παραμονή του γάμου ή Ευφροσύνη δεν φάνηκε διόλου στο παλάτι. Κλεισμένη μέσα στην κάμαρά της, έλεγε πως έτοιμαίσε τα προκάμια της.

Και όλο κάτι έθραβε.

«Μερικά απ' τα φορέματά μου, της έλεγε, πρέπει να τα ράψω μονάχα μου.

Αλλά ό,τι έθραβε κι' έπαινε μυστικά, δεν ήταν ή παρθενικός πέπλος, αλλά ένα φορέμα κοτό, σαν εκείνο που φορούσαν ή εγγάτριες της πόλεως. Και το φορέμα αυτό το τελείωσε την ίδια ήμερα. Έπειτα, άφου, κατά την συνήθειά της, έκανε την προσέγγιση της, πήγε να φιλήσει το χέρι του πατέρα της. Ξαναπήγε μυστικά στο δωμάτιό της, έκοψε τα μαλλιά της, φόρεσε το ερωτικό αυτό φορέμα και τη νύχτα βγήκε άδρόμια από το σπίτι, ενώ ησυχία μεγάλη βασίλευε σ' αυτό και όλο κοιμόντοσαν.

Διέσχισε την πόλη γρήγορα και έφθασε στην πόλη της Αλεξανδρείας, βγήκε έξω απ' αυτήν και πήρε το δρόμο της έρημου.

Σαν άρχισε να ημερώνει, πέρασε από ένα χωριούδάκι. Ένας γέροντας έβρισκε, έμπρός από το σπίτι του, φτάνοντας και γυαλίζοντας ένα φέρετρο από έβλο σκυμωοίς. Η Ευφροσύνη τον πλησίασε κι' εκείνος σήκωσε το πρόσωπό του και είπε:

«Μά τον Δία! Να το παιδίον ό Έρως... Πόσον είναι περικαλλής και τρομερός! Ψέματα λένε, όσους λένε ότι γάβηκαν οι Θεοί... Γιατί το παιδί αυτό είναι ένας αληθινός, ένας πραγματικός Θεός!»

Η Ευφροσύνη τότε κατάλαβε ότι ο γέρος αυτός ήταν ένας άδωλολάτης.

Και προσεγγίστηκε γι' αυτόν στον Ήσού Χριστό. Κι' ο γέρος, που ήταν πραγματικός έθελολάτης και λεγότανε Περφός, γίγινε άμέσως ένας καλός χριστιανός και έλασε μαζί με τη θρησκεία και το όνομά του και μετονομάστηκε Φιλόθεος...»

«Έπειτα απ' αυτό, ή Ευφροσύνη τράβηξε το δρόμο της.

Άφου περάστηκε άδρια μια μέρα, έφτασε σ' ένα μοναστήρι, όπου έζακώσκει καλόγεροι μονάζανε, από την διεύθυνση του άγιου Όνουφριού.

Η Ευφροσύνη παρουσιάστηκε στον άγιο Όνουφριο και του είπε:

«Πάτερ, όνομάζομαι Σμαράγδα και είμαι όρφανή. Παρακαλώ να με δεχθείς στην άγια σας κατοικία, για να άπολαύσω και εγώ τις ήθονες της νηστείας και της μετανοίας.

«Ο άγιος Όνουφριος, που ήταν τότε 106 ετών, της άπάντησε:

«Τέκνον μου, Σμαράγδα, τα πόδια σου είναι όμοια, άφου σε όδηγησαν εδώ, στον όικον αυτόν της μοναχίας, και σωστής. Τα χέρια σου είναι έλογημένα, άφου χρίστηκαν την πόρτα μας. Άντα και περνάς μετάνοια και νηστεία...»

«Έπειτα από μια παρατεταμένη σιωπή, φώναξε ο Λογγίνος:

«Ήθελα να γίνω καλόγερος, για ν' άπαρτήσω την άπόγνωση και την άπληστία.

Και της διηγήθηκε τον έρωτά του και της είπε πως ή άραβωνιστική του Ευφροσύνη χάθηκε ξαφνικά από τον πατέρα της το σπίτι, πως την άναυτοσέθηκε όχτώ χρόνια από τότε, χωρίς να μπορέσει να την βρή, και πως είχε πάει από τη θάλα και τον έρωτά.

Η Ευφροσύνη του άπάντησε με όρκανια γλυκίστρια:

«Η Ευφροσύνη αυτή, άρχοντά μου, που θρηνείτε την απώλειά της, δεν άζει διόλου την άγάπη σας. Η όμορφιά της ήταν μεγάλη μόνο γιατί σεις την φανταστήκατε έτσι.

«Τέκνον, η στιγμή χρίστηκε ή κατήχηση της εκκλησίας του μοναστηρίου, που κατέλασε τους μοναχούς να παρουσιάζουν για το Πα-

τερ, άπάνω σε φύλλα άκροβού παπύρου, με δαμάτια από χρυσάφι και έλεφαντοκόκαλο.

Αλλά την παραμονή του γάμου ή Ευφροσύνη δεν φάνηκε διόλου στο παλάτι. Κλεισμένη μέσα στην κάμαρά της, έλεγε πως έτοιμαίσε τα προκάμια της.

Και όλο κάτι έθραβε.

«Μερικά απ' τα φορέματά μου, της έλεγε, πρέπει να τα ράψω μονάχα μου.

Αλλά ό,τι έθραβε κι' έπαινε μυστικά, δεν ήταν ή παρθενικός πέπλος, αλλά ένα φορέμα κοτό, σαν εκείνο που φορούσαν ή εγγάτριες της πόλεως. Και το φορέμα αυτό το τελείωσε την ίδια ήμερα. Έπειτα, άφου, κατά την συνήθειά της, έκανε την προσέγγιση της, πήγε να φιλήσει το χέρι του πατέρα της. Ξαναπήγε μυστικά στο δωμάτιό της, έκοψε τα μαλλιά της, φόρεσε το ερωτικό αυτό φορέμα και τη νύχτα βγήκε άδρόμια από το σπίτι, ενώ ησυχία μεγάλη βασίλευε σ' αυτό και όλο κοιμόντοσαν.

Διέσχισε την πόλη γρήγορα και έφθασε στην πόλη της Αλεξανδρείας, βγήκε έξω απ' αυτήν και πήρε το δρόμο της έρημου.

Στην πραγματικότητα είχε μια γυναίκα άσχημη και άξιοπεριφρόνητη. Λέτε πως δεν μπορείτε να ζήσετε χωρίς αυτήν, κι' όμως αν πήγαινε να την συναντήσετε, δεν θα την άναυτοσέθηκε διόλου...

Ο Λογγίνος δεν άπάντησε.

Σηκώθηκε κι' έφυγε, λέγοντας πως θα ξαναγύριζε.

Και ξαναγύρισε πράγματι. Ζήτησε μάλιστα να γίνη μοναχός, χαρίζοντας στους φτωχούς κι' όλη του την περιουσία. Θεία χαρά άσπάρθηκε γι' αυτό ή Ευφροσύνη. Αλλά δεν πέρασε πολύς καιρός, και ή καρδιά της γέμισε από χαρά, άκόμα πιο μεγάλη.

Μια μέρα ήθελε εκεί και χτύπησε την πόρτα του μοναστηρίου, ένας φτωχός, ζητώντας ένα κομματάκι ψωμί.

Η Ευφροσύνη άναυτοσέθηκε άμέσως τον πατέρα της, αλλά προσπάθησε πως δεν τον γνώρισε και τον πήρε μέσα και τον περιποιήθηκε, του έβλεπε τα πόδια και του έδωσε να φάει.

«Τέκνον, του Θεού, της είπε, ό έπαίτης. Δεν ήμουν έτσι πάντοτε, όπως με βλέπεις τώρα. Η μοναχία πλούσιος τοιό και είχα μια όμορφη κόρη και σερνή, φρόντιμη και γραμματισμένη, που έβλεπε την αντίκριστα και την στεφάνωναν οι κρίται. Την έχασα... Έχασα όλη την περιουσία μου. Και τί δεν είχα... Μα τώρα δεν έχω ούτε ένα σάκο να ράψω να ρίξω άπάνω στην πλάτη μου, που είνε γυμνή... Κι' άμως, θα ήμωνα εύτυχης, αν μπορούσα την περπάτη, να ξαναδώ το άγαπημένο, το πολυαγαπημένο το κορίτσι μου...»

Η Ευφροσύνη τότε έπεσε στα πόδια του και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

«Τα λόγια αυτά έκαναν την Ευφροσύνη να τον προσέξει περισσότερο. Και τότε άναυτοσέθηκε τον Λογγίνο, τον άραβωνιστικό της. Και φοβήθηκε για μια στιγμή να μη την άναυτοσέθηκε κι' αυτός.

«Έπειτα από μια παρατεταμένη σιωπή, φώναξε ο Λογγίνος:

«Ήθελα να γίνω καλόγερος, για ν' άπαρτήσω την άπόγνωση και την άπληστία.

Και της διηγήθηκε τον έρωτά του και της είπε πως ή άραβωνιστική του Ευφροσύνη χάθηκε ξαφνικά από τον πατέρα της το σπίτι, πως την άναυτοσέθηκε όχτώ χρόνια από τότε, χωρίς να μπορέσει να την βρή, και πως είχε πάει από τη θάλα και τον έρωτά.

Η Ευφροσύνη του άπάντησε με όρκανια γλυκίστρια:

«Η Ευφροσύνη αυτή, άρχοντά μου, που θρηνείτε την απώλειά της, δεν άζει διόλου την άγάπη σας. Η όμορφιά της ήταν μεγάλη μόνο γιατί σεις την φανταστήκατε έτσι.

«Τέκνον, η στιγμή χρίστηκε ή κατήχηση της εκκλησίας του μοναστηρίου, που κατέλασε τους μοναχούς να παρουσιάζουν για το Πα-

τερ, άπάνω σε φύλλα άκροβού παπύρου, με δαμάτια από χρυσάφι και έλεφαντοκόκαλο.

Αλλά την παραμονή του γάμου ή Ευφροσύνη δεν φάνηκε διόλου στο παλάτι. Κλεισμένη μέσα στην κάμαρά της, έλεγε πως έτοιμαίσε τα προκάμια της.

Και όλο κάτι έθραβε.

«Μερικά απ' τα φορέματά μου, της έλεγε, πρέπει να τα ράψω μονάχα μου.

Αλλά ό,τι έθραβε κι' έπαινε μυστικά, δεν ήταν ή παρθενικός πέπλος, αλλά ένα φορέμα κοτό, σαν εκείνο που φορούσαν ή εγγάτριες της πόλεως. Και το φορέμα αυτό το τελείωσε την ίδια ήμερα. Έπειτα, άφου, κατά την συνήθειά της, έκανε την προσέγγιση της, πήγε να φιλήσει το χέρι του πατέρα της. Ξαναπήγε μυστικά στο δωμάτιό της, έκοψε τα μαλλιά της, φόρεσε το ερωτικό αυτό φορέμα και τη νύχτα βγήκε άδρόμια από το σπίτι, ενώ ησυχία μεγάλη βασίλευε σ' αυτό και όλο κοιμόντοσαν.

Διέσχισε την πόλη γρήγορα και έφθασε στην πόλη της Αλεξανδρείας, βγήκε έξω απ' αυτήν και πήρε το δρόμο της έρημου.

Σαν άρχισε να ημερώνει, πέρασε από ένα χωριούδάκι. Ένας γέροντας έβρισκε, έμπρός από το σπίτι του, φτάνοντας και γυαλίζοντας ένα φέρετρο από έβλο σκυμωοίς. Η Ευφροσύνη τον πλησίασε κι' εκείνος σήκωσε το πρόσωπό του και είπε:

«Μά τον Δία! Να το παιδίον ό Έρως... Πόσον είναι περικαλλής και τρομερός! Ψέματα λένε, όσους λένε ότι γάβηκαν οι Θεοί... Γιατί το παιδί αυτό είναι ένας αληθινός, ένας πραγματικός Θεός!»

Η Ευφροσύνη τότε κατάλαβε ότι ο γέρος αυτός ήταν ένας άδωλολάτης.

Και προσεγγίστηκε γι' αυτόν στον Ήσού Χριστό. Κι' ο γέρος, που ήταν πραγματικός έθελολάτης και λεγότανε Περφός, γίγινε άμέσως ένας καλός χριστιανός και έλασε μαζί με τη θρησκεία και το όνομά του και μετονομάστηκε Φιλόθεος...»

«Έπειτα απ' αυτό, ή Ευφροσύνη τράβηξε το δρόμο της.

Άφου περάστηκε άδρια μια μέρα, έφτασε σ' ένα μοναστήρι, όπου έζακώσκει καλόγεροι μονάζανε, από την διεύθυνση του άγιου Όνουφριού.

Η Ευφροσύνη παρου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

— «Οχι! Πατέ... Ποτέ... φώναξε η Κλάρα.

— Μά τι σου έκανε λοιπόν; ρώτησε ο Σάρλ.

— Αυτός; «Ω! Τίποτα... Άπε-
ραντίες, έγω... έμεις...

— Ο Σάρλ κάρφωσε τα βλέμ-
ματά του μέσα στα μάτια της νέας.

— Κλάρα, είπε με σοβαρότη-
τα, έχεις πη πολλά ως τώρα για να θελήσης να υποκρύψης την αλήθεια. Με ξέρεις αρκε-
τά για να είσαι βεβαία πως δεν θα επαναλάβω σε κανένα ούτε μια λέξη απ' όσα θα μου πής. Μά θέλω την αλήθεια, πλήρη ολοκληρή. Και ίσως θα μπορέ-
σω να σου δώσω κάποια συν-
δρομή.

— Η νέα κορη κούνησε το κε-
φάλι της.

— «Οχι, είναι αδύνατον...

— Ο Σάρλ έβγαλε τότε απ' το πορτοφόλι του τα δυο χειρό-
γραφα της Κλάρας, που είχε
βρή απανω στο γραφείο του
Λουσιάντο. Τρυφερά, μα σταθε-
ρά, ρώτησε:

— Τι σημαίνουν αυτές η φρά-
σεις;

— Η επιμονή του αστυνομικού
νίκησε. Με φωνή διατακτική,
που την έκοβαν δάκρυα και
λυγμοί, η Κλάρα μίλησε.

— Η διήγησή της ήταν πολύ
μακριά. Είπε πως είχε βρή τον
«Άθελ» και τα χειρόγραφα της
Μερσεντές και πως αυτά που
διάβασε την εμπόδιζαν να πάη
να συναντήσει τον Σάρλ στο
ραντεβού που του είχε δώσει.

— Το άφηγήθηκε όλα όσα έ-
γραφε η Μερσεντές στα χειρό-
γραφα της, χωρίς να παραλεί-
ψη τίποτε απολύτως.

— Τέλος, αφού πήρε μια βαθειά
ανάπνοη, είπε τελειώνοντας:

— Ξέρετε ποιά ήταν το πραγ-
ματικό όνομα του Έλ Ντούκ;
του τρομερού ληστού, που
είχε απαγάγει τη Μερσεντές;
Αυτό το όνομα, που ήταν γραμ-
μένο στην τελευταία σελίδα του
χειρογράφου, χορεύει ακόμα
μέσ' στο φτωχό μου μυαλό σαν
χαλασμένο με ψύχονα γραμμα-
τά. Ονομαζόταν Ντούκολεϊ.

— Άργα, ο Σάρλ επανέλαβε
πολλές φορές αυτό το όνομα.
— Η Κλάρα τον κούταζε με βλέμ-
ματά γεμάτα αγωνία.

— Έξαφνα, ο αστυνομικός χτύ-
πησε το μέτωπό του με το χέρι
του.

— Διαβόλε! Ντούκολεϊ (Ducol-
li) είναι ο αναγραμματισμός της
λέξεως Λουσιάντο (Luciano!)....

— Ωστε ο Ντούκολεϊ κι ο Λουσιάν-
το ήταν το ίδιο πρόσωπο!... Μά
η έξηγησή της μυστηριώδους
λέξεως του ραδιογραφήματος...

— Ντούκ... Ο Πάτρις Μποννάς
Ντούκ... Ο Πάτρις πεθάνη να
θέλανε έτσι πριν πεθάνη να

και η γνωστό το όνομα του δον-
Λοφόνου του.

— Μ' ένα λυγμό, η νέα κορη εί-
πε:

— Ναι, 'Ο Ντούκολεϊ είναι ο
Λουσιάντο. Αυτό που βρήκατε
τώρα, το μάντεψα κι' έγω γρή-
γορα.

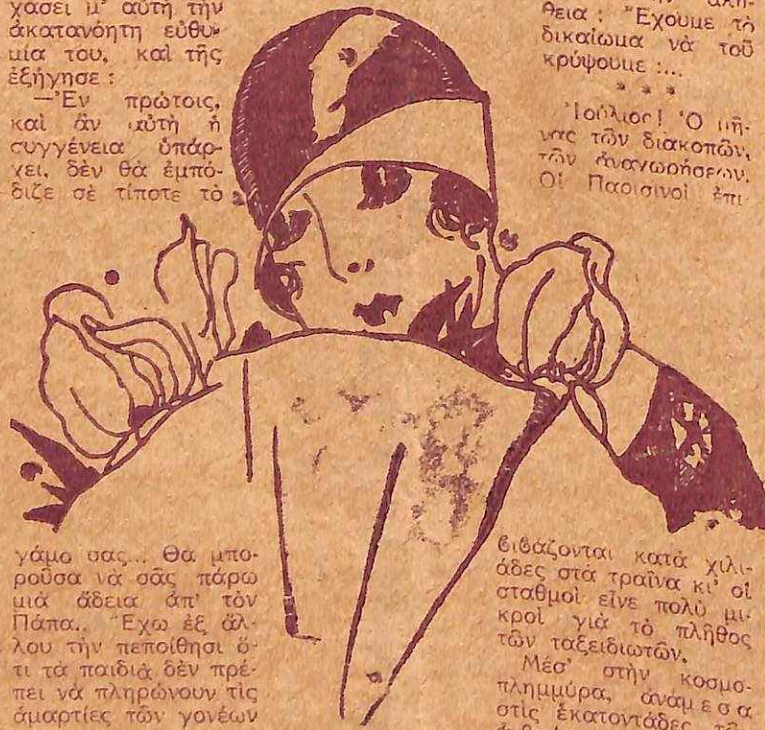
— Ο πατέρας του Πιέρ είναι ο
λησταρχος Ντούκολεϊ... 'Ο θεός
μου είναι ο καθηγητής Λουσιάντο
και ο Λουσιάντο δεν είν' άλλος
από το Ντούκολεϊ.

— Ο Πιέρ είναι γιός του Λου-
σιάντο και συνεπώς είναι εξάδελ-
φός μου. Άλλοίμονο! να μιλά
πολύ θλιβερά συγγενεία, που
βασίζεται στο έγκλημα. Βλέπε-
τε λοιπόν, Σάρλ, πως είχα δι-
κη ο όταν σ'ας βεβαίωνα πως ο
γάμος μου με τον Πιέρ είν' α-
πολύτως αδύνατος.

— Μά είν' αγαθό γέλιο του α-
στυνομικού τη διέκοψε. 'Ο
Σάρλ φίλησε το χέρι της νέας.

— Η οποία τότε είχε
χάσει μ' αυτή την
ακατανόητη ευθυ-
μία του, και της
έξηγησε:

— Έν πρώτοις,
και αν αυτή η
συγγενεία όπα-
ρει, δεν θα έμπο-
ριζε σε τίποτε το

γάμο σας... Θα μπο-
ρούσα να σ'ας πάρω
μια άδεια απ' τον
Πάπα. Έχω εξ' άλ-
λου την πεποίθησι ό-
τι τα παιδιά δεν πρέ-
πει να πληρώνουν τις
αμαρτίες των γονέων
τους.

— Μά δεν είναι αυτό, Κλάρα!...
— Άκουσε: Δεν είσαι εξάδελφη
του Πιέρ. Σ'ας δίνω το λόγο
της τιμής μου...

— Και με τη σειρά του, ο Σάρλ
της διηγήθηκε όσα είχαν συμ-
βεί με το Λουσιάντο, στο γεύμα
που του είχε παραθέσει εκείνος
στο σπίτι του.

— Της επανέλαβε, λέει, πρόσ
λέει σχεδόν όλες τις αποκαλο-
ψεις του Λουσιάντο...

— Η Κλάρα δεν ήξερε πια τι
επίσκι με κρατήση. Από μια ά-
πείραντη λύπη που κρατούσε,
έπεφτε τώρα σε μια τρελή χα-
ρά.

— Και τραυλίζοντας ρώτησε:
— Μά ο Πιέρ θα με θελήση

τώρα:

— Όσο γι' αυτό, απάντησε ο
Σάρλ, το καλύτερο που θα εί-
χες να κάνης θα ήταν να θε-
σάωθης μόνη σου. Μόλις ο δό-
κτωρ Κλεμάν το επιτρέψη, δεν
έχεις, παρά να κάνης δέκα βή-
ματα για να πληροφορηθής.

— Πώς;

— 'Ο Πιέρ βρίσκεται στη δι-
πλανή κάμαρα αυτής της κλινι-
κής.

— Η Κλάρα αναπήδησε από
χαρά και φώναξε:

— Θέλω να τον δω άμέσως,
να τον φιλήσω, να του ζητήσω
συγγνώμη...

— «Οχι ακόμα, της είπε με
συμβουλευτικό τόνο ο Σάρλ.
Είναι πολύ αδύνατος. Πρέπει να
τον προειδοποιήσω. Κι' έπειτα
πρέπει προηγουμένως να κανο-
νοποιήσω τη στάση μας: Θα το
πούμε την αλήθεια; Έχουμε
το δικαίωμα να το αποκαλύ-
ψουμε την αλή-
θεια; Έχουμε τη
δικαίωμα να το
κρύψουμε...

— «Τα βαγόνια σας, κύριοι!
Το νεαρό ζευγάρι ανέθηκε
στο βαγόνι, μά δεν προχώρησε
μέσα ο Πιέρ κι' η Κλάρα στά-
θηκαν κοντά στην πόρτα.

— Καλή τύχη! τούς φώναξε ο
Σάρλ. Σας εύχομαι να γίνετε
κι' οι δύο σας μεγάλοι πρότα-
ι γονιστάι και ν' αποκτήσετε
πολλά παιδιά...

— Ένα σφύριγμα άκούστηκε...
Μια σημαία χαμήλωσε...
Ο Σάρλ μόλις πρόφτασε να πη-
δήσει στο μαρσιπέ και να φιλή-
ση για τελευταία φορά τα δυο
χαριτωμένα κεφάλια.

— Το τραίνο ξεκινάει... Μαντή-
λια, καπέλλα αποχαιρετούν.
Δαχτυλά στέλνουν φιλήματα ά-
νάμεσα απ' το διάστημα του
χαρισμού, που μεγαλώνει ολο-
ένα... Σε λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— «Οχι, κυρία Κλάρα Ριζά,
γέρασα πια. Και δεν μπορώ
να κάνω ένα τόσο μεγάλο τα-
ξείδι. Πρέπει έσείς ν' αποφασί-
σετε κάποτε να διαπλεύσετε τον
Ατλαντικό και νάρηθε να φι-
λήσετε στο Παρίσι το γέρο φί-
λο σας Σάρλ.

— Η Κλάρα έκανε πως θυμώ-
νει και είπε:

— Σας απαγορεύω να με λέ-
τε κυρία... Για σ'ας πρέπει να
μείνω η Κλάρα, η οποία σ'ας
χρωστάει όλη της την ευτυχία.

— Ναι, Σάρλ, είπε και ο Πι-
έρ, σ'ας χρωστάμε όλη μας την
ευτυχία. Δεν θα το ξεχάσουμε
ποτέ και, όσο καιρό κι' αν ζή-
σουμε, θα σ'ας θυμόμαστε μ' ευ-
γνωμοσύνη.

— Ο αστυνομικός θέλησε να δι-
αμαρτυρηθί. Μά ένας υπάλλη-
λος πέρασε εκείνη τη στιγμή
μπροστά του και φώναξε:

— Στά βαγόνια σας, κύριοι!

— Το νεαρό ζευγάρι ανέθηκε
στο βαγόνι, μά δεν προχώρησε
μέσα ο Πιέρ κι' η Κλάρα στά-
θηκαν κοντά στην πόρτα.

— Καλή τύχη! τούς φώναξε ο
Σάρλ. Σας εύχομαι να γίνετε
κι' οι δύο σας μεγάλοι πρότα-
ι γονιστάι και ν' αποκτήσετε
πολλά παιδιά...

— Ένα σφύριγμα άκούστηκε...
Μια σημαία χαμήλωσε...
Ο Σάρλ μόλις πρόφτασε να πη-
δήσει στο μαρσιπέ και να φιλή-
ση για τελευταία φορά τα δυο
χαριτωμένα κεφάλια.

— Το τραίνο ξεκινάει... Μαντή-
λια, καπέλλα αποχαιρετούν.
Δαχτυλά στέλνουν φιλήματα ά-
νάμεσα απ' το διάστημα του
χαρισμού, που μεγαλώνει ολο-
ένα... Σε λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

— Ο Σάρλ μένει μόνος... Είναι
η μοίρα του να βρίσκεται πάν-
τοτε μόνος στη ζωή.

— Μά ένα γλυκό άγγιγμα τον
διαμεύει άμέσως... 'Ο σκύλος
του άβγαζε από την πόρτα
δεν είναι μόνος... Έχει τώρα
έναν... Σ'ας λίγο δεν φαίνεται
φανάρι... Κι' έπειτα κόκκινο
λο από την άμνηση που αρχί-
ζει.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΥΤΟ το δρό-
μα συνέβη εδώ
και λίγον και-
ρό, μά Τριτη
βράδυ, στις 6
Μαρτίου. Έ-
κείνη την ώ-
ρα, ο φοιτητής
Μπέρνς γύριζε
κοιτασμένος ο
ς στη σοφίτα
του. Μά δεν
πήγαινε πια
στο Πανεπι-
στήμιο. Είχε παρατήσει ένα χρό-
νο τώρα τις σπουδές του, γιατί είχε
άγαθήσει τρολλά, παράφορα την
θμορφη χορεύτρια Νόρα Σμιθ, μά
έπο το παράθυρο έμπαινε το θαιπό
φως του δρόμου.

— Τί έχεις, Χάρου; τον ρώ-
τησε η Νόρα με κοιτασμένη φω-
νή.

— Ήσουν με τον Κόγκαν; της
φώναξε απότομα ο Μπέρνς.

— «Ω! Έκανε, σ'αν να πονούσε
η χορεύτρια. Ναι, Χάρου... Μά κά-
λεσε στο σπίτι του να πάρουμε μα-
ζι το ποτά.

— Κι' έμεινες εκεί, στο σπί-
τι του, δυο δολώρες ώρες! της
είπε σαρκαστικά ο Μπέρνς.

— Ναι, Χάρου... Όμιολόγησε
πάλι η χορεύτρια. Ήθελα...

— Μά δεν μπόρεσε ν' αποτελειώση
τη φράση της. Ένας σκληρός πόνος
την έκανε να στενάξει βαριά και

τρίζοντας τα δόντια από τη λύσσα
του. Όταν έφθασε πάνω, ώρησε
στη σοφίτα του, άραξε το πιστόλι
του από το συρτάρι του τραπέζιου
και μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο
της Νόρας.

— Μή φαντάζεσθε ότι μπορώ να
πιστέψω αυτό το παραμύθι; τον
ρώτησε. Άκούστε, Μπέρνς: Γιατί
δεν ομολογείτε ότι έσείς σκοτώσα-
τε τη Νόρα Σμιθ;

— Δεν είμαι έγω ο δολοφόνος
της! στενάξε ο Μπέρνς, τρομαρω-
νημένος.

— Μά ο αστυνομικός δεν έδινε και-
μιά σημασία στις διαμαρτυρίες του.
Την ίδια μέρα έστεισε, κάλεσε
μπροστά του και τον ακροβάτη
Τζιμ Κόγκαν. Ήταν ένας χλωμός
νέος, αδύνατος, με ένα κομψό μπλέ
κοστούμι.

— Είχατε σχέσεις με τη Νόρα
Σμιθ; τον ρώτησε ο Φόκερ.

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού απάντησε ο α-
κροβάτης. Θέλαμε να ζήσουμε μα-
ζι, για πάντα. Μά η Νόρα ξαφνικά
άγαθήσε ένα φοιτητή και χωρίσα-
με. Είχα να τη δω, από τότε, δυο

— Μάλιστα... τού

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΕΥΜΑ ΓΙΑ ΔΥΟ

ΤΟΥ HYLTON CLEAVER

—Τι κάνετε εδώ οι δύο σας;—

—Τι συμπέρασμα βγάλετε απ' όλα αυτά; ρώτησε ο Ρόμπερτ Λούντβιγκ.

—Το μόνο που συμπεραίνω, κύριε, απάντησε άεστος με σεβασμό, είναι πως ο άποστολός είχε ανθρωπισμό που έβριζε να καλοταχούν. Χαράκι κι' άλλοι έλκετοι μ' έβριζες, κοττάπουλο κού, σαμπάνια έλκετης μάγκας...

—Μα τα λουλούδια; Τι θαυμάσια αυτά τα χρυσάνθεμα. Μα ποιος διάβολος τα έστειλε δι' αυτά; Δεν γιορτάζω σήμερα, ούτε τα γενέθλιά μου, ούτε καμιά άλλη επέτειο. Μη τυχόν έγινε λάθος, Ντόννυ;

—Όχι, σέο, όπως είδατε και στις 6 ιδιες. Όλα τα δέματα είχαν πάνω το δνομά σας και τη διεύθυνσή σας καθαρογραμμένα. Θα τα έστειλε κάποια κυρία, σέο, άκουστε με, θα ιδήτε πως όποιον να-ναι θα έρθει.

—Άλλα ή κυρίες που δέχομαι, δεν συνηθίζουν να στέλνουν αυτές τα μόνια για να έρθουν να δειπνήσουν, κατόπιν μαζί μου, είπε ο Ρόμπερτ σκεπτικώς.

Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά, όταν έβγαλ' από το δωμάτιο, άκούστηρε να σταματάει ένα αυτοκίνητο και σχεδόν κατόπιν ή πόρτα άνοιξε και μία νέα κυρία, στο δωμάτιο.

—Βίλμα, έσύ; φώναξε ο Ρόμπερτ κατάπληκτος.

Η νέα φορούσε ένα θαυμάσιο άσπρο βελούδινο, έφαρμωστό φόρεμα, το οποίο έδειχνε όλη τη χάρι του καλογραμμένου σώματός της.

—Έγώ είμαι, είπε ή νέα. Θα θυμάσαι βέβαια την ήμερα του γά-

μου μου, και τα λόγια που μου εί-
πες τότε...

—Αν τό θυμάμαι! Ήταν ή πό μουση μέρα της ζωής μου...
—Μου είπατε, εξακολούθησε ή Βίλμα, ότι αν ποτέ, για όποιονδή-
ποτε λόγο βρίσκαμουν σε δύσκολη
θέση, να έρθω σε σένα. Ήρθα
λοιπόν! Σόφια, μη με διακόπτης.
—Άκουσε, μάλωσα με τον άνδρα
μου κι' έφυγα. Άπορείς, ίσως, για-
τί είνε μόλις τρεις εβδομάδες που
παντρευτήκαμε. Και όμως έτσι εκ-
νε! Έφυγα. Πήγα σ' ένα ξενοδο-
χείο, άφησα εκεί τη βαλίτσα μου
και ήρθα άμέσως σε σένα... Μη-
πως σ' ενοχλώ; Κάποιον περιμέ-
νεις, βλέπω το τραπέζι στρωμένο
για δύο...

—Αηλαδή... να... έσένα περι-
μένα.

—Έμένα; Πώς είνε δυνατόν;
Δεν πέρασε ούτε μία ώρα που έφυ-
γα από το σπίτι... Μα, δεν μου έβ-
λες, πως σου ήρθε ή σκέψις ν' άγοράσεις
αυτά τα χρυσάνθεμα, τ' άγαπημέ-
να μου λουλούδια;

—Δεν τ' άγόρασα. Μου τα έ-
στειλαν, όπως μου έστειλαν και τό
χαράκι, το κοττάπουλο και τη σαμ-
πάνια... Άλλά εγώ ένόμιζα πως τό
τριαντάφυλλο είνε τ' άγαπημένο
σου λουλούδι...

—Ήσαν! Όταν έσύ ήσουν τό
φλέτ' μου. Άλλά με τον Ψι-
φρεϊ προτιμούσα τα χρυσάνθεμα.
Είχα, βλέπεις, ένα ώριμο λου-
λούδι, για κάθε φλέτ' μου. Κάποιος
άλλος μου έστειλε κάκιστα γαρύ-
φαλλα. Έτσι κάθε λουλούδι μου
φάνει ώριμότητες άναμνήσεις. Κι'
αφού μου έβλες πως κάποιος σου έ-
στειλε αυτά τα λουλούδια, να έ-
βρις πως τα έστειλε ο Ψιφρεϊ.

—Και τους μ' έβριζες αυτός τους
έστειλε; ρώτησε ο Ρόμπερτ φουρα-
κωμένος. Και τη σαμπάνια;

—Άσφαλώς! Δόσε μου, σε
παρκαλά, ένα κοκταϊλ.

—Αυτό μπορώ να σου τό προ-
σφέρω εξ' ιδίου μου, είπε ο Ρόμπερτ,
με ψηχρό ύφος, όστόσο, εγώ είχα
την έντύπωση πως τ' άγαπημένα
σου φαγητά, ήσαν τα στρείδια, ή
γαλάζιες πέστροφες και τό παλινό
κρασί.

—Ναι, όταν δειπνούσα μαζί
σου. Με τό τρίτο φλέτ' μου, προτι-
μούσα ένα καλό μπαρτέκι και ένα
ποτήρι μάου. Λοιπόν, αυτά που
έλαβες, να έβρις πως τα έστειλε
ο άνδρας μου. Το έκανε έντιμος,
από καρδιά, γιατί τό βράδυ που μνη-
στευτήκαμε αυτά είχαμε στο τρα-
πέζι μας. Τα έστειλε, όποτε όλη την
ώρα που θα τρώγα μαζί σου, να
θυμάμαι αυτόν. Ήξερε βλέπεις,
πως θα έρχομουν κοντά σου, του
τό είχα πη! Α! ήταν σατανική
αυτή ή σκέψις του...

—Σέο, είπα ένένη τη στιγμή ο
Ψιφρεϊς μπαίνοντας στο δωμάτιο,
έφερε ένα γράμμα για σάς.

Ο Ρόμπερτ άνοιξε τον φάκελλο και
κατόπιν, όταν έβριζε ο Ψιφρεϊς
είπε:

—Ίδού, μου στέλνουν τώρα,
δύο εισιτήρια άεροπλάνου, για τό
Παρίσι. Μπορώ να μάθω αν κα'
αυτά τα στέλνει ο άνδρας σου;

—Δεν υπάρχει άμφιβολία. Έξέρ-
ω πόσο έντιμος να πάω στο Πα-
ρίσι...

—Συγγνώμη, μία στιγμή, θα
διατάξω να φέρουν τό αυτοκίνητό
μου.

—Γιατί; Δεν πιστεύω να θέ-
λεις να με πιάς πίσω στον άνδρα
μου;

—Όχι. Θα πάμε να δειπνή-
σουμε σε κανένα έξοχό κέντρο.
Δεν φαντάζεσαι βέβαια, πως θα
δεχθώ να δειπνήσω με τό τρώφιμα
που έστειλε ο άνδρας σου...

Την επομένη, ο Ρόμπερτ πήγε στο
ξενοδοχείο, για να πάρη τη Βίλμα.
Έπαρόκειτο να γειαπώσουν μαζί.
Άλλά, όταν τον έβρισαν στη κά-
μαρά της, ένένη δεν ήταν έτοιμη
για να βγή έξω. Καθόταν συλλο-
γιμένη σε μία πολυθρόνα.

—Γιατί δεν έτοιμάστηκες, Βίλ-
μα; ρώτησε ο νέος.

—Με συγχωρείς, Ρόμπερτ. Άλλά
έντιμος να μιλήσω πρώτα μαζί
σου. Άκουσε. Σκέφτηκα πολύ χθε-
τό βράδυ. Δεν βρίσκεις και έσύ
πως αυτό μας σάφωσε ο Ψιφρεϊ
ήταν πολύ έξυπνο;

—Πού βλέπεις την έξυπνάδα;
—Είνε άπλούστατο. Ο κίνδυ-
νος γι' αυτόν ήταν μίγως έρθω να
περάσω τη βραδιά μαζί σου, στο
σπίτι σου. Θα μέναμε ώρες όλό-
κληρες μόνοι μας, οι δύο μας. Έ-
στειλε λοιπόν, τό τρώφιμα και τό
λουλούδι, με τη βεβαιότητα πως
δεν θα τό δεχόσουν, για να σ' ά-
ναγκάσει να με πιάς στο έστιατό-
ριο. Κατόπιν σκέφτηκε πως δεν ή-
ταν άπθανον να φύγουμε μαζί από
τό Παρίσι. Με τό εισιτήριο, που
σου έστειλε, ήταν εύκολο πως
κι' αυτό δεν θα γινόταν. Έξυπνο
κόλπο, δεν βρίσκεις;

—Μα έσύ, άγαπητή μου, θαρρώ
πως αν σιγαντούσες τον Ναπολέ-
οντα μετά την ήττα του στο Βα-
τερλώ, θα του έκανες έταίρους για
την έξυπνάδα του Ουέλλινγκτον.

Η νέα φάνηκε παραξενεμένη
γι' αυτόν το συλλογισμό και είπε:

—Βλέπεις, Ρόμπερτ, ελάχιστοι εί-
νε οι άνδρες, που ξέρουν πως να
κερδίσουν μία γυναίκα. Θα τό σπ-
τήνης λοιπόν, πως σ' έβλε τό διά-
στημα που μαλώνουμε, ο Ψιφρεϊ
δεν μου είπα ούτε ένα άπότομο λό-
γο;

—Τότε ποιά ήσαν ή άφορη-
τή του καυγά σας;

—Δεν θυμάμαι πως άρχισε.
Άλλά εγώ πείσμουσα, γιατί εκεί-
νος δεν θύμωνε. Του είπα μάλιστα,
πως μετάνιωσα γιατί δεν είχα παν-
τρευτή μ' έσένα. Τότε έβριζες μου
είπε πως δεν είχα παρά νόθος να
σε βρω. Έβριζα έξω φρενών και
του άπάντησα πως αφού ήταν έ-
τσι, θ' άκολούθησα τη συμβουλή
του. Τόση ήταν ή απάθειά του, σ'
όλη αυτή τη σύζητησι, που μου έο-
χόταν να ξεφρονίσω... Σήμερα δ-
μως, δεν μπορώ παρά να θαυμά-
σω τη χιτσιγη συμπεριφορά του.

Φαντάσου, πως τη στιγμή που το
είπα, ότι θα φύγω, σπρώχτηκε και
μ' έβριζα βεβία, πως τη στιγμή
που βγήκα από τό δωμάτιο, αυτός

θα ξαπλώθηκε άναπαιντικά στην πο-
λυθρόνα του, με τό χέρι του στει-
νωμένο πίσω από τό κεφάλι του,
και με απάθεια θα σκέφτηκε τί
έπρεπε να κάνει. Τότε άποφάσισε
να παρεμβληθή μεταξύ μας στέλ-
νοντας τό λουλούδι και τό τρώφι-
μα. Και είδες πως τό κατάφερε!...

—Συμπεραίνω, είπε ο Ρόμπερτ νε-
ρισμένος, πως άποφάσισε να έ-
πιστρέψης κοντά του.

—Ναι. Θα φροντίσω, ώστε την
ώρα που θα επιστρέψης στο σπίτι
του, να με βρή εκεί. Υποθέτω πως
αφού τον θαυμάζω τόσο πολύ, τό
μόνο που έχω να κάνω, είνε να
υποχωρήσω. Βλέπεις, ο Ψιφρεϊ
είπε ο τέλειος τύπος του σύζυγου.

Έσύ είσαι διαφορετικός. Όστόσο,
αν ποτέ άποφάσισα να διαπετέψω
με κανέναν άλλον, έσένα θα διά-
λεγα άσφαλώς...

—Όταν την ίδια μέρα, ο Ψιφρεϊ
Χέορριφορντ, μπήκε στο σπίτι του,
τό πρώτο πράγμα που παρατήρησε,
ήταν ένα ξυπόλυτο γυναικείο γάντια,
οιμένα άπάνω σ' ένα τραπέζι στο
χώλο. Παραξενεμένος κάπως, ρώ-
τησε τον ίσηρέτη του:

—Η κυρία επέστρεψε μόλας...
από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

—Μα έτοιμαζόμουν να φύγω.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟ-
ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των
σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας.
Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώ-
στας των περιοδικών μας, είνε τό ύπέροχον αισθηματικόν
άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και τό άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του
ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

“Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άρι-
στουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο»
ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην
σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γρα-
φεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν πέμπτον της τι-
μής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σε-
λίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»,
όπως δικαίως ώνομάσθησαν τά έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν
τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς εις τά Ύποπρακτορεία των
Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τά βιβλία των.

Περί τά τέλη Μαΐου θα κυκλοφορήσ η

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Επίσης έτοιμάζονται τό αισθηματικό άριστούργημα του
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η ευκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω Έξωτερικω άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να
στέλνουν, μαζί με τό δελτίο και τάς 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστο-
λής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γρα-
φείον μας μια τσαυτή επόδωσις. Εις τάς πόλεις του Έξωτερικού
όπου ύπάρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών,
οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τους κ. κ. άπο-
πράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

υποθέτω, όμως, γιατί έστειλε ένα
σώρο πράγματα.

—Σάν τί έστειλε, δηλαδή;
—Έστειλε πρώτα μερικά θαυ-
μάσια τριαντάφυλλα, τά όποια το-
ποθέτησα σ' ένα δοχείο στην τρα-
πέζα. Έφεραν κατόπιν μία γα-
λάζια πέστροφα, ένα βαρελάκι με
θαυμάσια στρείδια, μία μπουτίλλια
παλινό κρασί και άλλα δέματα που
δεν τά άνοίξα άκόμα.

—Κατάρα! μουρμούρισε ο Ψι-
φρεϊ, μόλις έβριζε ο ίσηρέτης.

Αίγιη ώρα κατόπιν, ή Βίλμα μπή-
κε στην τραπέζα. Φορούσε φόρε-
μα περιπαίου. Στάθηκε μία στιγ-
μή χωρίς να μιλήσ η και τέλος ο
Ψιφρεϊ είπε πρώτος:

—Καλησπέρα, Βίλμα, πως εί-
σα άγαπητή μου;

—Πούς έστειλε αυτά τά λου-
λούδια; ρώτησε ή νέα άπότομα.

—Μα δεν έβριζα. Θαυμάσια είνε,
δεν βρίσκεις; Είνε... τριαντάφυλ-
λα.

—Τό βλέπω, Γι' αυτό άκρι-
βώς δεν τά θέλω.

—Ω, γιατί, Βίλμα; Κότταξε
τι ύπέροχα που είνε!

—Δεν έχω διάθεση να θυμάμαι
άλλο πρόσωπο, τη στιγμή που θα
δειπνώ μαζί σου... Κι' αυτό έδω-
τί είνε; Παλινό κρασί! Δεν φαν-
τάζομαι να πιάς απ' αυτό;

—Γιατί όχι! Είνε έκλεκτός
μάγκας. Έχουμε θαυμάσια στρε-
δια άπάνω, και μία έκλεκτη γαλά-
ζια πέστροφα.

—Μη κάνεις τόν θόρυβο, Ψι-
φρεϊ. Έξέρεις πως τό έστειλε α-
πό τό σπίτι σου...

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

από τό ταξίδιό της;

—Μάλιστα, σέο. Είνε μόλις δέ-
κα λεπτά που έφθασε.

—Σού είπα μήπως αν θα γεν-
μιτούσαμε στο σπίτι;

—Η κυρία δεν είπα τίποτε. Τό

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ακολουθώντας τη συμβουλή του Δασκάλου η Κουκουβάγια είχε από άκριτη ώρα ξαπλώσει μέσα στο χαντάκι και περίμενε το σύνθημα του Στραβοπόδη για ν' άρχισή τους θρήνους της. Το τριτάδιο αυτό χαμνι, πάλι είχε αποτραβηχθεί και μιά εύστοχα μέτρα πιο πέρα, κατοικήσει στο σταυροδρόμι, και παραμένει την επιστροφή της Κελαϊδίστρας.

Και τέλος, καμιά πενήντα μέτρα πρὸς τὰ πλάγια, και πίσω από έναν μικρό λωρίο, περίμενε ο Τριγλάς με τὸ ἀμάξι του, τὸ προορισμένο γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς Κελαϊδίστρας.

Σε μιὰ στιγμή, ὁ Στραβοπόδης, ἐκεῖ πού παραμένει, τέντωσε προσεκτικά τὸ αὐτί του γιὰ νὰ ἀκούσει συνομιλίες. Καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα εἶχε βεβαιώσει πὺς ὅτι ἡ Κελαϊδίστρα δὲν γύριζε μόνη της, ἀλλὰ τὴ συνόδευε τώρα καὶ ἡ Κλαυδία.

Ἄνὰ νὰ δώσει λοιπὸν τὸ σύνθημα τῶν θρήνων στὴν Κουκουβάγια, ἔτρεξε σιγά καὶ προφυλακτικά στὸ χαντάκι καὶ τῆς ψιθύρισε λογιναμένους:

— Ἐχει καὶ ἄλλον παρὰ ἡ μισή !...

Βλέποντας τὰ σχέδιά της νὰ μετακινούνται ἡ Κουκουβάγια, βλαστήμησε ἀταίρια καὶ ρώτησε:

— Μὲ ποὺν ;... Ὁ, πού νὰ τοὺς θερίσῃ τὸ λαμὸ ἢ καμινάδα !... Μὲ ποὺν ;...

— Μά... μοὺ φαίνεται πὺς θὰ εἶνε μ' ἐκείνη τὴ χωριατοπούλα... Ἐκείνη πού πέρασε πρὶν ἀπὸ δῶ, μὲ τὸ σῆμα της... Νά !... Ἀκού τὰ γυναικιά του !

Ἡ Κουκουβάγια, ἐξακολουθώντας νὰ βλαστήμησεν ἀπὸ τὴ στενοχωρία της, πῆρε στὸν Στραβοπόδη καὶ σήκωσε λίγο πὸ πέρα πού περίμενε ὁ Δάσκαλος. Φοιτῆς κατά τὴς ἐνῶντων τότε μὲ τὴς διῆς της, μόλις τοῦ ἀνακοίνωσαν τὸ ἀποσπασμένο καὶ διαφύγετο νέο, Στραβοπόδης χαμνιόρρινα ἀναμεταξύ τους, μήπως μπορέσουν καὶ θοῦν τρόπο, πού νὰ διορθώσῃ τὴν ἀφρονήτη ματαιώσει τοῦ ἀπαίου σχεδίου των...

— Ἀπὸς, δὲν γίνεται τίποτα ! εἶπε σὲ τελευταία ὁ Δάσκαλος. Δὲν ἔχουμε τώρα νὰ κάνουμε μόνον μὲ τὴν μικρή, ἀλλὰ καὶ μὲ κείνη τὴν ἄλλη... Καὶ ἂν εἶνε ὁ σῆμα της μεγάλος, ὅπως λέτε, ἀνάγκη χειρότερα !... Ἄν εἶχα τὰ μάτια μου τοῦλάχιστον, δὲν μποροῦσα νὰ τὴ θῶ ὅλα πέρα, μοναχὸς μου !... Ἀλλὰ τώρα, οἱ δύο σας ἀπὸς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κάνετε... Ἀφῆνον πὺς μοῦρε ὁ σῆμας νὰ πάρε καὶ μετὰ ἀπὸ κανέναν ἀπὸ σας, ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια τὰ ἴδια, ἀκόμα, θὰ φωνάζουν καὶ θ' ἀντισταθῶν γερά !

Ἡ ἀμφοτέρω μέγαιρα όμως, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Προσπαθούσε νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι τοῦ Δασκάλου, ἀποφασισμένη νὰ σκοτώσῃ τὴ χωρική, ν' ἀμυνθῇ ἀποτελεσματικά ἐναντίον τοῦ σῆματος, καὶ νὰ ἀρπάξῃ ὑπερὰ τὴν Κελαϊδίστρα. Θυνοῦσε τὰ χῆλα φράγκα πού θὰ ἔχαναν καὶ κατηγοροῦσε τὴ δειλία τοῦ Δασκάλου, ὁ ὁποῖος τάβρισε ὅλα δύσκολα.

— Σκάσε, ἐπὶ τέλους, παλὴ γοργά ! Ἐφαίνεσαι ἄγρια ἐκείνος, χάνοντας τὴν ἰσχύον του. Σκάσε ἄλλη μιὰ φορά, σὺ λέω... Τί διάλοιο ἔπαθες ;... Δὲν ἀκούς τὰ γυναικίσματα τοῦ ματρώδου σου, πού καθὼς φαίνεται, μᾶς μυρίστει ;... Καὶ τὸ μαχαίρι νὰ σοὺ δώσω, ὅς πού ὁ ψηλὸς μᾶς παρηγγεῖλε νὰ μὴ χυθῇ καθόλου αἷμα, τί θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς ;... Μονάχη σου εἶσαι, ὡς οὐτὸ τὸ κρινάριον καὶ κοτσὸ χαμνι, τί διάβολο θὰ κάνῃς ;

Ἡ Κουκουβάγια, βόσκοντας ἐπὶ τέλους λογικὲς τὴς ἐπιφυλάξεις τοῦ συντρόφου της, ἀναγκάστηκε νὰ μὴ

ἐμπειν. Πεισιμονήν όμως ἀκόμα, καὶ φοβισμένη μήπως χάσει τὴ γενναία ἀμυνθῇ — ὕστερα ἀπὸ τὴ ματαιώσει τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Κελαϊδίστρας — ψιθύρισε στὸ Δάσκαλο:

— Τοῦλάχιστον, δὲν κόβει τὸ ξερό σου καμινά σοφὴ ἰδέα, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ ἄλλοτε ;... Εἶχε ἐπαρὴ τώρα, καὶ χάσουμε μέσα ἀπ' τὰ χῆλα μᾶς χῆλα ὀλοστροφύλλα φράγκα.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγοντοσαν ἀκόμα ἡ φωνὰς συνομιλίας τῆς Μαριάννης καὶ τῆς Κλαυδίας, ἡ ὁποῖες εἶχαν προστεράσει πειὰ καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὸ ἀγρόκτημα. Ὁ Δάσκαλος σκόντησε βίαια τὴν Κουκουβάγια νὰ σωτήσῃ — γιὰ τὴν ἀναγκαῖα ἐκείνη, δὲν ἔπαινε νὰ βλαστήμησιν ἀγανακτισμένη — σκέφθηκε μερικὲς στιγμὲς, καὶ ὕστερα εἶπε:

— Ἀκούστε... Δὲν χάθηκε τὸ παγνίδι... Ἰσα - ἰσα, θὰ περὶ σουμε καὶ δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες φράγκα, ἀντὶ γιὰ χῆλα... Ἐσὺ, Κουκουβάγια, θὰ πᾶς τώρα μὲ τὸ ἀμάξι τοῦ Τριγλά, ἐκεῖ πού θὰ

σε περιμένῃ ὁ ψηλός... Ὅα τοῦ πῆς τὸν ψηλὸν δηλαδή, ὅτι ἀπὸς δὲν γίνεται τίποτα... ἀλλὰ ὅτι ἀπὸς ἔξαιπτος θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά... Ἡ μικρὴ πάει καὶ δὲν θὰ τοῦ ἐφημερίου καὶ μονάχη της. Μάλιστα... Μόνο, πού σήμερα τῆς ἔτυχε μιὰ ἀποσπασμένη συντροφιά καὶ ἔτσι ἀναβλήθηκε γιὰ αἶμα τὸ σχέδιό μας... Ἀπὸς τὰ πῆς αὐτὰ στὸν ψηλὸ, τὸν βεβαιώνει ὅτι γιὰ αἶμα ὅλο εἶνε δὲν τελειωμένα, καὶ τοῦ δίνει πάλι ραντι-βου γιὰ τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος, αἶμα... Κι' ἐσὺ, παῖρνε αἶμα τὸν Τριγλά με τὸ ἀμάξι του, καὶ ἔχε-στε ἐδῶ μαζί...

— Καλὰ, καὶ σὺ ; δέχομαι μὲ ἀπορία ἡ μέγαιρα. Ἐσὺ πού θὰ εἶσαι ;... Τί θὰ κάνῃς ;

— Ἐγὼ τώρα, θὰ πάω στὸ Στραβοπόδη, καὶ θὰ πάω στὸ ἀγρόκτημα πού μένει ἡ μικρή... Τοῦ

λέω ἐκεῖ ἕνα παρὰ μὴ, δῆθεν πὺς ἔχασα τὸ δρόμο, καὶ πὺς δὲν ἔχω πὺς νὰ κομίσω ἀπὸς... Ὅα μὴ λησθῶν καὶ θὰ μοὺ δώσουν καμινά γονιὰ, στὸ σταθμὸ ἡ δὲν ἄλλο... Ἐντωμεταξὺ, ὁ Στραβοπόδης θὰ κατὰξῃ καλὰ γιὰ νὰ δῇ τὰ κατατάτια... Τέτοια ἐποχή, τὰ ἀγρόκτηματα δὲν ἔχουν λεφτὰ, γιὰ τὴν πούλιν διάφορα προϊόντα... Καθὼς τὸ λέτε μ' ἐσεῖς, αὐτὸ τὸ ἀγρόκτημα εἶνε ἐρημικό... Λοιπὸν, ἄμα μάθουμε ἀπὸ πού μπαίνουν κι' ἀπὸ πού βγαίνουν ἐκεῖ, ἐρχόμεστε καμινά ἄλλη βραδυὰ μὲ διαλεχτὴ παρὰ, καὶ τοὺς γδύνουμε μὲ δὲν μᾶς τὴν εὐκολία !

— Μπορὸ, φουρλὴν μου ! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ, ἡ Κουκουβάγια. Σοφὴ σκέψη αὐτή !... Μὰ γιὰ τὴν σὺν σονάδα ἐκείνη, τί θὰ γνῇ ; Αὐτὸ δὲν εἶπε, εἶνε τὸ ζήτημα πού μᾶς ἐνδιαφέρει πρῶτο - πρῶτο !

— Ὅσο γι' αὐτὸ, ἀκούσε: Ἀπὸς τὸ πρῶτο, σὺν ξημερώσει, λέω πὺς μοῦρε ἕνας πόνος, καὶ ὅτι δὲν μπορὸς δῆθεν νὰ περπατήσω... Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστέψουν, τοὺς δέχνομαι τὴν πληγὴ ἐκείνη τὴν παλὴ, πού

ἔχω στὸ πόδι μου !... Ἐσεῖς, ἐκεῖνη πού μὴ μείνει ἀπὸ τότε πὺς σπασα τὸ βραχιόλι μου (*), δρατευνόντας ἀπὸ τὸ κάτεργο... Καὶ τοὺς λέω, καὶ καμινά ἐκεῖ ἀπὸ κάποια πυρῶν ἀνδρὸς, τὴν ἐποχή πού ἦσαν οὐδὲν ἀγρόκτημα δὲν τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ καὶ ὁ Στραβοπόδης νὰ περπατήσῃ καλὰ τὰ κατατάτια...

— Καὶ τὸ ζήτημα τῆς μικρῆς; δέχομαι πάλι, ἀντάμω, ἡ Κουκουβάγια.

— Καλὰ ντὲ, περίμενε βρὲ γρηά ! συνέχισε ὁ Δάσκαλος, μὲ θυμὸ. Γιὰ τὴν μιὰ μᾶρα μάτια της, θὰ καθίσῃ ἐγὼ στὸ ἀγρόκτημα δὲν τὴν ἡμέρα ;... Λοιπὸν, κατὰ τὸ βραδυὰ, ὁ Στραβοπόδης θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ ξανάμνη τῆς μικρῆς !... Δὲν εἶπαμε, ὅτι καὶ δὲν ἐπισκέπτεται τὸν ἐφημερίο στὸν περὶ τὸν αἶμα καλὴτερα καὶ ὅτι εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖν... Παρακολοῦομε λοιπὸν τὸ κορίτσι ἀπὸ μακριὰ, ὁ Στραβοπόδης καὶ ἐγὼ, κι' ὅταν φτάσουμε ὅς ἐδῶ, κρυβόμεστε στὸ ἴδιο μέρος καὶ περιμένουμε τὸν γυρισμὸ της... Ὅα ἔχῃς ἐρθε κι' ἐσὺ ἐντωμεταξὺ, καὶ θὰ εἶσαι κρυμμένη κοντὰ μου... Τὸ κορίτσι, στὸ γυρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν περὶ τὸν αἶμα καλὴτερα καὶ ὅτι εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖν... Μὰ καθὼς θὰ μᾶς ἔρῃ περὶ... Ἐσὺ δὲν θὰ δειλίσῃς, καὶ θὰ μᾶς πῇ κατὰ... Κι' ὅταν ἔμνη τὴ φωνὴν τὸ χέρι μου, σοὺ λέω ἐγὼ γιὰ τ' ἄλλα: Τὴν ἐκπομπὴν στὸ λεπτὸ, χωρὶς κανέναν νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Κι' ἔτσι, μὲ τὸ τελείωμα τῆς δουλειᾶς, ἔχουμε τὰ χῆλα φράγκα...

— Καὶ δίνοντας ἄτερε, στὸν Τριγλά καὶ στὴν παρὰ του, τὴ δουλειὰ τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ἀγρόκτητος, μοιράζουμε μαζί τους καὶ δὲν θὰ βγοῖνε ἀπὸ καὶ ! πρόσθεσε θορυβητικὰ ἡ Κουκουβάγια.

— Ὅπως τὸ λές εἶπε, γρηά ! ἐπεδοκίμασε ὁ Δάσκαλος.

— Γεῖα στὸ στάμα σου λοιπὸν, φουρλὴν μου ! Ἐνῶστε ἐκείνη... Ἐμ' ἕναν σιμάρο, δὲν τρυγὸν θὰ βαρέσουμε !... Ἐκεῖνα λοιπὸν θὰ πᾶς στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ τὴν αὐτὴν οἱ κομίσματα χωρὶς καμινά καὶ ἴδια ὥρα μὲ τὴς κόπτες... Ἐγὼ τρέχω κατὰ τὸ σούρουπο θὰ εἶμαι μαζί σου καὶ θὰ σὺς περιμένω, ἐδῶ στὸ σταυροδρόμι... Ἐσεῖς βέβαια, ὅτι τὸ ἀμάξι του εἶνε τὸ ψηλὸ πού θέλει τὴν Κελαϊδίστρα...

— Τοῦ ψηλοῦ ; δέχομαι μὲ ἀπορία, ὁ Δάσκαλος. Καλὰ, καὶ τὸν Τριγλά ;... Τί τῶκαρε τὸ δικὸ του τὸ ἀμάξι ;

— Ἀ, ναι !... Ἐχῃς δίκην !...

Ἐντὸς ἐπαινε, γιὰ τὸ ἔχασμα μὲ αὐτὲς τὴς φασαρίες... Λοιπὸν, ὁ Τριγλάς ἔφαρξε πρὸς τὸν ἐκεῖνον τὸν γαλατὰ τῆς ὁδοῦ Δραστερί... Ἐσεῖς, ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε προηγουμένως... Ἐνῶ καθόταν στὸ ἀμάξι του καὶ περιμένει πελατεία, εἶδε μπροστὰ του ξαφνικὰ τὸν γαλατὰ νὰ περᾷ... Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ καλὸς σου ὁ Τριγλάς: Τραβᾷ ἀμέσως ἕνα φαρδὺ χασομαχάρι πού εἶχε στὸ ζωνάρι του, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι του, δίνει μὰ στὸ λαμὸ τοῦ γαλατὰ, τοῦ κόβει πέρα - πέρα τὸ λαρὺν, καὶ ὕστερα ἀπὸ δὲν πᾶνε οἱ ἄλλοι !... Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἀστυνομῆς, ὅρκε μονάχα τὸ ἀμάξι του, καὶ τοῖκαρε κατὰς !...

— Διὰ βολὴ ! μουνοῦρε ὁ Δάσκαλος, μὲ στενοχωρία. Πῆς του λοιπὸν νὰ φυλάγεται καλὰ, νὰ μὴ τὸν πιάσουν... Γιὰ τὴν ἄμα χάσουμε τὸν Τριγλά, δύσκολα θὰ βροῦμε ὕστερα βοηθὸ ἀφωσιωμένο σὺν κι' αὐτὸν !

— Ὅσο γι' αὐτὸ, ἡσυχᾶσε ! εἶπε ἡ Κουκουβάγια. Φυλάγεται καὶ μὲ τὸ παρὰ... Μπορὸ, τώρα... Εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖντε !... Ἀ, ἔχουμε πᾶν !... Παρὰ λίγο νὰ ἔχουμε, νὰ δώσω τὸ κερί στὸ Στραβοπόδη... Μπορεῖ νὰ τοῦ χρεωστῇ, γιὰ τὸ ἔσπασμα καμινάς κλειδαριᾶς !... Νά, πᾶρ' το, μορὲ στριγγιάρικο... Ἐσεῖς ἐσὺ πὺς γίνεται ἡ δουλειά καλὰ...

— Ἐξέρω, ἔξέρω ! διάστησε νὰ βεβαιώσῃ ὁ Στραβοπόδης. Μοὺ τὴν ἔχει μάθει ὁ πατέρας μου... Ἀπὸ καιρὸ μοὺ ἔχει πῇ νὰ ξεχωρίζω τὴν κλειδαριὰ τοῦ χρηματιστηρίου ἐκείνου τοῦ τσαρλατάνου τοῦ ἀφεντικοῦ μου Βουδισμάντ !... Ἐχει λεφτὰ μὲταξὺ, καὶ θὰ εἶσαι κρυμμένη κοντὰ μου... Τὸ κορίτσι, στὸ γυρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν περὶ τὸν αἶμα καλὴτερα καὶ ὅτι εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖν... Μὰ καθὼς θὰ μᾶς ἔρῃ περὶ... Ἐσὺ δὲν θὰ δειλίσῃς, καὶ θὰ μᾶς πῇ κατὰ... Κι' ὅταν ἔμνη τὴ φωνὴν τὸ χέρι μου, σοὺ λέω ἐγὼ γιὰ τ' ἄλλα: Τὴν ἐκπομπὴν στὸ λεπτὸ, χωρὶς κανέναν νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Κι' ἔτσι, μὲ τὸ τελείωμα τῆς δουλειᾶς, ἔχουμε τὰ χῆλα φράγκα...

— Καὶ δίνοντας ἄτερε, στὸν Τριγλά καὶ στὴν παρὰ του, τὴ δουλειὰ τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ἀγρόκτητος, μοιράζουμε μαζί τους καὶ δὲν θὰ βγοῖνε ἀπὸ καὶ ! πρόσθεσε θορυβητικὰ ἡ Κουκουβάγια.

— Ὅπως τὸ λές εἶπε, γρηά ! ἐπεδοκίμασε ὁ Δάσκαλος.

— Γεῖα στὸ στάμα σου λοιπὸν, φουρλὴν μου ! Ἐνῶστε ἐκείνη... Ἐμ' ἕναν σιμάρο, δὲν τρυγὸν θὰ βαρέσουμε !... Ἐκεῖνα λοιπὸν θὰ πᾶς στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ τὴν αὐτὴν οἱ κομίσματα χωρὶς καμινά καὶ ἴδια ὥρα μὲ τὴς κόπτες... Ἐγὼ τρέχω κατὰ τὸ σούρουπο θὰ εἶμαι μαζί σου καὶ θὰ σὺς περιμένω, ἐδῶ στὸ σταυροδρόμι... Ἐσεῖς βέβαια, ὅτι τὸ ἀμάξι του εἶνε τὸ ψηλὸ πού θέλει τὴν Κελαϊδίστρα...

— Τοῦ ψηλοῦ ; δέχομαι μὲ ἀπορία, ὁ Δάσκαλος. Καλὰ, καὶ τὸν Τριγλά ;... Τί τῶκαρε τὸ δικὸ του τὸ ἀμάξι ;

— Ἀ, ναι !... Ἐχῃς δίκην !...

Ἐντὸς ἐπαινε, γιὰ τὸ ἔχασμα μὲ αὐτὲς τὴς φασαρίες... Λοιπὸν, ὁ Τριγλάς ἔφαρξε πρὸς τὸν ἐκεῖνον τὸν γαλατὰ τῆς ὁδοῦ Δραστερί... Ἐσεῖς, ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε προηγουμένως... Ἐνῶ καθόταν στὸ ἀμάξι του καὶ περιμένει πελατεία, εἶδε μπροστὰ του ξαφνικὰ τὸν γαλατὰ νὰ περᾷ... Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ καλὸς σου ὁ Τριγλάς: Τραβᾷ ἀμέσως ἕνα φαρδὺ χασομαχάρι πού εἶχε στὸ ζωνάρι του, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι του, δίνει μὰ στὸ λαμὸ τοῦ γαλατὰ, τοῦ κόβει πέρα - πέρα τὸ λαρὺν, καὶ ὕστερα ἀπὸ δὲν πᾶνε οἱ ἄλλοι !... Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἀστυνομῆς, ὅρκε μονάχα τὸ ἀμάξι του, καὶ τοῖκαρε κατὰς !...

— Διὰ βολὴ ! μουνοῦρε ὁ Δάσκαλος, μὲ στενοχωρία. Πῆς του λοιπὸν νὰ φυλάγεται καλὰ, νὰ μὴ τὸν πιάσουν... Γιὰ τὴν ἄμα χάσουμε τὸν Τριγλά, δύσκολα θὰ βροῦμε ὕστερα βοηθὸ ἀφωσιωμένο σὺν κι' αὐτὸν !

— Ὅσο γι' αὐτὸ, ἡσυχᾶσε ! εἶπε ἡ Κουκουβάγια. Φυλάγεται καὶ μὲ τὸ παρὰ... Μπορὸ, τώρα... Εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖντε !... Ἀ, ἔχουμε πᾶν !... Παρὰ λίγο νὰ ἔχουμε, νὰ δώσω τὸ κερί στὸ Στραβοπόδη... Μπορεῖ νὰ τοῦ χρεωστῇ, γιὰ τὸ ἔσπασμα καμινάς κλειδαριᾶς !... Νά, πᾶρ' το, μορὲ στριγγιάρικο... Ἐσεῖς ἐσὺ πὺς γίνεται ἡ δουλειά καλὰ...

— Ἐξέρω, ἔξέρω ! διάστησε νὰ βεβαιώσῃ ὁ Στραβοπόδης. Μοὺ τὴν ἔχει μάθει ὁ πατέρας μου... Ἀπὸ καιρὸ μοὺ ἔχει πῇ νὰ ξεχωρίζω τὴν κλειδαριὰ τοῦ χρηματιστηρίου ἐκείνου τοῦ τσαρλατάνου τοῦ ἀφεντικοῦ μου Βουδισμάντ !... Ἐχει λεφτὰ μὲταξὺ, καὶ θὰ εἶσαι κρυμμένη κοντὰ μου... Τὸ κορίτσι, στὸ γυρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν περὶ τὸν αἶμα καλὴτερα καὶ ὅτι εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖν... Μὰ καθὼς θὰ μᾶς ἔρῃ περὶ... Ἐσὺ δὲν θὰ δειλίσῃς, καὶ θὰ μᾶς πῇ κατὰ... Κι' ὅταν ἔμνη τὴ φωνὴν τὸ χέρι μου, σοὺ λέω ἐγὼ γιὰ τ' ἄλλα: Τὴν ἐκπομπὴν στὸ λεπτὸ, χωρὶς κανέναν νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Κι' ἔτσι, μὲ τὸ τελείωμα τῆς δουλειᾶς, ἔχουμε τὰ χῆλα φράγκα...

— Καὶ δίνοντας ἄτερε, στὸν Τριγλά καὶ στὴν παρὰ του, τὴ δουλειὰ τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ἀγρόκτητος, μοιράζουμε μαζί τους καὶ δὲν θὰ βγοῖνε ἀπὸ καὶ ! πρόσθεσε θορυβητικὰ ἡ Κουκουβάγια.

— Ὅπως τὸ λές εἶπε, γρηά ! ἐπεδοκίμασε ὁ Δάσκαλος.

— Γεῖα στὸ στάμα σου λοιπὸν, φουρλὴν μου ! Ἐνῶστε ἐκείνη... Ἐμ' ἕναν σιμάρο, δὲν τρυγὸν θὰ βαρέσουμε !... Ἐκεῖνα λοιπὸν θὰ πᾶς στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ τὴν αὐτὴν οἱ κομίσματα χωρὶς καμινά καὶ ἴδια ὥρα μὲ τὴς κόπτες... Ἐγὼ τρέχω κατὰ τὸ σούρουπο θὰ εἶμαι μαζί σου καὶ θὰ σὺς περιμένω, ἐδῶ στὸ σταυροδρόμι... Ἐσεῖς βέβαια, ὅτι τὸ ἀμάξι του εἶνε τὸ ψηλὸ πού θέλει τὴν Κελαϊδίστρα...

— Τοῦ ψηλοῦ ; δέχομαι μὲ ἀπορία, ὁ Δάσκαλος. Καλὰ, καὶ τὸν Τριγλά ;... Τί τῶκαρε τὸ δικὸ του τὸ ἀμάξι ;

— Ἀ, ναι !... Ἐχῃς δίκην !...

Δὲν στὸ εἶπαμε, γιὰ τὸ ἔχασμα μὲ αὐτὲς τὴς φασαρίες... Λοιπὸν, ὁ Τριγλάς ἔφαρξε πρὸς τὸν ἐκεῖνον τὸν γαλατὰ τῆς ὁδοῦ Δραστερί... Ἐσεῖς, ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε προηγουμένως... Ἐνῶ καθόταν στὸ ἀμάξι του καὶ περιμένει πελατεία, εἶδε μπροστὰ του ξαφνικὰ τὸν γαλατὰ νὰ περᾷ... Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ καλὸς σου ὁ Τριγλάς: Τραβᾷ ἀμέσως ἕνα φαρδὺ χασομαχάρι πού εἶχε στὸ ζωνάρι του, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι του, δίνει μὰ στὸ λαμὸ τοῦ γαλατὰ, τοῦ κόβει πέρα - πέρα τὸ λαρὺν, καὶ ὕστερα ἀπὸ δὲν πᾶνε οἱ ἄλλοι !... Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἀστυνομῆς, ὅρκε μονάχα τὸ ἀμάξι του, καὶ τοῖκαρε κατὰς !...

— Διὰ βολὴ ! μουνοῦρε ὁ Δάσκαλος, μὲ στενοχωρία. Πῆς του λοιπὸν νὰ φυλάγεται καλὰ, νὰ μὴ τὸν πιάσουν... Γιὰ τὴν ἄμα χάσουμε τὸν Τριγλά, δύσκολα θὰ βροῦμε ὕστερα βοηθὸ ἀφωσιωμένο σὺν κι' αὐτὸν !

— Ὅσο γι' αὐτὸ, ἡσυχᾶσε ! εἶπε ἡ Κουκουβάγια. Φυλάγεται καὶ μὲ τὸ παρὰ... Μπορὸ, τώρα... Εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖντε !... Ἀ, ἔχουμε πᾶν !... Παρὰ λίγο νὰ ἔχουμε, νὰ δώσω τὸ κερί στὸ Στραβοπόδη... Μπορεῖ νὰ τοῦ χρεωστῇ, γιὰ τὸ ἔσπασμα καμινάς κλειδαριᾶς !... Νά, πᾶρ' το, μορὲ στριγγιάρικο... Ἐσεῖς ἐσὺ πὺς γίνεται ἡ δουλειά καλὰ...

— Ἐξέρω, ἔξέρω ! διάστησε νὰ βεβαιώσῃ ὁ Στραβοπόδης. Μοὺ τὴν ἔχει μάθει ὁ πατέρας μου... Ἀπὸ καιρὸ μοὺ ἔχει πῇ νὰ ξεχωρίζω τὴν κλειδαριὰ τοῦ χρηματιστηρίου ἐκείνου τοῦ τσαρλατάνου τοῦ ἀφεντικοῦ μου Βουδισμάντ !... Ἐχει λεφτὰ μὲταξὺ, καὶ θὰ εἶσαι κρυμμένη κοντὰ μου... Τὸ κορίτσι, στὸ γυρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν περὶ τὸν αἶμα καλὴτερα καὶ ὅτι εἶνε ὥρα νὰ πηγαῖν... Μὰ καθὼς θὰ μᾶς ἔρῃ περὶ... Ἐσὺ δὲν θὰ δειλίσῃς, καὶ θὰ μᾶς πῇ κατὰ... Κι' ὅταν ἔμνη τὴ φωνὴν τὸ χέρι μου, σοὺ λέω ἐγὼ γιὰ τ' ἄλλα: Τὴν ἐκπομπὴν στὸ λεπτὸ, χωρὶς κανέναν νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Κι' ἔτσι, μὲ τὸ τελείωμα τῆς δουλειᾶς, ἔχουμε τὰ χῆλα φράγκα...

— Καὶ δίνοντας ἄτερε, στὸν Τριγλά καὶ στὴν παρὰ του, τὴ δουλειὰ τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ἀγρόκτητος, μοιράζουμε μαζί τους καὶ δὲν θὰ βγοῖνε ἀπὸ καὶ ! πρόσθεσε θορυβητικὰ ἡ Κουκουβάγια.

— Ὅπως τὸ λές εἶπε, γρηά ! ἐπεδοκίμασε ὁ Δάσκαλος.

— Γεῖα στὸ στάμα σου λοιπὸν, φουρλὴν μου ! Ἐνῶστε ἐκείνη... Ἐμ' ἕναν σιμάρο, δὲν τρυγὸν θὰ βαρέσουμε !... Ἐκεῖνα λοιπὸν θὰ πᾶς στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ τὴν αὐτὴν οἱ κομίσματα χωρὶς καμινά καὶ ἴδια ὥρα μὲ τὴς κόπτες... Ἐγὼ τρέχω κατὰ τὸ σούρουπο θὰ εἶμαι μαζί σου καὶ θὰ σὺς περιμένω, ἐδῶ στὸ σταυροδρόμι... Ἐσεῖς βέβαια, ὅτι τὸ ἀμάξι του εἶνε τὸ ψηλὸ πού θέλει τὴν Κελαϊδίστρα...

— Τοῦ ψηλοῦ ; δέχομαι μὲ ἀπορία, ὁ Δάσκα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ OCTAVE BELIARD

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

ΑΙ !... ναι, ή Στέλλα ήταν πολύ λυπημένη. Είχε τόσο έλπιδες πώς θα της χάριζε ο άνδρας της το μαργαριταρένιο κολλίε, που τόσο όνειρευόταν ! Μά τότε είχε χάσει κάθε έλπίδα. Ο Ζάκ της είχε πη κούρα :

— Ένα τέτοιο έξοδο θάταν καθαρή τρέλλα ! "Αν είχα πετύχει, τουλάχιστον, εκείνη τη δουλειά !...

Μελαγχολική ή Στέλλα, καθόταν τώρα στο άνοιχτο παράθυρο, με το βλέμμα ρεμβάζει. "Αξάρνα μιά ιδέα την έκανε να ντυθεί άμείσως και να τρέξει στο χρυσοχοείο, όπου είχε ιδή το κολλίε. "Ηθελε να του ρίξει μιά τελευταία ματιά. Πούδς έξερε ! "Ισως να του εβρισκε κανένα ψευδά, που να την έκανε να παρηγορηθή... "Ισως, κυττάζοντάς το πού προσεκτικά, να μη το εβρισκε τόσο του γούστου της...

Ξεγίνησε για το μεγάλο δρόμο, με βήμα βιαστικό, όταν, σε ένα σταυροδρόμι, στήθηκε απότομα. Δεν γελόταν. Είχε ιδή φανερά τον άνδρα της να βγαίνει από το χρυσοχοείο. Δεν χωρούσε κομμά αμφιβολία. Κι όμως, έπρόκειτο αυτή την ώρα να λείπει έξω από το Παράδεισο, για κάποια δουλειά, που θα τον κρατούσε μακριά από το σπίτι του τις άγιες ημέρες του Πάσχα. Πώς γινόταν λοιπόν αυτό ; Ο άνδρας της την γελούσε ; Καί τι ήθελε στο χρυσοχοείο ; Ν' αγοράσει βέβαια κανένα κόσμημα για τη φίλη του. Γιατί ήταν άνακρι-σθήσιμο δι' ελ-χε φίλη...

Η Στέλλα τον άφησε ν' απομακρυνθή λίγο και μπήκε στο χρυσοχοείο.

Αλλά πόση απογοήτ-νσι αίσθάνθηκε, όταν της είπε ο χρυσόχοος ότι το κολλίε είχε αγοράσθή από άλλον.

Μιά φορητή ή πομφα τότε την έκανε να αίσθανθή ένα δυνατό πόνο.

— Μήπως άγόρασε το κολλίε ένας άλλος που βγήκε από όλλίγον, με κοστούμ γυαλί ; ρώτησε

— Ακριβώς, κυρία μου. Έδω και πέντε λεπτά ! της άπάντησαν.

— Καί το πλάρωσε πώς μετρητός ;

— Μάλιστα !

120 χιλιάδες δλοστροφύλλες !... Η Στέλλα λίγο έλειψε να λιποθυμή. Αναπαύσας τώρα μιά στιγμή στο γραφείο του Ζάκ, λίγες μέρες πριν, που του έλεγε :

— Ζάκ, σε λίγες μέρες θα χτυπάνε χαρμόσυνα ή καρμπάνες για την Ανάστασι του Κυρίου και θα γορτάζουμε την επέτειο των γάμων μας. Δεν θα μου το πάρης λοιπόν εκείνο το κολλίε ;

— Αδύνατον, άγάτη μου. Στοιχίζει όλόκληρη περιουσία. Πρέπει ν' άρκεσθής σ' ένα βραχιολάκι ή κάτι άλλο, της άπάντησε ο άνδρας της.

— Έτσι λοιπόν ; Γ' αυτήν ήταν άδύνατο να κάνει ένα τόσο μεγάλο έξοδο, για μιά άλλη όμως... "Α ! δλοι οι άνδρες είνε δυο οι... "Απαι-στοί !... Ψεύτες !... Έλεεινοί !...

Μόλις δυό χρόνια ήταν παντρεμένοι και θυμόταν σαν να ήταν χτές πώς όλα χαμογελούσαν τρυφώ τους. Τ' άρώματα των λουλουδιών άρωμαζαν, κι αυτή, μιά δειλή κοπέλλισσα, άκουμπούσε στο μπράσο του Ζάκ έντυχιμένη, όνειροπολύντας το μέλλον, που ήταν γεμάτο τρελλές ύποσχέσεις. "Η καρμπάνες χτυπούσαν χαρμόσυνα, σαν να γιόρταζαν κι αυτές για την έντυχία τους... "Αλλοίμονο ! Πόσο λίγο ελ-χε διαρκέσει αυτή ή έντυχία ! Σαν τ' άρώματα των λουλουδιών... Σαν τ' άδια τα λουλούδια...

Η Στέλλα γύρισε με βήμα φορηό στο σπίτι της. "Όλα της φαινόταν σαν πένθος... σκοτεινά... Ξημέρωσε μιά άγια ημέρα... "Α-κριλάντικα τριαντάφυλλα χινάν τριγύρω μεθυστικό άρωμα, μυρωμέ-νες πασχαλιές, βιόλες... "Αξάρνα,

μιά φωνή την έκανε ν' ανατριχιά-ση :

— Πάρτε, κυρία, πασχαλιές ! Θα σας φέρουν τύχη...

— Ήταν μιά φτωχή γυναίκολλα, άδύνατη, που τις πουλούσε. "Από το άπελπισμένο προσώπα της Στέλλας κατάλαβε πώς έτσι έπρε-πε να μιλήσει.

Και να πού ή Στέλλα χαμογέλα-σε πικρά, μιά στάθηκε κι άγόρασε τις πασχαλιές. "Ήσαν άσπρες και λιλιά, άπαράλλαχτα όπως τότε, έδω και δυό χρόνια. Κι ή Στέλλα, χω-ρίς να το νοούσε, τις έφερε στο χέλι της.

Η χειρονομία αυτή δεν διέφυγε την προσοχή της φτωχής γυναίκο-λας. Κατάλαβε πώς είχε καλή μαντέψι και ξαναείπε :

— Εύχαριστώ, κυρία, θα σας φέ-ρουν έντυχία τα λουλούδια μου... Έντυχία ! Τι ψεύτρα λέει !...

Πέρασε μιά νύχτα γεμάτη έφι-άλτες. Η Στέλλα είχε πυρετό. "Ο-ταν ξύπνησε, τα χέλι της ήταν στεγνά και τα βλέφαρά της βαρειά.

Με κόπο άνοιξε τα μάτια της κι ελδε κοντά της, πάνω στο κρεβάτι, τις πασχαλιές μαρμαρένιες και σκορπισμένες, σαν γύρω από νεκρό. Στα χέρια της αίσθάνθηκε κάπ κρύο... "Ήταν το μικρό ρεβόλ-βερ, που είχε γλυστορήσει από τα χέρια της... Κι έξαφνα θυμήθηκε...

Είχε πάρει την απόφασι να πε-θάνη, μιά μόλις αίσθάνθηκε στους κρατήρους της το παγερό σίδε-ρο,

πριν πέσει τη σκανδάλη, μετάνοι-ω-σε, Αισθάνθηκε όλα της τ' α νεί-α ν' ανδιστάνται, κάτω να δρθώ-νεται μέσα της, πού δυνατό από τον πόθο του θανάτου...

— "Α ! ν' ψύθιρισε. Γιατί είνε τό-σο δύσκολο να πεθάνη κανείς, ό-ταν δεν μπορεί πια να ζήσει ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. "Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Έφεραν αυτό για σας, κυρία, είπε στη Στέλλα, ξαφνιασμένη για το άχνό πρόσωπο της κυρίας της.

Η Στέλλα πήρε το κουτί και το άνοιξε.

— Ένα σοκολατένιο αυγό ύπηρε-μέσα σ' αυτό κι άπ' έξω μιά έπι-γραφή :

« Ο Ζάκ στη Στέλλα »

— "Α ! έτσι, λοιπόν ; Σ' αυτήν χά-ριζε ο Ζάκ ένα σοκολατένιο αυγό και στην Άλλη το κολλίε !...

Η Στέλλα πέταξε με δύναμι το αυγό καταγής. Το αυγό έγινε κί-λια κομμάτια και την ίδια στιγμή άκούστηκε ή φωνή της καμαριέρας :

— "Ω, κυρία ! Κυτάξτε ένα ό-μορφο κολλίε !...

Η Στέλλα πετάχτηκε κάτω από το κρεβάτι της και άρπαξε το κολλίε, πάνω στο όποιο ήταν κα-ταμένο αυτό το γράμμα :

« Αγάτη μου, θέλησα να σου κάνω μιά έκπληξι. Είχα έπι-τύχει εκείνη τη δουλειά και στο έκρυβα, για να σου άγο-ράσω το κολλίε που τόσο έπι-θυμούσες, και να στο δώσω, ενώ δεν θα το περίμε-νες. Τώρα πια είμα-στε πλούσιοι κι όλες σου ή επιθυμίες θάναυ δια-ταγές, για-τί είσαι ή ε υ τ υ χ ι α μου. »

Εκείνη τη στιγμή χτυπούσαν ή καρμπάνες, άναγγέλ-οντας σ' όλους την ή μεγάλη χα-ρά. "Από σ' ό-ποιο παρό-δικο φθάνανε ός το χωμάτιο της Στέλλας ή χαρμόσυνες φωνές του κόσμου που γόρταζε. Κι ή Στέλλα μεθυσμένη ά-πό έντυχία, άρ-κισε να σιγα-νοτραγουδά :

Χριστός

άνεστη !...

OCTAVE

BELIARD

— Έφεραν αυτό το κουτί για σας, κυρία, είπε στη Στέλλα.

ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ "ΠΕΡΟΚΕ,"

Η ζωή των όμορφων «γκέρλς» του Πικαντίλλυ. Οι έφημεροι «προστάται» των καλλιτέχνιδων. Πώς διασκεδάζουν τ' «γκέρλς» στα διαλείμματα. Ο «λέρδερ» της Μανουελίτας. Η οικογενειακές φασαρίες της Σούζυ. Ο έρως της Ντολφίν. Η άτυχίες της Μάνταλεν. Τα όνειρα μιάς όμορφης φοιτήτριάς. Πώς άγωνίζονται ή χορεύτριες για να κερδίσουν τη δόξα.

ΝΑ βράδυ, ο Τσάρλυ Πάιντερ μ' είχε πάρει μαζί του στο «Πε-ροκέ», το πού-πλοίο και το πού-άριστοκα-πιδό «μουζικ-χόλ» του Πικαν-τίλλυ. Μ' αυτή τη φορά δεν πή-γαν να πατήσουν, ούτε να παίξουν, ούτε να χειροκροτήσουν τις άριστες μπαλαρίνες, που είνε έλαφρές σαν πουλούα. Ηθελαν να γνωρίσω ά-πό κοντά όλες αυτές τις νεαρές καλλιτέχνιδες, με τα πολλά όνειρα και τις λίγες άποδοχές. Κανείς ως τώρα δεν είχε ενδιαφερθή για την ίδιαιτη ζωή τους. "Όσοι έτυχε να γράφουν κάτω γ' αυτές, μιλούσαν για τις φιλοδοξίες τους, για τους χορούς τους και για τον τρόπο που γυμναζόντουσαν. Ποτέ δεν τις ελ-χαν κυτάξει ως γυναίκες με καρ-διά. Κι αυτός ακόμη ο Τσάρλυ Πάιντερ, ο πρώτος χορευτής του «Περοκέ», μού είχε δηλώσει μ' ά-πογοήτεσι :

— Η μπαλαρίνες δεν πρέπει να έρωτεύονται. Όταν αγαπήσουν ελ-νε χαμένες. Έκείνο που τους χρεί-άζεται είνε ένας ήλικιωμένος και πλούσιος Λονδρέζος. Μόνο με την ύποστηριξι του μπορούν να κάνουν καριέρα και να γίνουν διάσημες.

— Όσο για τον έρωτα και για την καρδιά ; Πούδς τα λογαριάζει !...

Κι όμως, ο Τσάρλυ δεν είχε δι-στούν για το κανονικό «νοούμερό» τους. Έκείνη όστόσο που μού έκανε έντύπωση, ήταν ότι όλες ή μικρούλες μπαλα-ρίνες κάπνιζαν άδιάκοπα.

— Γιατί κάπνιζετε τόσο πολύ ; ρώτησα με περιέ-ρεια τη Σούζυ. Δεν έξερετε ότι ο καπνός βλάπτει τη φωνή σας ;

— Αν έξερατε το θέατρο δεν θα κάνατε ποτέ αυτή

Αυτή ακριβώς ή δυστυχισμένη μικρούλα ήταν ή άφορητή που μού έδωσε την ιδέα να γράψω αυτή την καμπίνα μου. Ο Τσάρλυ θ-την καμπίνα μου. Ο Τσάρλυ θ-μως δεν είχε καιρό για συζητή-σεις, μ' εγκατέλειπε στα παρασκί-νια και πήγε να έτοιμασθή για το νούμερό του. Έτσι έμεινα μόνος, άνάμεσα σ' ένα πλήθος ήμυθικών γυναικών, κλόουν και άνδρων με φράζο.

Μισή ώρα έκανα να συνέλθω και να μπορέσω να ξεχωρίσω τα πρό-σωπα. Αυτή εκεί κάτω, που καθό-ταν σε μιά πολυθρόνα και κάπνιζε, ήταν ή Λέλα Σάαντ, ή ξανθή γόση-σα με τα πλαστικά πόδια, που κά-θε βράδυ γοήτευε τους θαμώνες του «Περοκέ» με το τραγούδι της. Άδεια της στεκόταν ο Βίλλυ Χάρ-μελ, ο ελαστικένιος άνθρωπος, κα-μιά φορά ένας ήμιλος «γκέρλς» δο-κίμαζε την τύχη του στη ρολίνα. Πλησίασα καθόρθω τις μικρές χο-ρεύτριες. Η παρουσία μου δεν τις άνησύχησε. Η μόλις αίσθάνθηκε μού πρότεινε να ποντάρω στο νύ-μερό της.

— Πώς λέγεσθε ; την ρώτησα.

— Μίτσου, μ' άπάντησε. Μίτσου Βέγκενερ...

— Κι ή φίλες σου ;

— "Α, θέλετε και τις φίλες μου ;

Μα βέβαια, να σας τις συστήσω.

Πήγαμε στο μπαρ των καλλιτε-χνών. Ήταν ένα ευρύχωρο δωμά-τιο, γεμάτο καπνό, τραπέζια και μακιγιάριζα πρόσωπα. Η Σού-ζυ κάθισε κοντά μου κι άκουμπή-σε με.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Έσείς πούδς είσαστε ;

Της δήλωσα την ιδιότητά μου. Έκανε μιά γκριμάτσα άπογοήτε-σεως.

— Από σάς, μού είπε, δεν πρό-πει να περιμένω κανείς σπουδαία πράγματα... Γιατί χάνετε τον και-ρό σας στα παρασκίνια ; Θέλετε μίπως κανένα σκάνδαλο ;

— Ένας έλαφρός χτύπος άκούστη-κε στην πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρια, μ' ένα μεγάλο βελούδινο κουτί στα χέρια.

— Όρίστε ή όμορφη Μάρτζ, ή Σού-ζυ, ή Μανόνα, ή Μανουελίτα, ή Ντολφίν, ή Μάνταλεν...

— Θεέ μου, αλλά σεις άντιπρο-σωπεύετε την Κοινωνία των Έ-θνων ! Έκανα μ' άπορία.

— Προσφέρετέ μας ένα τσιγάρο, μού άπάντησε ή Μίτσου.

Κι έστερα με κάτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και με ρώτησε με άνησυχία :

— Τίποτα, μού άπάντησε σκε-φτική.

— Μή την παρεξηγήτε, μού είπε ή Μάνταλεν. Η Ντολφίν είνε στε-νοχωρημένη. Δεν θέλει να εγκατα-λείψη το «μουζικ-χόλ», για να παντρευθή το φίλο της. Κι όμως, ο Μάνουελ είνε καλός κι εργατικό παιδί. Θα μπορούσε να την κάνει έντυχιμένη. "Αν ήμουν εγώ στη θέση της, δεν θ' άρνούσα τόσο πολ-λύ για ν' άποφασίσω.

— Ανοησίες, έκανε ή Ντολφίν. Δεν μπορώ να πάρω τον πόνο τυ-χόντα, επειδή μ' αγαπάει. Έμεινε ξέρετε καλά πούδς μ' ένοιαφέρει.

— Ναί, όλο το «Περοκέ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

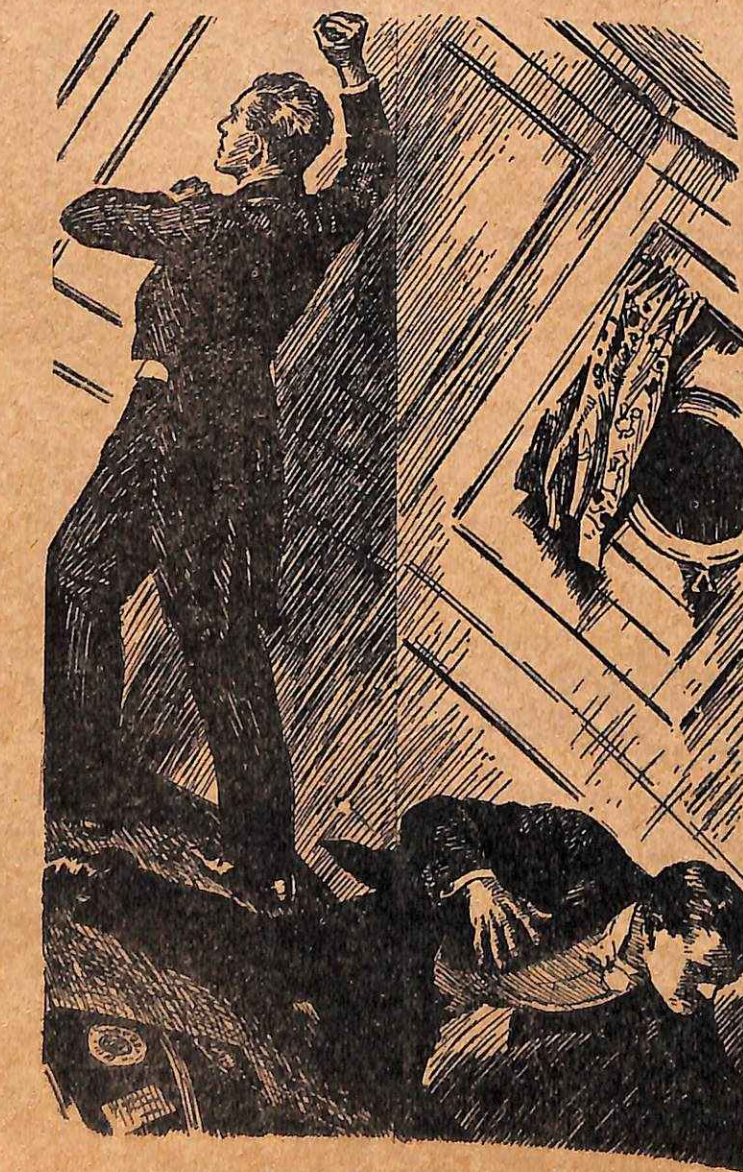

ΑΝΩ στη γέφυρα του 'Αρμάνιας ο πλοίαρχος Βάννερ Χόρστ, στεκόταν σιλό γι μόνος, ενώ κάτω, μέσα στη μεγάλη σάλλα του υπερκορβανίου, οι επτά διασκέδασαν ξέγνοιαστοι και χαρούμενοι. Ήταν η τελευταία μέρα του ταξιδιού. Το πλοίο έρχόταν από τις 'Ανατολικές 'Ινδίες και την επομένη θα έφτανε στο λιμάνι του Σαουθάμπτον. Το ταξίδι ήταν θαυμάσιο, αλλά τώρα ξαφνικά, από τις συνθηματικές φοβερές διμήρες, που συναντά κανείς στη Μάγχη, δυσκόλευε το δρόμο του πλοίου. Συνεχώς σφυρίγματα ακουγόταν από τα 'Αλφάρια πλοία, τα όποια είχαν αναγκαστεί να ποδίσουν, όπου μπορούσαν, εξ αιτίας της διμήρης. Κι' ο καπετάνιος της 'Αρμάνιας συλλογίζονταν φροντισμένος την αναγκαστική καθυστέρηση, καθώς έδινε διαταγές να σταματήσουν τις μηχανές.

Για την τελευταία αήθ βραδιά του ταξιδιού, ένας χορής είχε οργανωθεί μέσα στο λιμάνι σάββα. Κι' όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιστάσεις, οι νεαροί ταξιδιώται, οι όποιοι είχαν δημιουργήσει νέες γνωριμιές και φίλες άναμεταξύ τους, στο διάστημα του μακρού ταξιδιού, άποψε ή θ' αποχαιρετούνταν απανταχού, ή ένας σπριχτότερος δεσμός θα τους ένωσε για πάντα. 'Αλλά και μεταξύ των πιο ήλιωμένων επιβατών έμπροσθεν από τους κάποιους εξαφανιστή ζοηρότης, γιατί αβριο θα βρισκότανσαν πάλι, έποτε' από μια μακριά απουσία, στην ποθητή πατρίδα, για να περάσουν με τους αγαπημένους τους τους μήνες της άδειας τους.

Δύο επιβάτες μονάχα δεν συμμερίζονταν τη γενική χαρά. Οι δύο αυτοί επιβάτες δεινούσαν άποψε, στο ίδιο τραπέζι με την μίσση Σύνθια Ρουέδερνγκ, μια πλούσια χήρα, τρανταχέντε χρόνων, πολύ καλά διατηρημένη άώμα. Οι δύο άνδρες ήταν κατοικισμένοι κι' ο ένας έρχοι άγριες μισαίες στον άλλον. Ή άωρα χήρα διασκέδαζε πολύ μ' αυτή την κατάσταση, την όποια είχε προκαλέσει με το δικό φλέο της. 'Ο ένας απ' αυτούς, ο Φόβερελ, είχε ξετρελαθεί με τη σκέψη πως ή μίσση Ρουέδερνγκ, μαζί με τα πλούτη της, μπορούσε μια μέρα να γίνει δική του. Είχε προσασθεί μια παλιά φίλη με τον μακαρίτη Ρουέδερνγκ, κι' έκανε ότι μπορούσε, για να διασκεδάσει και να περπατήσει τη χήρα του πλουτου. Το δεύτερο φλέο της Σύνθιας, ο Ρίτσαρντς, είχε γνωρίσει στη ζωή της δυο μέρες κατόπι και σ' έλο το διάστημα του ταξιδιού συνηθίζονταν τον Φόβερελ στις φιλοφρονήσεις.

Ή μίσση Ρουέδερνγκ φρόταζε άγρια, πότε με τον έναν, πότε με τον άλλον. Παρακολούθουσε με περιέργεια την εξέλιξη της χήρας που φέριζε τις καρδιές των δυο φλέο της, όσπου ή άωρη αυτή

—Το κλειδί! Βρες το κλειδί, ήλιθιε! ούρλιαξε ο Φόβερελ.

δύο άνδρες παρακολούθησαν τη γυναίκα που άσασχολούσε σε τέτοιο βαθμό τη σκέψη τους, ώστε να μη σκέπτονται πια τίποτε άλλο, παρά μονάχα πως να την κατακτήσουν.

Στο μεταξύ ή άωρα Σύνθια πλησίασε στο τραπέζι, όπου ο Νίκυ Σόμερσετ καθόταν μόνος του. Ή μίσση έπευσε να σηκωθεί κι' οι δυο τους πήγαν στη σάλλα του χορού. Ούτε πέρασε από τη σκέψη των δυο άνδρων ότι ο Σόμερσετ μπορούσε να είναι σοβαρός αντίπαλος. Αλλά, όπως νόμωσαν, θα παντρευόταν στην 'Αγγλία με καμιά νέα κοπέλα, και θα έπαιρνε κατόπι μαζί της, στο τέλος της άδειας του, στις μακρινές χώρες της 'Απω 'Ανατολής.

—Εγώ πηγαίνω στο μπάρ, είπε τέλος ο Φόβερελ. Θα σε ιδώ άργότερα.

Ο Ρίτσαρντς έμεινε λίγη ώρα μόνος του, στο τραπέζι, κατόπι σημάχθηκε κι' αυτός, κι' άποραστικά άκολούθησε τον Φόβερελ, στο μπάρ.

—Ήρθα κι' εγώ να πω μαζί σου κανένα ποτήριον, είπε ο Ρίτσαρντς.

—Σού ελπα, θαρρώ πως θα συ-

ναντηθούμε άργότερα, είπε ο Φόβερελ άπότομα. Δεν βλέπω να είναι τόσο εύχρηστη ή συντροφιά μας... Τίποτε το κοινό δεν μας συνδέει, νομίζω.

—Δεν βρίζεις, Φόβερελ, είπε ο Ρίτσαρντς συμβιβαστικά, πως γινώμαστε γελίοι κι' αυτή την ύπόθεσι. Όπως είπες, τίποτε το κοινό δεν μας συνδέει. Μονάχα ένα ζήτημα άδιαφορείς εξ ίσου και τους δυο μας.

—Αν μ' αυτό ύπονοης την μίσση Ρουέδερνγκ, προτιμώ να μη συζητώ μαζί σου.

—Μά, χριστιανέ μου, δεν σκέπτεσαι πως αβριο χωρίζαστε κι' ότι ένας από τους δυο μας πρέπει να τραβήξει; Γιατί, ήμισα, αυτό το παιχνίδι δεν μπορεί να εξακολουθήσει και στο Λονδίνο... Θα γίνουμε γελίοι...

—Αλλά νομίζω πως αυτή μονάχα μπορεί ν' άποφασίσει μεταξύ των δυο μας.

—Φόβερελ, έού είσαι άνθρωπος του κόμμου. Δεν νομίζεις πως αυτό είναι άπύθανο;

—Μά τί θέλεις, λοιπόν, να κάνουμε; ρώτησε ψυχρά.

—Ιδοί. Προτείνω να παίξουμε μια παρτίδα χαρτιά. Κι' όποιος από τους δυο μας χάσει, θα άποχωρήσει και από τη στιγμή που θ' άποβιβαστούμε στο Σαουθάμπτον, ήν θα ζητήσει πια να συναντήσει τη Σύνθια...

—Με τα σωστά σου, φώναξε ο Φόβερελ, μου προτείνεις να παίξουμε μια γυναίκα στα χαρτιά;

—Μά είναι έξωφρενικό, γελίοι!...

—Είπε καλντερό, παρά να αουτωθούμε κι' αυτήν, δεν βρίζεις;

—Φυσικά, τραύλασε ο Φόβερελ, κλιμάχοντας. Μά ποιος μίλησε για σκοτωμό;

—Εγώ, είπε ο Ρίτσαρντς ψυχρά. Ήν δεν θ' ήλθης να συμμεφωθής με τη γελία πρότασή μου.

—Καλά, άφού το θέλεις... Μια λύση είναι κι' αυτή.

—Άωρα! Σε μισή ώρα λοιπόν, σε περιμένω στην καμπίνα μου.

Κάτω στο μηχανοστάσιο, ή μηχανές του πλοίου είχαν παύσει να λειτουργούν. Ή διμήρη, από στιγμή σε στιγμή, γινόταν πιο πυκνή. Χωρίς να ξέρη γιατί, για πρώτη φορά, ο πλοίαρχος Βάννερ Χόρστ ένοιωσε μ' άνησυχία.

Όστόσο, κάτω, στη σάλλα του χορού, ή άρχιστρα του πλοίου έπαυε εθθμα και κανείς από τους επιβάτες δεν σκεφτόταν πως ή διμήρη είναι ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος, όταν βρίζεται κανείς με τέτοιο καρό στα στενά της Μάγχης...

Μισή ώρα κατόπι, ο Ρίτσαρντς κι' ο Φόβερελ συναντήθηκαν στην καμπίνα του πρώτου. "Ενας καμαρώτος τους έφερε μ' άκαούργια τράπουλα και πιστό.

Όταν έφυγε ο ύπαιρτης, ο Ρίτσαρντς κλείωσε την πόρτα κι' άκούησε στο κλειδί άπάνω σ' ένα τραπέζι.

—Έτσι, είπε, κανείς δεν θα μας άνοηλίσουν...

Ο Φόβερελ, άρχος κι' άνησυχος, άναμέτωπε τα χαρτιά, όταν ξαφνικά άντελίσθη πως ο Ρίτσαρντς

τόν σημάδεψε με το περιστροφικό πιάσι κι' ή τραγική διαταγή δόθηκε:

—Τρελλάθηκες; τραύλασε.

—Πφ! θ' άποδέσσουν πως αυτόν τον... Έχω κανονίσει τη σηνινοθεσία και...

—Σάν πολύ τραγικά παίρνεις τα ζήτηματα, φίλε μου! Όποσδήποτε είχα την πρόνοια να άπλυσθ κι' έγώ...

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Φόβερελ, με μια ταχυτάτη κίνηση, έτραβήξε το περιστροφικό του από την τσέπη του. Ο Ρίτσαρντς τότε άκούησε το δικό του άπάνω στο τραπέζι, λέγοντας:

—Πολύ καλά. Ίσως είναι προτιμότερο να λύσουμε τη διαφορά μας με τα χαρτιά, όπως είπαμε προηγουμένως.

—Είχα σχηματίσει την έντύπωση, είπε ο Φόβερελ, πως το ζήτημα θα κανονίζονταν ήξιορητως, όπως άρμόζει, σε καθώς πρέπει άνθρωπος. Άνυσυχός, μ' αυτό το προηγούμενο, φοβόμουν πως ήν έγώ βγω κνηστή στα χαρτιά, δεν θα μπορέσω να βασισθω κατόπι αυτού στη συμπεριφορά σου ως τζέντιμαν.

—Άκουσε, Φόβερελ, δεν νομίζεις πως είναι τομάρω εκ μέρους σου να μιλάς για ζήτημα συμπεριφοράς έσύ, του όποιοι το παρελθόν δεν είναι τόσο άμειπτο;

—Τι διάβολο θέλεις να πής;... ούρλιαξε ο Φόβερελ, έξω φρενών.

—Μά, θυμήσου, έκείνη τη μακρή ύπόθεσι του λαθρεμπορίου ναρκωτικών, στο Κονάλα Λαμπατό...

—Θα σε παρακαλέσω, Ρίτσαρντς, να μην κάνεις λόγο κι' αυτό το περιστατικό.

—Ίσια - ίσια. Φαντάζομαι πως θα είναι προτιμότερο για μένα να το μάθω ή μίσση Ρουέδερνγκ...

Ο Φόβερελ δεν κρατήθηκε πια και σάν λυσσομένο ήφριο είχτηκε έναντιον του Ρίτσαρντς και τον άρπαξε από το λαιμό. Οι δυο άνδρες κλήσαν στο έδαφος σε μια άπεγνωσμένη πάλη...

Στη μεγάλη αίθουσα του χορού, ή μίσση Ρουέδερνγκ χόρευε ένα βάλς, άρμένη στην άρχαλιά του Νίκυ Σόμερσετ. Είχε ξεχάσει διότι τους δυο θλιβερούς συνδυασμούς της κι' είχε παραδοθή ολοκληρωτικά στην άπάλησι της σιγής. Οι άλλοι επιβάτες χόρευαν, γελούσαν και κοινέντιαζαν εθθμα.

Ξαφνικά, ένας τρομακτικός, άπροσδόκητος κλονισμός, τραύλαξε διόλκιστρο το πλοίο. Ποτήρια, πιάτα και μπτονκάκια, έπεσαν χάμα κι' έσπασαν κι' οι περισσότεροι χόρευον βρόθηναν πεσμένοι στο άπύδο. Τα φώτα θάμτωσαν, καθώς το πλοίο έγειρε βαρεία στο ένα πλευρό. Άπάνω στη γέφυρα του πλοίου, πετάχθηκε βλαστήμηση άγρια. Έκεί έλκε ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος, όταν βρίζεται κανείς με τέτοιο καρό στα στενά της Μάγχης...

Έδωσε γρήγορα διαταγές και ζήτησε πληροφορίες για το μέγεθος της καταστροφής. Ο πρώτος μηχανικός του πλοίου έπευσε άπάνω στη γέφυρα.

—Η καταστροφή είναι άνεπαλόστη, κίρως πλούαξε, είπε γρήγορα. Το άλλο, ένα πελώριο πλοίο κι' αυτό, έπεσε στο πλευρό μας. Ή μηχανές καταστράφηκαν κι' άρβαν νερά μπαίνουν στο μηχανοστάσιο. Τα στεγανά διαμερίσματα ή κοχώρησαν κι' ο κίνδυνος είναι άμεσος. Σε λίγο θα βουλιάζουμε...

Ο πλοίαρχος στέναξε κι' άπεί-

πίασε κι' ή τραγική διαταγή δόθηκε:

—Στις βάρκες άμέσως!...

Εθθως, οι περισσότεροι επιβάτες ήσαν συγκεντρωμένοι στη σάλλα του χορού, τη στιγμή της συγκροίσεως, και μετά την πρώτη φρέση του πανικού, ή ψυχραιμία των άξιωματικών του πληρώματος επέβληθη κι' ή άποβίβασις άρχισε με τάξι. Το κούβουν του κινδύνου σήμανε σ' όλα τα διαμερίσματα του πλοίου. Μακριά γέροι, οι όποιοι είχαν άποσυνθί από νεαρές στις καμπίνες τους, έπευσαν κι' αυτοί άπάνω στη γέφυρα, όπου ά άλλα επιβάτες και το πλήρωμα είχαν συγκεντρωθή.

Μονάχα μια καμπίνα έμεινε κλεισμένη. Μακριά καθυστερημένοι επιβάτες άκουσαν χτυπήματα στην πόρτα, καθώς περνούσαν στο διάδρομο, μ' άν στήθηκαν κι' άπαιθύνονταν. Βιαζόντουσαν να γλυτώσουν αυτοί οι ίδιοι.

Οι δυο άνδρες, που πάλευαν μέσα στην καμπίνα, σάν ένοιωσαν τον φρεντό κίνδυνο, που τους άπελούσε, σηκώθηκαν άπότομα και πρώτος ο Φόβερελ φώναξε:

—Θέε μου, βουλιάζουμε.

Συγχρόνως, έπευσε στην πόρτα της καμπίνας, μ' ή πόρτα ήταν κλεισμένη και το κλειδί είχε πεσει από το τραπέζι, με το τρανταγμα του πλοίου, κι' είχε κλιμακώσει ξέρε σε ποιά γωνία. Μάταια ο Φόβερελ τραβούσε το χερουί της πόρτας και χτυπούσε με τις γροθιές του άπάνω στο τοίχωμα, ζητώντας βοήθεια. Κατάλωμος, με τα μάτια γουρλωμένα από το φόβο, ούρλιαξε:

—Το κλειδί! Βρες το κλειδί, ή λίθιε!...

Ο Ρίτσαρντς, σπώνοντας, έφωχνε έδω κι' εκεί, χωρίς άποτέλεσμα. Το φως όλοένα γινόταν πιο άδύνατο και μόλις άέχονταν το γύρω τους.

—Πρόπει να δοκιμάσουμε να βρούμε απ' έδω, φώναξε, ενώ συγχρόνως άρχισε να ξεβιδώνει τις ούο πελώρες βίδες, που συγκρατούσαν το χοντρό γυαλί.

—Μή, για το Θεό! ξεφώνισε ο Ρίτσαρντς. Μην άνοηλεις...

Αλλά ο Φόβερελ έέν άκούει, και εξακολουθούσε να βιδώνει, όσπου ξαφνικά ένας άκράντος χείμαρρος πρσινοποϊ νερού τον άνάγκασε να άποχωρήσει με μια φρενή φρέσης. Μάταια προσπάθησε να έπανορθώσει το σφάλμα του. Στάθηκε άδύνατο να κινήσει πια το παράθυρο. Ή δύναις του νερού ήταν τόσο, ώστε τον μινάζεταν.

Το νερό έλαμα άνέβαινε... Και μονάμας, ενώ ο σπινραφός του γρονθοκοπούσε σάν μακρινός και άρραυθούσε να σπάσει την πόρτα, ο Φόβερελ έξοπασε σ' ένα τρανταχτό, άκράντο γέλιο.

Είχε τρελλάθει!...

Με τάξι οι επιβάτες είχαν επιβασθή στις βάρκες κι' είχαν άποσυνθί μόλις από τον τόπο του ναυαγίου, ώστε ούτε καν άντελίσθησαν τη στιγμή που το πλοίο

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Α από 'εσθράς' δ' οράματα είδη καθάρουν έντελώς ως έξής: Βρέχετε ένα κομμάτι καθαρούς χρωματιστής φανέλλας σε νερό κι' ύστερα τη βουτήτε σε σαπούνι ξυμένο. Κατόπι τριβείτε δυνατά κι' άρκετές φορές το 'εσθράς', το άφηνετε να στεγνώσει και τότε το σκουρίζετε με καθαρή φανέλλα.

Τώρα με το ζύγωμα του καλοκαιριού, θα ένοηλιν και μια άληθινή πληγή του Φαράω: τα μυμήνια. Εθθλώματα όμως μπορείτε να τα εξαφανίσετε, με τ' έξής άπλοόστατο μέσον: Τοποθετείτε λίγα πιστελάκια με κατακάθια του καφέ (έντελβέζε) μέσα, όπου τα μυμήνια έμφανίζονται πυκνότερα κι' ένοηλινότερα. Έπειδή δε ούτε τη μυροδιά του καφέ μπορούν καν ν' άνεχθούν, θ' άναγκαστούν να σας άπαλλάξουν έντελώς από την άνεπιθύμητη παροσία των!

Προχειρότατος τρόπος για το τέλει καθαρίσμα των τζακιών, είναι ο έξής: Κόβετε στη μέση ένα κομμάτι και μ' αυτό τρίβετε τα τζάκια όρκετές φορές συνέχεια. Κατόπι τα σκουρίζετε έντελώς με καθαρό πανί και θα τα δείτε να λάμπουν σάν καθαρία χρύσταλλα.

Η μαύρες κάλτσες είναι πάντοτε της μόδας. Έχουν όμως το ελάττωμα να εσθραύζουν γρήγορα. Για να τους δώσετε πάλη στην πόση τους φρεσκάδα και σπιλινότητα, ζητάτε από το φαρμακείο λίγους φλοιούς έρυθροεθύλου. Τους βράζετε άρκετή ώρα με λίγο νερό και στο ύψος αυτό άρκετε κατόπι τις κάλτσες να βράσουν λίγη ώρα. Έπειτα τις ξεπλένετε, τις στεγνώνετε, κι' έχουν πια γίνει άγνώριτες!...

Για να καθαρισθή έντελώς ένα γυάλινο δοχείο, το όποιο περιείχε ποτάρου ή λιπαρές ύοσις, άποτέλεσματική κι' άπλοόστατη μέ-

τους βουλιάζει.

Η μίσση Ρουέδερνγκ, και τα λυμένη μέσα στο γονένο πανωφορί της, έέν ένοιωσε το κρύο της νύχτας. Και πόρα, καθώς άποαγρονόταν, συλλογίζονταν κι' ένα χαμώγελο ελπίδας τα τελευταία λόγια, που της είχε φωνάξει ο Νίκυ Σόμερσετ, τη στιγμή που ά ναύτες κατέβαζαν την πρώτη φροτομένη βάρκα με τα γυναίκατα δα:

—Καλή νύχτα!... Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Μια έδωκαδα κατόπι έγινε ο γάμος τους.

BERNARD NELSON

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

Κατά την άνοξη, κατέβατε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης σας. Έξετάστε τα ένα - ένα, για να άπαλλάξετε τον κάθε τόμο από το έντομο κινόβιο, το όποιο καταστρέφει κι' αυτούς και τα έπιπλα. Έπειτα τα ξεσκονίζετε καλά και τα άλείφετε μ' ένα βουτύρο, βουτηγμένο σε μια διάλυση βενζίνης και νερού. Άν έχουν προσβλήθη και μωσαφιστά μερικά φύλλα κινώνος τόμου, πρέπει να τα άφηνετε άνοηχτά στον ήλιο και στο φως, επί μερικές ήμέρες. Έτσι, και το βιβλίο αυτό θα σώσετε από τελειωτική καταστροφή και τα άλλα θα προφυλάξετε άποτέλεσματικά.

Απλή και νέα μέθοδος για την εξαλείψη κηλίδων γάλακτος ή καφέ, είναι ή έξής: είτε μάλλινο, είτε μεταξινό, είτε ήν όποτε άλλο είναι το κηλιδωμένο ύφασμα, το άλείψετε με λίγη γλυκερίνη στο μέγεθος της κηλίδας. Κατόπι το ξεπλένετε έντελώς, τριβόντας το με καθαράτα κομμάτι ύφασματος, βουτηγμένο σε νερό που βράζει. Κατόπι το σκουρίζετε από την αντίστροφη όψη του με καυτό νερό, όσπου στεγνώσει έντελώς.

Και τα λεπτότερα τζάκια γρήγορα δεν βιάπονται καθόλου με τη μέθοδο αυτή.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΠΟΛΙΣ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Η ΝΥΧΤΑ ΔΙΑΡΚΕΙ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ!...

Η πόλη, στην οποία η νύχτα διαρκεί εξή ολοκληρωμένους μήνες!... Μή φαντασθήτε ότι πρόκειται για μια παραμυθένια, μια φανταστική πολιτεία! Η πόλις αυτή υπάρχει στην πραγματικότητα και βρίσκεται στο βορειότερο άκρο της υδρογεινίου. Θέλετε να μάθετε την ακριβή τοποθεσία της; Πάρστε ένα χαρτί της Νορβηγίας. Προς το μέρος του 'Ατλαντικού Ωκεανού θα συναντήσετε ανάμεσα σε πολλά άλλα ερμηονήσια και την νήσο Κβάλν. Η πόλις της Νύχτας είναι το μικρό μαύρο σημάδι που θα διακρίνετε στη δυτική ακτή του νησιού. Το σημάδι αυτό λέγεται Χάμερφεστ. Και αυτή είναι η πόλις στην οποία η νύχτα διαρκεί εξή ολοκληρωμένους μήνες! Λίγο παραπάνω, βρίσκεται το νησιόσπιτο και τομερό ακροτήριό του Βορρά. Έχει σταματά η γη! Πέρα από το ακροτήριό του Βορρά απλώνεται το άπειρο μυστήριο του Πόλου...

Από το Βορρά έρχεται σήμερα το φως, έλεος, ένας ποταμός. Από το Βορρά; Έτσι; Έν πάση περιπτώσει, όχι από το Χάμερφεστ, για τον απλούστατο λόγο, ότι η πολιτεία αυτή είναι, στους εξή μήνες του χρόνου, βυθισμένη στο σκοτάδι. Η πόλις βέβαια είναι ότι κατά την διάρκεια των υπόλοιπων εξή μηνών, άνοιξη τη νύχτα! Ο ήλιος λάμπει διαρκώς στον ορίζοντα. Μια το πλεονέκτημα αυτό μπορεί να αποβεί στους κατοίκους της πόλεως για τα μαγικά, που τραβούν το μυστικό χόρο. Υποχρεωμένοι να ζουν σε ένα διαρκές σκοτάδι; Οι άγνωστα μας θ' απαντήσουν όλα στο ερώτημα αυτό, με μια φωνή: "Όχι! Φαίνεται, όμως, ότι οι κάτοικοι της παράξενης αυτής πολιτείας έχουν συνήθειες και στην κατάσταση αυτή και δεν τους κάνει εξαιρετική εντύπωση..."

Όσο, δεν εινε δυνατό να αντέθρη γανεις πάνω προσφιλεις τους εινε το φωτεινό άστρο της ημέρας, γελώντας από τη μελαγχολία που τους πνίχνει κάθε φορά που ο ήλιος...

πρόκειται να χαθεί στον ορίζοντα— για να ξαναπαρουσιαστεί μονάχα ύστερα από εξή μήνες.

Η δογματική αυτή ιστορία είναι αληθινή και κάθε χρόνο στις αρχές του Σεπτεμβρίου. Την εποχή αυτή, στα δικά μας μέρη, η φύσις μας διαρκεί μερικώς από τις χειμώνας εικόνες της, με τα φθινοπωρινά λουλούδια της και τα ήρεμα τοπία. Έχει κάτω όμως, στο μακρινό Χάμερφεστ, η φαντασμαγορία του καλοκαιριού τελειώνει με ένα μελαγχολικό ταμπαλά...

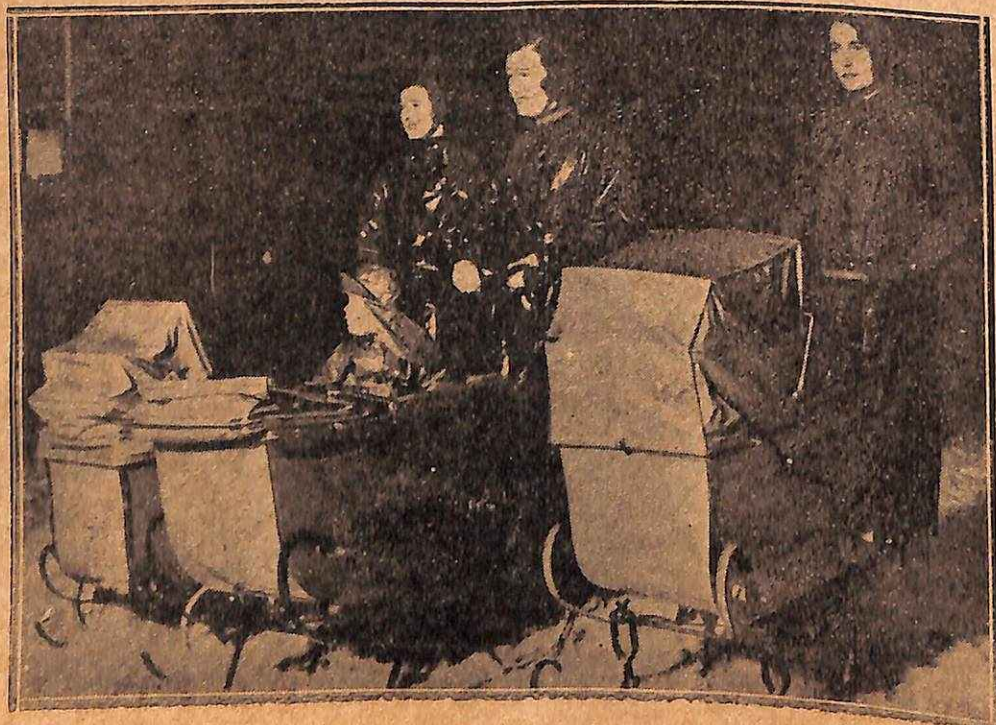
Τα λουλούδια δέντρα του τόπου γίνονται και τα τελευταία τους φύλλα. Η πρασιναδα αρχίζουν να ξεφωριάζουν, να απορρίπτουν και να θέλουν να προσαρμόσθουν με το χιόνι του χειμώνα που θα καλύψει σε λίγο τα πάντα. Και η κοκκινοπύρρα σφαίρα του ξημερυσμένου πύλου ήλιου, στένεται χωρίς δύναμη στον ορίζοντα...

Οι κάτοικοι της πόλεως παρακολουθούν με ήλπι, από μέρα σε μέρα, το βραδυ θάνατο του μεγάλου άστρου. Δεν υπάρχει, βέβαια, καμιά αμφιβολία ότι οι νέοι του κόσμου, ότι η ζωή δεν θα τελειώσει ποτέ γι' αυτούς, περιμένουν με ανυμνή λαχάρα τις ήμερες και νύχτες χαρής του χειμώνα... Μά οι γέροι, οι δυστυχισμένοι οι γέροι, που νιώθουν την ανθρώπινη θερμοκρασία να τους εγκαταλείπει σιγά-σιγά, οι γέροι αυτοί ντύνονται με μάτια διαρκώς στον ήλιο που βασιλεύει πάνω από τα νεφάρια...

Και οι περισσότεροι από αυτούς κάνουν τη σκέψη:

— Θα τον ξαναδώμε άρα γε τον ήλιο να προβάλλει πίσω από τα βουνά;

Όσο, και στο Χάμερφεστ, η πρόσδος καθόρθου: να νικήσει, να δομάσει τη φύση...

Κυρίες, ή όποιες βγάσουν περίπατο τα μικρά τους, τα οποία, λόγω της ηλικίας των, δεν έχουν άνη...

(Άρθρο του Γερμανού δημοσιογράφου Α. Χεντσεμπί)

Από τη στιγμή που θα χαθεί, για την πόλη αυτή ο ήλιος, ένας άνθρωπος τον αντικαθιστά άμεσα στα καθήκοντά του. Και ο άνθρωπος αυτός είναι ένας υπάλληλος του Ηλεκτρικού Σταθμού της πόλεως! Για εξή μήνες, η ζωή του Χάμερφεστ είναι συγκεντρωμένη στα χέρια ενός ανθρώπου, ο οποίος κανονίζει τη λειτουργία μιας μηχανής.

Γνωρίζετε ότι το Χάμερφεστ υπάρχει η πρώτη πόλις του κόσμου, ή οποία φωτίστηκε με ηλεκτροφωτισμό. Από τα 1871, σε μια έρημη δηλαδή που ο ηλεκτρισμός ήταν άγνωστος και ο αήτης άνους της Γαλλίας, το Χάμερφεστ είχε καταρρεύσει τα λαδοφόρα και τις καταιγισμένες λάμπες. Και εξακολουθούσε μέχρι σήμερα να διατηρεί, σαν πολυτίμη κερί, το άπαισιόμορφο της πρώτης μηχανής. Έδωσαν, με την πόλις φωτίστηκε η εξάμηνή νύχτα του!

Από τότε, έγιναν πολλές προδοί. Σήμερα, το Χάμερφεστ μπορεί να νικήσει, ότι δεν ύστερεί διόλου στο κεφάλαιο του ηλεκτροφωτισμού, από τις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου.

Για εξή ολοκληρωμένους μήνες, τα ηλεκτρικά φώτα δεν σβήνουν διόλου. Το Χάμερφεστ λέγεται «Πόλις της Νύχτας». Μπορείς, όμως, αξιολογήσει να διεκδικήσει από το Παρίσι τον τίτλο της «Πόλεως των Φώτων». Έκατο τεράστιοι προβολείς φωτίζουν διαρκώς τους δρόμους της.

— Ένας ξένος φτάνει στο Χάμερφεστ. Βρίσκει την πόλι με δρόμους ηλεκτροφωτισμένους, με παραθύρα φωτισμένα. Οι κάτοικοι κυκλοφορούν εύθυμοι και γελαστοί. Τα παιδιά παίζουν. Στα καταστήματα η κίνηση είναι ζωντανή. Και όλα αυτά...

Το Χάμερφεστ κοιμάται.

Την επομένη το πρωί, αντί για ήλιο, θα δει και πάλιν ένα το προβολείς να τραπούν το κατάδι. Και έτσι θα ξημερώσει μια καινούργια μέρα για τους κατοίκους της παράξενης αυτής πολιτείας!

Όσο για την κοινωνική ζωή του Χάμερφεστ, θα μπορούσαν να την ηγέμουν πολλές πρωτεύουσες της Ευρώπης. Υπάρχουν εκεί πολλά θέατρα και άλλα, μεγάλα κοινωνικά κέντρα κλπ.

Όσο για την κοινωνική ζωή του Χάμερφεστ, θα μπορούσαν να την ηγέμουν πολλές πρωτεύουσες της Ευρώπης. Υπάρχουν εκεί πολλά θέατρα και άλλα, μεγάλα κοινωνικά κέντρα κλπ.

τά τα σκεπάζει ένας μαύρος ομίχλος... Ο επισκέπτης φαντάζεται για μια στιγμή ότι βρίσκεται σε μια πόλη που σκοτάζει τη νύχτα των Χριστουγέννων. Μά όχι! Η ώρα είναι... μεσημέρι, ακριβώς. Στις δώδεκα το μεσημέρι, το Χάμερφεστ ξημερώνει μες στη νύχτα!

Οι μαθητά δεν σβόλσαν άδωκα. Τη στιγμή αυτή, ο καθηγητής της Γεωγραφίας θα τους μαθαίνει, ότι ο τόπος που γεννήθηκαν αποτελείται από δύο ξεχωριστά στον κόσμο — και ότι στην παλιότερη γη η νύχτα διαρκεί μοναχά δώδεκα ώρες και όχι εξή μήνες!

Στα έργασια, οι εργάται δουλεύουν άδωκα. Στο λιμάνι παρατηρείται έντονη κίνηση. Όλη η πόλις βρίσκεται επί ποδός. Άνθρωποι στήνουν τις λάμπες της πόλεως. Έδωσαν, με την πόλις φωτίστηκε η εξάμηνή νύχτα του!

Όσο, η ώρα προχωρεί. (Στο Χάμερφεστ, είναι άγνωστο η λέξη «βραδυάει»). Οι μαθητά φεύγουν από το σχολείο. Οι εργάται σχολάζουν από τα έργασια... Στα πάρκα η παρμημένη συγκεντρώνουν τα μικρά παιδιά. Πληθαίνει η ώρα του φαγητού. Στα μαγαζιά, η κίνηση είναι ζωντανή. Η νύχτα, έξω, είναι βραδυάει από το φως των ηλεκτρικών προβολέων.

Όλα 10η νικητερίνη.

Σ' όλον τον κόσμο, η νύχτα είναι βραδυάει.

Πρόκει, λοιπόν, να νικήσει και στο Χάμερφεστ.

Άλλα πώς;

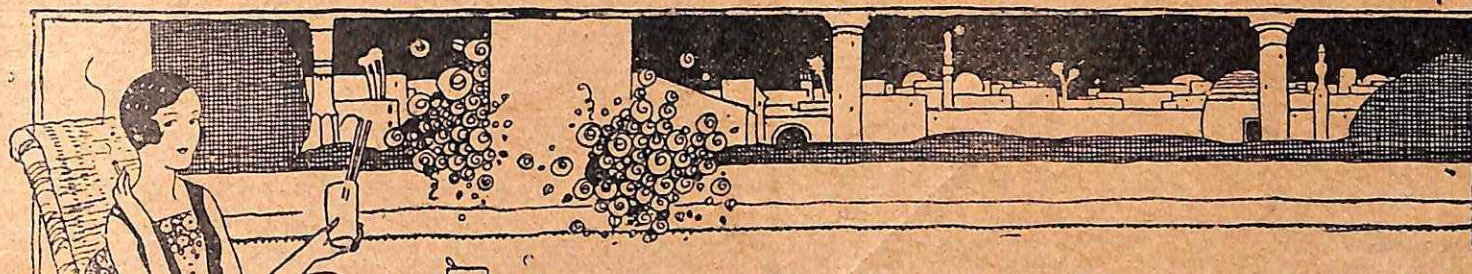
Αυτό είναι δουλειά του ηλεκτρικού σταθμού. Κατεβάζει ένα μαχλό και μεώνει την ένταση των προβολέων. Και στις 12 — μεσάνυχτα! σβήνει όλα σχεδόν τα φώτα, αφήνοντας μονάχα αναμμένα όσα ηλεκτρικά χρειάζονται για να μη παρμηποδίζεται η κυκλοφορία των ξημερυσμένων, όσα ηλεκτρικά δηλαδή έχει ύστερα από τα μεσάνυχτα και μια ανθρώπινη πρωτεύουσα!

Το Χάμερφεστ κοιμάται.

Όσο για την κοινωνική ζωή του Χάμερφεστ, θα μπορούσαν να την ηγέμουν πολλές πρωτεύουσες της Ευρώπης. Υπάρχουν εκεί πολλά θέατρα και άλλα, μεγάλα κοινωνικά κέντρα κλπ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

μα, των οποίων η κοινοτυπία τους δίνει την έμπειρά: «Η μοναξιά μου με βασανίζει. Γιατί να μην είσαι κοντά μου;» Κρατώντας την άμετα, βρήκε την οράση του...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Όσο σύντομα κι' αν ήσαν αυτά τα γράμματα, ένας παρατηρητής που έμπειρος απ' τη Τζούλια, θα μάντευε σ' αυτά την άρρωστικιά της αποπλανημένης ψυχής του Μωρίς... Μά η Τζούλια δεν μπορούσε να μαντεύει την ψυχική κατάσταση του...

Και πάλι έφερνε το γράμμα του στο στόμα της... Ήταν κάτι απ' το Μωρίς το χαρτί αυτό. Το χέρι του το είχε αγγίξει... Έκλεινε μέσα τη σκέψη του... Άγαπημένο χαρτί... Άγαπημένα λόγια... Δεν τα διέκρινε πια, γιατί η νύχτα είναι άπλω... Μά τέδερε τώρα απ' έξω... Νόμιζε πως ήταν μαζί του... Πώς κι' εκείνος ήταν μαζί της...

Σήμερα δεν είχε βρή, παρά ένα σύντομο γράμμα του Μωρίς. Μά με τη σκέψη ότι ο Μωρίς ξενιτευμένος της είχε κάψει τον κόπο να της γράψει αυτήν τη στενή ένα άπλο τηλέγραφο, ήταν γεμάτη ευγνωμοσύνη, τρισευχαρισμένη. Είχε φιλήσει την υπογραφή του. Αυτό το όνομα που δα γινόταν ίσως μια μέρα και δικό της... «Ω! Αν γινόταν κυρία Μωρίς Άρτουα!... Τι αφάνταστη ευτυχία...

Επειτα πλησίασε στο παράθυρο για να δει καλύτερα... Η δυο πλευρές του χαρτιού ήσαν γεμάτες από το δυσκολοανιχνάστο εκείνο νράμμα, που η Τζούλια το διάβαζε τόσο εύκολα τόσα. Έιαθε ότι ο Μωρίς είχε εγκαταλείψει τη Φογκοκότητα, ότι διέσχιζε τη Θουριννία κι' ότι έσκόπευε να επισκεφθεί διαδοχικά το Βερολίνο, τη Λονδίνα, Λέν, έκανε κανένα υπαινιγμό για την προσεχή επίσκεψή του, ούτε και για τα γονάτα που θα υποπόσαν να τον κάνουν να επιστρέψει.

Μά τι σημασία είχαν όλ' αυτά για τη Τζούλια; Όλη την ώρα που έβρισκε στο δικαίωμα της δέλη Σαυίλ, την πέλασε εννοιαστικά τον γόνιμο και άναμμένο της...

Τον έβλεπε με τη σημασία της καθισμένης μπροστά στο γράμμα, έβλεπε ξενοφάνειο να την γράφει αυτά τα λόγια: «Πολύ αγαπημένη μου, κι' αυτά ακό...

και προπάντων η σκέψη ότι είχε επιστρέψει ο Μωρίς, πράγμα που το φοβόταν πιο πολύ απ' ό,τι το εχόταν.

Μά, μόλις κατέθεκε από το άμαξ, η Τόνια της φώναξε: — «Η δεσποινίς Κλάρα είναι άρρωστη... άναίσθητη... — Πώς; Άρρωστη... Τι έχει; — Της ήρθε λιποθυμία, απάντησε η γρή, κλεινοντας το βαρύ πορτοφόλο πίσω απ' την κυρία της και ακολουθώντας την στη σκάλα. Το άπογευμα είχε ρθί να την επισκεφθεί ο βαρώνος ντε Ριέ και κουδέντισσε άρκετη ώρα μαζί της στο πάρκο. Όταν ο βαρώνος έφυγε, η δεσποινίς Κλάρα ξαναγύρισε μέσα... Σε λίγη ώρα ένας καμαριέρης την βρήκε έσπλωμένη άναίσθητη στο χαλί του μικρού σαλονιού.

Η Τζούλια δεν άκουγε πια... Είπε βιάσει το βήμα της κι' άνέβαινε λαχανιασμένη τη σκάλα.

Μέσ' στο γαλάζιο σαλόνι, είδε τον Έσκιε όρθιο... Πλάι του σε μια πολυθρόνα άναπαύεται η κόρη του, έχοντας το κεφάλι της άκουμπισμένο σε μαξιλάρι... Ο δόκτωρ Ντωμιέ, γονατιστός μπροστά της, μετρούσε τους σφυγμούς της.

Μά αυτό που έκανε εντύπωση στην Τζούλια, ήταν τα όλανιχα, ακίνητα μάτια της Κλάρας, που ήσαν κορφομένα επάνω της κι' έπειτα ένα βάλο άπό πορσελάνη γυαλιών έλικο, που γονατιστός για να βάσουν τα υπιλιέτα και που ήταν γεμάτα αίμα.

Χορηγοποιήσανε αυτό το όνομα επάνω στη βία μας, είπε ο Έσκιε, απαντώντας στην άσπρη ερώτηση της Τζούλιας. Μά, λες συνήλθε η Κλάρα από τη λιποθυμία της, την έπιασε μια δύστυχία που ο Ντωμιέ ήταν έδω. Μά κι' αυτός δυσκολεύτηκε πολύ να σταματήσει το αίμα.

Καθώς έφτασε στη λεωφόρο Βάγκραμ, η Τζούλια είδε την παραμύνη της Τόνια όρθια στη μισάνοιχτη πόρτα του μεγάρου.

Τι συνέβαινε τάχα; Γιατί η παραμύνη της είχε βγή και την περίμενε; «Όλα τα ένδεχόμενα πέρασαν απ' το μυαλό της Τζούλιας...

Καθώς έφτασε στη λεωφόρο Βάγκραμ, η Τζούλια είδε την παραμύνη της Τόνια όρθια στη μισάνοιχτη πόρτα του μεγάρου.

μα, των οποίων η κοινοτυπία τους δίνει την έμπειρά: «Η μοναξιά μου με βασανίζει. Γιατί να μην είσαι κοντά μου;» Κρατώντας την άμετα, βρήκε την οράση του...

Και πάλι έφερνε το γράμμα του στο στόμα της... Ήταν κάτι απ' το Μωρίς το χαρτί αυτό. Το χέρι του το είχε αγγίξει... Έκλεινε μέσα τη σκέψη του... Άγαπημένο χαρτί... Άγαπημένα λόγια... Δεν τα διέκρινε πια, γιατί η νύχτα είναι άπλω... Μά τέδερε τώρα απ' έξω... Νόμιζε πως ήταν μαζί του... Πώς κι' εκείνος ήταν μαζί της...

Σήμερα δεν είχε βρή, παρά ένα σύντομο γράμμα του Μωρίς. Μά με τη σκέψη ότι ο Μωρίς ξενιτευμένος της είχε κάψει τον κόπο να της γράψει αυτήν τη στενή ένα άπλο τηλέγραφο, ήταν γεμάτη ευγνωμοσύνη, τρισευχαρισμένη. Είχε φιλήσει την υπογραφή του. Αυτό το όνομα που δα γινόταν ίσως μια μέρα και δικό της... «Ω! Αν γινόταν κυρία Μωρίς Άρτουα!... Τι αφάνταστη ευτυχία...

Επειτα πλησίασε στο παράθυρο για να δει καλύτερα... Η δυο πλευρές του χαρτιού ήσαν γεμάτες από το δυσκολοανιχνάστο εκείνο νράμμα, που η Τζούλια το διάβαζε τόσο εύκολα τόσα. Έιαθε ότι ο Μωρίς είχε εγκαταλείψει τη Φογκοκότητα, ότι διέσχιζε τη Θουριννία κι' ότι έσκόπευε να επισκεφθεί διαδοχικά το Βερολίνο, τη Λονδίνα, Λέν, έκανε κανένα υπαινιγμό για την προσεχή επίσκεψή του, ούτε και για τα γονάτα που θα υποπόσαν να τον κάνουν να επιστρέψει.

Μά τι σημασία είχαν όλ' αυτά για τη Τζούλια; Όλη την ώρα που έβρισκε στο δικαίωμα της δέλη Σαυίλ, την πέλασε εννοιαστικά τον γόνιμο και άναμμένο της...

Τον έβλεπε με τη σημασία της καθισμένης μπροστά στο γράμμα, έβλεπε ξενοφάνειο να την γράφει αυτά τα λόγια: «Πολύ αγαπημένη μου, κι' αυτά ακό...

Επειτα πλησίασε στο παράθυρο για να δει καλύτερα... Η δυο πλευρές του χαρτιού ήσαν γεμάτες από το δυσκολοανιχνάστο εκείνο νράμμα, που η Τζούλια το διάβαζε τόσο εύκολα τόσα. Έιαθε ότι ο Μωρίς είχε εγκαταλείψει τη Φογκοκότητα, ότι διέσχιζε τη Θουριννία κι' ότι έσκόπευε να επισκεφθεί διαδοχικά το Βερολίνο, τη Λονδίνα, Λέν, έκανε κανένα υπαινιγμό για την προσεχή επίσκεψή του, ούτε και για τα γονάτα που θα υποπόσαν να τον κάνουν να επιστρέψει.

Μά τι σημασία είχαν όλ' αυτά για τη Τζούλια; Όλη την ώρα που έβρισκε στο δικαίωμα της δέλη Σαυίλ, την πέλασε εννοιαστικά τον γόνιμο και άναμμένο της...

Τον έβλεπε με τη σημασία της καθισμένης μπροστά στο γράμμα, έβλεπε ξενοφάνειο να την γράφει αυτά τα λόγια: «Πολύ αγαπημένη μου, κι' αυτά ακό...

λι της, σαν νάθελε να φυλαχτεί.

— Προσέχετε, ψιθύρισε ο Ντωμιέ στο αυτί της Τζούλιας. Άν μείνετε κοντά της, μπορεί να πάθει τα ίδια.

Στασιωμένη, η Τζούλια διευθύνθηκε προς το μεγάλο σαλόνι, αλλά, χωρίς να ξέρει τί κάνει, υπήκει μέσα. Το σκοτάδι που βασίλευε εκεί, της έκανε καλό. Θά το ήθελε μόλις περισσότερο για να κρύψει τη ντροπή της και την άπελπισία της.

«Εγώ! Εγώ! Ψυθύσει. Εγώ είμαι η αιτία όλων!» Τους ξανάβλεπε με την φαντασία της και τους τοις: Την άρρωστη Κλάρα γεμάτη έχθρα έναντιον της, τον Έσκιε συντριμμένο, το γιατό που χορηγοποιούσε την έπιβολή του για να την βγάλει έξω...

Αισθανόταν πως όλος ο κόσμος την καταδίκαιε... Μά έπρεπε να γίνει, αφού αυτή ήταν η αιτία όλων.

Ήθερε πως ήταν άδύνατη να παλαίμει με όλες αυτές τις δυστυχίες, που είχαν συναρμολογήσει έναντιον της αγάπης της... Μά ένοιωθε συγγνώμης πως η αγάπη της δεν θα υποχωρούσε ούτε στις τύψεις, ούτε και σ' αυτό το θάνατο ακόμη.

Τότε, που πήγαινε... Προς ποιά καταστροφή, προς ποιά χάος, γεμάτο συντριμμένες ζωές;... Δεν τολμούσε ούτε να το σκεφτεί. Έπεκαλε το μόνο δειλά τον Κύριο των πεπομένων μας, λέγοντας: «Θεέ μου! Θεέ μου! Σώσε με!»

Έξω από την πόρτα, ο Ντωμιέ ήσαν κοντά της και το ηλεκτρικό φως πλημμύριζε το σαλόνι.

Συγκέντρωσε τις δυνάμεις της και τις ιδέες της και με δυσκολία υπόφερε να ρωτήσει:

— Έ, λοιπόν! Τι κάνει η μικρή;

— Καλύτερα! απάντησε ο Έσκιε. Την μεταφέραμε στην κάμαρά της και την πλαγιάσαμε στο κρεβάτι της.

Μά δεν ήταν τίποτε σοβαρό, προάλλο η Τζούλια.

Και το βλέμμα της κορφομένο στο Ντωμιέ, τον έκανε να απαντήσει ότι πραγματικά η κατάσταση της Κλάρας δεν ήταν σοβαρή, ότι επόκειτο περί έμμε άτυχίας, με το όποτο δεν είχαν καμιά σχέση η κατάσταση της σκέψης κι' η άγανία της καρδιάς.

Ο Ντωμιέ απάντησε:

— Τίποτε δεν είναι άπελπιστικό. Όταν δεν είναι άγανη κανένα όργανο κι' όταν ο άρρωπος...

δεν είχε ούτε είκοσι χρόνων. «Όσο, τί πιο σοβαρό απ' το να τρώγεται ή ζωή από μέσα; Η Κλάρα είχε άρρωστη, σοβαρά άρρωστη, γιατί ή τρομερή αδυναμία της την προδιαθέτει για όλες τις άρρώστειες. Δεν υπάρχει βέβαια καμιά φαινομενική σχέση μεταξύ της ασθματικής άνησυχίας της και της τρομερής αιμορραγίας, που τόσο δυσκολευτική να σταματήσουμε. Το ένα όμως προκαλεί το άλλο...»

Ο Έσκιό κύταζε τη Τζούλια, ή οποία γύρισε άλλοι τα μάτια της.

—Αυτή τη φορά, εξακολούθησε ο γιατρός, δεν έπρόκειτο, παρά περί μιας λιποθυμίας. Μα αυτό δεν θα έποιστε να έπαναληφθ.

Κι' έπειτ' από μια σύντομη σιωπή, έπρόσθεσε:

—Λοιπόν, σάς άφήνω. Έχω έναν άρρωστο να δώ πριν από το φαγητό. Χαίρετε! Ήσυχα— έλεπε, σφίγγοντας το χέρι του Έσκιό. Είλικρινώς, σάς βεβαιώνω πως δεν υπάρχει άμεσος κίνδυνος.

Φίλησε κατόπιν το χέρι της Τζούλιας και βγήκε έξω. Ο Έσκιό κάθισε μπρός σ' ένα τραπέζι, έπάνω στο οποίο ήσαν διάφορα βιβλία. Πήρε ένα απ' αυτά κι' άρχισε να το ξεφυλλίζει άφηρημένα. Το ψηλό του ανάστημα έγερνε σαν κά-τω από ένα πολύ μεγάλο βαρος. Η ρυτίδες είχαν πολ-

λαπλασιασθή και τα λιγοστά του άσπρα μαλλιά είχαν άρ-χίσει ν' άσπρίζουν. Όλο το παρουσαστικό του έδειχνε τη συντριβή και τη γηραιότητα.

«Πόσο είμαι ένοχη— σκεφτό-ταν ή Τζούλια— μπρός σ' αυτό το λαμπρό άνθρωπο, ο οποίος τόσο τρυφερά με υποστήριξε στις κρίσεις της ζωής μου. Άντι να τον εύχαριστήσω, του κάνω κακό... Κάνω να υποφέ-ρη μαζί του το πλάσμα που άγαπάει πιο πολύ στον κόσμο.»

Θά ήθελε πολύ να ριχτεί στα πόδια του Έσκιό και να του φανεί: «Συγγνώμη! Συγγνώμη!»

Η σιωπή του μεγάλου αυτού δοματίου, που ήταν γεμάτο φως, της φαινόταν άνυπόφορη. Ένοιωσε την ανάγκη νακούση τον Έσκιό να μιλά, έστω και να την κατηγορή. Και ή φωνή της ψιθύρισε:

—Ζάν!

Ο Έσκιό άφησε το βιβλίο που φυλλομετρούσε και ρώτη-σε:

—Τι είναι;

Η Τζούλια του έπιασε το ένα χέρι και σφίγγοντάς το στογι-κά, προσπάθησε να του δώσει να καταλάβη όλη τη θλίψη, όλη την τύψη απ' την οποία ή ψυχή της ήταν γεμάτη.

—Φτωχέ μου φίλε! Ψιθύρισε. Και τον τράβηξε κοντά της. Δεν ήθελε να τον άφήση ν' απομακρυνθ, χωρίς να έπιτύχη τη συγγνώμη του.

—Ναι, έκανε ο τραπεζίτης, με σιγανή φωνή. Είμαι πολύ ά-νήσυχος...

Η Τζούλια ζήτησε να βρη λόγια για να τον παρηγορήσει... Η τυπικές φράσεις ήρθαν στη σκέψη της: «Η Κλάρα δεν είχε σοβαρά άρρωστη... Θα γίνει κα-λά...» Μα δεν μπόρεσε να τις προφέρει μπροστά σ' αυτό το μεγάλο πόνο.

Και πάλι ή σιωπή άπλώθηκε μεταξύ τους.

Η Τζούλια κατ'άλγεε ότι αυ-τή τη φορά είχαν τελειώσει όλα, ότι έπρεπε να μιλήσει, να έξηγηθ έπιτέλους κι' ότι μονά-χη της τώρα θ' άρχιζε την πιο

σκληρή πάλη για να υπερασπί-ση την αγάπη της.

Βίαισε όλο της το θάρρος και έλεπε:

—Ω, Ζάν, ξέρω τί σκέφτε-σαι... Βλέπω ότι δεν μ' άγα-πάς πια... Κοντεύεις να με μι-σήσεις... Γιατί; Γιατί αυτό; Σκέφτεσαι ότι ή Κλάρα είχε άρρωστη εξ αίτίας μου!.. Μα έγώ δεν έκανα τίποτε εναντίον της... Δεν της πήρα αυτόν που αγαπούσε. Πάνε τρία χρόνια, τρία χρόνια τώρα που ο Μω-ρίς... (Έδωδεν βρήκε λόγια ν' άποτελείωση τη φράση της).

«Όλα υπήρχαν από καιρό, πριν ακόμα ή Κλάρα βγη από το μο-ναστήρι κι' έρθει εδώ...»

Ο Έσκιό τη διέκοψε λέγον-τας:

—Σας παρακαλώ, λυπηθήτε τη μικρή μου Κλάρα...

Τα βλέμματά τους συναντή-θηκαν. Ο Έσκιό ένοιωσε ότι τα μάτια της Τζούλιας προσπα-θούσαν να κρύψουν τη σκέψη της. «Όσοδο δοκίμασε να είσ-χωρήσει μέσα σ' αυτήν την κλει-στή ψυχή.»

—Δεν μπορώ... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

«Όσοι άνθρωποις έγωισμός άπόμεινε μέσ' στην ψυχή του ά-γνου αυτού ανθρώπου, ξεγέρ-θηκε με την ιδέα μιας τέτοιας καταστροφής.»

Και φώναξε:

—Τι θα γίνει αν ή Κλά-ρα μου χαθί!... Δεν θα υπάρχει πια τίπο-τα για μένα στη ζωή, απολύτως τίποτε.

Η Τζούλια σώπαι-νε. Υπέφερε φριχτά. Νούιζε πως είχε πά-θει έναν άπ' αυτούς τους έφιάλτες στους οποίους το κόκκο κανείς προσπαθεί να

σαλέψη τα χέρια του και τα πό-δια του, που είναι δεμένα από το λήθαργο... Κάτι μέσα της την έμπούναζε να θυσιάσει τα πάντα, μά ένοιωθε πως της έ-λειπε ή δύναμη, πως/δεν μπο-ρούσε να πη τί λόγια της θυ-σίας, γιατί ο Μωρίς, από μα-κρυνά, εξακολουθούσε να την κρατά μαγεμένη.

Ο Έσκιό την κύταζε με μά-τια άποθηρρημένα:

—Λοιπόν, δεν θέλετε να κά-νετε τίποτε; τη ρώτησε.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Τζούλια.

Και καθώς ο Έσκιό κουνού-σε μ' άμφιβολία το κεφάλι του, έξαναέλεπε:

—Δεν μπορώ!... Σας βεβαιώ-νω, Ζάν... «Ω, αν μπορούσα να φύγω, να πεθάνω, να μην είμαι πια τίποτε, ούτε καν μια σκέ-ψη για το Μωρίς!... Μα να ζω κοντά σου, κοντά στην Κλάρα, και να τους βλέπω παντρεμέ-νους!...»

—Όχι, σου όρκίζομαι, δεν μπορεί να μού το ζητήσει κανείς αυτό... Μου φαίνεται σαν ένα πράγμα τερατώδες, έγκληματικό... Είναι το ίδιο, σαν να μού ζητούσαν να σκο-τώσω έναν άνθρωπο, με θα πεθάνω... Αυτό είν' όλο!

—Μή το λες αυτό! φώναξε ή Τζούλια, κρύβοντας το πρόσω-πό της μέσα στα χέρια της. Δεν είναι αλήθεια! Δεν είναι, παρά μια κρίσις... Μα δεν θα πεθάνω... Θα ξεχάσω!...

—Όχι, θα πεθάνω... Άκού-σατε τί έλεγε ο Ντωιμέ πρό ό-λιγου... Έπρεπε μάλιστα να βλέπατε την άγωνία του την ώ-ρα που προσπαθούσε να σταμα-τήσει την αιμορραγία της Κλά-ρας... Αυτό μού έφτασε για να καταλάβω... Το φτωχό μου παι-δί βοδίζει, μπρός το θάνατο... Φτάνει έν' άλλο χτύπημα σαν το σημερινό... καί...»

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Γκάντσα, δαγκαντσέ. Τα υφάσματα αυτά είνε ως επί το πλείστον έμπριμέ ή φασόν ή και τὰ δυό μαζί. Έπάνω σέ φόντο μιά δαγκαντσέ, βλέπουμε φασόνες από λεπτότατες γραμμές γυαλιστές και συγχρόνως καρώ μεγάλα ή μικρά, μέσα στα οποία διαγράφονται βουλές, λουλούδια, πεταλούδες.

Τα υφάσματα αυτά είνε διαφανή, καθέρας. Άλλα μαζί τους εμφανίζονται και κρέπ ντε σουά με ποικίλες έμπριμές, ως επί το πλείστον σκοτεινές.

Τα έμπριμέ έφτεος δέν περιορίζονται σέ λουλούδια, βουλές ή γεωμετρικά σχέδια, άλλα θα είνε και φρούτα, πεταλούδες, πουλιά κλπ.

Όσο για τα καπέλα έχουν πολύ χαμηλές τεπέδες και φορούνται ψηλά αφήνοντας όλο το κεφάλι γυμνό πίσω. Γι' αυτό τὰ καπέλα είνε πολύ μικρά, ώστε να δίνουν έντελως γυναικεία έντύπωση.

Τα γυναικεία τὸν καπέλων είνε πολύ απλά, αποτελούμενο από μιά κορδέλλα στενή ή πλατιά τοποθετημένη σάν ζώνη ή φιάγκο.

Γιά τὰ πό άμυγλε καπέλα θα διαλέξουμε φιάτα πό φίνε και σχήμα πό ιδιόμορφο, πὸν είνε σαστό έμπρός και φουέται πὸς τὰ πίσω. Πολύ τῆς μόδας είνε επίσης τὸ μπετόν πόλν μικρά και με χαμηλούς τεπέδες, μὰ δέν κολακεύουν όλα τὰ πρόσωπα. Θέλουν κανονικά χαρακτηριστικά και πὸν πάντων νεύατα.

Τὰ άνοξιάτικα εάνσάμλς επίσης είνε πολύ στή μόδα, λέμε δέ εἶσι ένα κοστούμι, πὸν αποτελείται από φούστα κοκκιλώμενη, πὸν-ό-δερ από φλὸς πλεχτό και διακοσμοφάρα επίσης από κοκκιλώμενα τρονά κλπ.

Φυσικά δέν αποκλείεται να χρησιμοποιήσουμε και σιόνδηποτε άλλο ύφασμα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πολλές γυναίκες δέν ξέρουν να χρησιμοποιήσουν τὴν πούδρα τους και γι' αυτό παρουσιάζονται ή σαν άσβεστομέλες ή με έπιδερμίδα πὸν γυαλίζει. Η πούδρα για να σταθῇ καλά πρέπει να μπη στήν έπιδερμίδα μετά τὴν κρέμα, άφου όμως προηγουμένως σκουπάσουμε καλά τὴν κρέμα, ώστε να μὴν αφήνῃ διόλου λιπαρά ούσια στήν έπιδερμίδα και άφου τὴν διαλέξουμε τέτοιον πὸν να ταυρίζῃ σὸν υἶδος τῆς έπιδερμίδος μας.

Έπειτα ή πούδρα πρέπει να είνε άρίστης ποιότητος και σέ χρώμα κατάλληλο. Δηλαδή ή μελαχροινές θα χρησιμοποιούν σαβόνι, ή καστανές μιά άνάμυξ φὸς και θιν, ή

ξανθές νατυρέλ και ούτω καθ' εξής. Γίνονται και άλλες άνάμυξεις χρωμάτων και ή κάθε μιά θα βοηθήσει τὴν ποιά χρώμα τῆς ηγταινε.

Μετά τὸ πούδρασμα θα περιποιηθῇ τὰ μάτια μας και για τὴν όμορφιά τὸν ματιών υπάρχουν πολλοί τρόποι. Τὸ πλυσίμο με ροδόχρσο ή χαμομήλι θρασμένο ή τσαί, άφελει πολύ τὰ μάτια, τὰ ξεκουράζει, συντελεί στήν λάμψη τους και τὴ ζωηρότητά τους.

Άν πέφτουν ή βλεφαρίδες σας τὸ παρακάτω μίγμα θα τις δυναμώσει:

Λιγνὸλ 1 γρ.

Βαζελίνη 10 γρ.

Λανολίνη 10 γρ.

Συγχρόνως ν' άποφεύγετε να χρησιμοποιήτε κοσμητικά πὸν δέν τὰ συνιστὰ οφθαλμιάτρος.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Η διαφορά τῆς ζωῆς πὸν κάνομε σήμερα, φανταίνεται άόρη και στήν έπιπλοισ τὸν σπιτιών μας. Δέν έχουμε πιά τὰ άτελείωτα κλειστά δωμάτια πὸν εἶχαμε άλλοτε. Τώρα όλα-δλα τὰ δωμάτια έχουν προορισμό και χρησιμοποιούνται κατά τις μέρα στή ζωή μας. Η σπιτινή έπιπλοισ έδημοιούργησε τὸ ελίβινγκ-ρούμ, πὸν σημαίνει άγγλιστῶν δωματίο, μέσα σὸν ὁποῖο ζούμε και λέγεται εἶσι, γιατί συγκεντρώνει όλα τὰ μὴ τῆς οικογενείας. Είνε ένα μεγάλο δωμάτιο πὸν χρησιμεύει

ΤΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΥΡΝΙΑ

Τρεῖς άνοξιάτικες τουαλετίτσες : Η μία από κρέπ μπλε παστέλ, ή άλλη από λινάκι μαριν κι' ή τρίτη από κρέπ λευκό με βουλές πρῶτες.

συγχρόνως για σάλλα, τραπέζαρία, γραφεῖο και είνε τὸ κοινό σημείο συγκεντρώσεως.

Τὸ δωμάτιο αυτό πὸν, καθὼς εἶπαμε, είνε μεγάλο, έχει τρεῖς γωνίες στολισμένες διαφορετικά. Η μία είνε ή τραπέζαρία, ή άλλη τὸ γραφεῖο, ή άλλη τὸ σαλόνι. Όσο για τὴν τέταρτη γωνία γ' άποτελῇ τὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου.

Τὸ ελίβινγκ-ρούμ έπιπλύνεται σύμφωνα με τὸ γούστο μας και με τὰ μέσα πὸν διαθέτουμε, άλλα πάντα δὸν εἶνα ή και τὰ δυό ντιβάνια δέν θα λείπουν για να μπορούμε μέσα εκεί να βρούμε διήρη τὴν άνάπαυσή και τὴν άνεση. Η διὸ γωνίες σαλονιού και τραπέζαρίας θα έχουν άπαραιτήτως και τὸ τζάκι τους, άνεαρήτως άν τὸ σπῆτι έχει κεντρική θέρμανση. Τὸ τζάκι άποτελῇ τὸ συμπλήρωμα τῆς έπιπλοισως και τὸ καλοκαίρι πὸν δέν χρησιμοποιεῖται, στολίζεται με άνθη, κομψοτεχνήματα και βάζα.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Μὴ προσκαλίτε ποτέ σέ γεῖμα, άν δέν έχετε εύρησιν τραπέζαρία διότι είνε άγένεια να στενοχωροῦμε τοὺς καλεσμένους μας. Πρέπει δέ ύπηρετῆς ή ή ύπηρετρία να μπορούν να σερβίρουν ελεύθερα να υπογύρω, άλλως τὰ γεῖματα άποκλείονται. Έκτός φυσικά σέ ώρισμένες περιπτώσεις πὸν πρόκειται για πόλη στενοῦς συγγενείς. Με αὐτοὺς δέν χρειάζεται μεγάλη εἰκελία και

τὸ σερβίρισμα γύρω-γύρω μπορεί να λείπῃ. Σερβίρει όλους δέ οικοδεσπότης ή ή οικοδέσποινα και μεταξὺ τους οι παρακαθήμενοι βοηθοὺν δίνοντας τὸ πιάτο ή δρεπτο χρειάζεται.

Τὰ συγγενικά γεῖματα τὰ χαροκτηρίζε μεγάλη άπλότης και άφέλεια χωρίς όμως αὐτὸ να άποκλείῃ δπως όλα τὰ έπιτραπῆ εἶδη εἶναι έλκετά: Τραπεζομάνδηλα και πετσέτες άμείπτου λευκότητος, πιάτα καλά, ποτήρια κρυστάλλινα, μαχαίροφύρα άσμένια. Η οικοδέσποινα εἰσβάλλει για όλα, διότι αὐτὴν θα κατηγορήσουν άν όλα δέν είνε όπως πρέπει στή θέσι τους.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΣΤΗ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ

Τὸ ώραιότερο στολίδι ενός σπιτιού ξέρετε ποῖ είνε; Τὰ άνθη. Αὐτὰ στολίζουν και τὸ πλουσιότερο σπίτι, αὐτὰ και τὸ πό φτωχό. Εἰμαστε πλούσιοι; Άγοράζουμε άφθονα και έλκετά λουλούδια από ένα άνθοπωλείο. Εἰμαστε φτωχοί; Πάμε σέ μιά έξοχή και κότουμε πετάνια ή άνθη από άγροῦ πὸν δέν λείπουν ποτέ. Φθάνει να υπάρχουν λουλούδια σ' ένα σπίτι και όλη ή έπιπλοισ αλλάξῃ θην. Φαίνεται όλα χαρούνα, φουέται και καταλαβαίνει δέ έπισκέπτης, δτι ή νοικοκυρά εἰσβάλλει με τὸ σπῆτι τῆς, τὸ άγαστά, τὸ φροντίζει.

Λουλούδια μπορούμε να βάλουμε παντοῦ στήν τραπέζαρία, σὸν σαλόνι, σὸν κρεβδτοκάμαρες και μόνον λίγη καλαισθησία χρειάζεται για να τοποθετήσουμε τὰ λουλούδια ώμορφα μέσα στα βάζα. Δέν έχουμε βάζα πολυτελείας; Άκόμη και τὰ κοινὰ κοντάκια από πηλό μπορούν να χρησιμοποιηθοῦν.

Έπειτα μὴ ξεχνήμε όλα τὰ νησάκια βάζα πὸν είνε άμυγληνα και χαριτωμένα.

Όρνατα επίσης είνε τὰ τριαντάφυλλα με κοντά κοντάκια τοποθετημένα σέ κρυστάλλινα πιάτα.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Τὰ σπαράγγια είνε ώφελιμώτατα για τὴν υἱαία και ιδιαιτέρως για τὰ νεφρά, τώρα δέ είνε και έσοχὴν ή έποχὴ τους. Ό καλύτερος τρόπος μαγειρεύματος είνε τὸ βράσιμο, άφου κόψουμε λίγο τὰ σπαράγγια μήρη.

Τὰ προσφέρουμε με λαδοέλινο πατέρι και μουστάρδα, καλά δουλεμένα.

Τὰ σπαράγγια είνε τὸ μόνο φυτό πὸν τρώγεται με τὸ χέρι. Πιάνουμε από τὸ κοτσάκι και φέρνουμε σὸν στόμα πιελίζοντας τὸ κάτω σκληρό μέρος και πιτώντας δτι δέν τρώγεται.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΨΩΜΑΡΑΣ (Μυτιλήνη) μὰς γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια» ήθελα και ή δική μου σειρά να δηλώσω περὶ ιδανικής σύζυγου. Ίδανική σύζυγος, κατά τὴν γνώμη μου, δέν υπάρχει. Πάντως θα σὰς πὸν, με λίγα λόγια, πὸς τὴν θέλω τὴ γυναίκα πὸν θα κάνω σύζυγό μου. Τὴ θέλω να είνε όλίγον άραιά, γιατί ή πολύ όμορφή θάβηπει τὸ θαλάσσιον πὸν σύζυγο. Πρέπει επίσης να είνε γυναικα τοῦ σπαιτοῦ, δηλ. νοικοκυρά και να μὴ με έλέγχει εἰς τίς ιδιαιτεριές μου, να άγαπά τὰ παιδιά και να υπακούῃ τυφλά στάς διαταγὰς μου. Μεδ' ύπολήψεως Παναγιώτης Ψωμάρας».

Ο κ. Ι. ΔΙΑΚΟΥΣΙΩΤΗΣ (Βαλκικό Κορινθίας), μὰς γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια» Δοιμάνω κι' εγὼ τὴν πόλη ν' άπαντήσω σὸν ερώτημα τῆς ιδανικής σύζυγου. Ίδανική σύζυγος για μένα θα είνε εκείνη, ή ὁποία θα συγκεντρώνει όλα τὰ προσόντα, τὰ ὁποία φαντάζομαι εγὼ. Δηλαδή για να γίνῃ ένας τέλειος γάμος, χρειάζεται, άνομβάιος έρωτας, βαθύς φλογερὸς και σταθερὸς και μὴ γυναικα προικισμένη με καλοσύνη, ύπομονή και σφιγνότητα. Έτσι θα μπορούσῃ να γίνῃ εύτυχισμένη ή ιδανική σύζυγος μαζί μου. Μετὰ πάσης τιμῆς.

Ίω. Διακουσιώτης»

Ο κ. Α. Μ. (Λάρισα) μὰς γράφει:

«Ποιά είνε ή ιδανική σύζυγος; Μια άπόλυστα, αὐτή πὸν θα γίνῃ γυναίκα μου. Και δ καλύτερος γάμος θα είνε, ύποθέτω, δ δικός μου.

Α. Μ.»

Ο κ. ΠΑΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΚΗΣ (Πειραιές) μὰς γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια», ζηπείτε από μὰς τοὺς άναγνώστες σας να σὰς πούμε ποιά είνε ή ιδανική σύζυγος. Έπειδὴ λοιπὸν στήν έποχὴ μας δέν υπάρχουν γυναικες ιδανικές εκ φύσεως, μπορούμε να τις κάνομε μόνοι μας και για να έξηγηθῇ. Υπάρχουν δυό τρόποι: δ πρώτος είνε μιά καλή προσπάθεια. Όταν όμως έξαντλήσουμε τὸν πρώτον τρόπο, χωρίς άποτέλεσμα, τότε θα μεταχειριστοῦμε τὸν δεύτερο πὸν είνε πὸν άποτέλεσματικὸς, δηλαδή τὴν... άγίαν ράβδον! Γιατί, όπως λέει ή παροιμία, όπου δέν πιττει λόγος πιττει ράβδος. Μ' έξπῆμην.

Παν. Κωνσταντῆς»

Ο κ. ΗΛΙΑΣ ΤΣΩΝΗΣ (Άκροτοχώριον — Κορινθία), μὰς γράφει:

«Κύριε Διευθυντά. Έπὶ σειράν έτών εἶμαι ταχτικὸς άναγνώστης τοῦ

Ποιὰ είνε ή ιδανική σύζυγος;

Κ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ο κ. ΚΑΡΑΛΙΔΗΣ (συντομία Δουργούση), μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια» εἰς τὸ ερώτημά σας «Ποιά είνε ή ιδανική σύζυγος», άπαντῶ: Για μένα ή ιδανική σύζυγος είνε ή εὐγενής στὸς τρόπους. Επίσης δέν πρέπει να είνε πολύ φλύαρη. Να άγαπά με πάθος τὰ σπῆτα και πὸν παντὸς τὸ καλὸν. Να άγαπά τὰ παιδιά. Στὴν δυστυχία να μὴ εγκαταλείψῃ, άλλα να τὴν ύποφέρει και αὐτή. Για μένα αὐτή είνε ή πὸν ιδανική σύζυγος... Καρλιδης».

Ο κ. ΔΗΜ. Γ. ΚΑΡ. (Άθήνα) μὰς γράφει:

«Φιλτάτη «Οικογένεια», Παραχρησθὼ από τὸ πρῶτον φύλλον σου τὰς φιλιμίους προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλεις για τὴν ίκανοποίησιν τοῦ άναγνωστοῦ σου κοινού. Δέν έχω λοιπὸν παρὰ να σέ συγχαίρῃ για τὴν δρασίν σου αὐτή, καθὼς και για τὸν διαγωνισμό πὸν έχεις προκηρύξει σχετικὸς με τὸ κατὰ είνε ή ιδανική σύζυγος. Τὸ ερώτημά σου αὐτὸ μὸν φέρνει στή μνήμη ένα παραμῦθι πὸν μοιλέγεν δ μακαρίτης πατέρας μου σέ σῆπεις πὸν γινόντουσαν μεταξὺ μὰς τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ: Νάτο: Μια λέξανδρος σὸν έδωκε τὴν πὸν σοστή συμβουλή. Άκου τὸν εἶπον, όταν τοῦ εἶπες να πῶς τὴν πὸν πλουσία από σένα: «Σὴν εἶς να κάτῃς, έννοῖσες πὸς αν πάρῃς πὸν πλουσία από τὸ νεό, ή δεύτερη

πὸ γραμματισμένη και ή τρίτη σὸν διαρκὸς ύποχειριός της. Πιά τὴ πὸν γραμματισμένη από σένα, σὸν άπάντησε δτι δέν θα σέ άφήνῃ να μιλᾷς εἰς ύποστά της και τέλος αν πάρῃς τὴν φτωχή, άλλα από καλὸ σπῆτι, θα εἶσαι κύριος σὸν σπῆτι σου, γιατί ή γυναίκα σου δέν θα έχει άλλη θέλησιν από τὴ δική σου.

Αὐτὸ είνε τὸ παραμῦθι, άλλα ήταν καλὸ για τὰ χρόνια εἶνα. Σήμωρα δέ όρα άλλαξαν και κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, ή πὸν ιδανική γυναίκα είνε ή «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ». Μετὰ πῆσις τιμῆς.

Δημ. Γ. Καρ.»

Ο κ. Α. Γ. Π. (Κοζάνη) μὰς γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια». Στὴν ερώτησιν σου «Ποιά είνε ή ιδανική σύζυγος» θ' άπαντήσω, άλλα χωρίς να πὸν πὸς ή ιδανική σύζυγος εἶναι για μένα μια ξανθή... γιατί δέν θα συμφωνήσω μ' αὐτοὺς πὸν τὴ θέλουν μελαχροινή, οὐς μια πλουσία, γιατί θ' άντεροῦσιν εκείνους πὸν τὴν θέλουν φτωχή... και οὕτω καθέξῃς.

Καθὼς βλέπετε, τὸ ζήτημα είνε διότι εἶνα ύποκειμενικὸν και δέν εἶνε δυνατόν να προσδιορισθῇ συγκεκριμένα, γι' αὐτὸ και ή άπάντησίς μου θα είνε κάπως γενική.

Λοιπὸν ιδανική σύζυγος είνε εκείνη, ή ὁποία κατορθώνει να εἶναι πάντοτε άρεστή σὸν σύζυγό της.

Με έκτίμησι.

Α. Γ. Π.»

Ο κ. Σ. Μ. μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια». Κατὰ τὴν δική μου γνώμη, ιδανική σύζυγος δέν μπορεί να ύπάρχῃ. Πάντως ή μάλλον ιδανική για μένα θα είνε ή άπαντῶσα σὸν «Μπουκέτο» από τὸ ψευδώνυμον «Μια παρῆς» με τὴν ὁποία συμφωνῶ άπολύτως σέ όσα λέγει στήν άπάντησί της.

«Ο ιδανικός γάμος εξαρτάται από τὴν γυναίκα και μόνον απ' αὐτήν. Μ' εκτίμησιν. Σ. Μ.»

Ο κ. ΑΜΑΝΤΗΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ (Κορινθία) μὰς γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια». Τὴν ιδανική σύζυγο τὴν θέλω να είνε όπως εγὼ, δηλαδή να έχῃ τὰ δικὰ μου χαρακτηριστικά, τὴν ίδια γνώμη, τὸ ίδιο άνάστημα. Δέν έπὸν χόρημα, γιατί κι' εγὼ δέν έχω, άλλα θέλω λίγη όμορφιά, γιατί κι' εγὼ εἶμαι λίγο όμορφος. Άν είνε λίγο κοντὴ δέν με μέλει, μολοντι εγὼ εἶμαι 1.80. Ό ταπεινὸς άναγνώστης σας.

Προσπετῆς Όρφανιδης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΕΛΛΑ άπαντῶσες.

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομῶν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έσωτερικὸς δι' έν έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικὸς Δολάρια 6

Έξωτερικὸς δι' έν έτος Δρχ. 100 11 Έξωτερικὸς Δολάρια 3

και δι' έτην τὴν Άφρικὴν και Βελγικὸν Κογκὸ έπὸς συνδρομῇ σελῖνα 30

ΑΙ έπιστολαί και τὰ χρηματικά έμβόλαια δέν ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν

Ιδιοκτήτην τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ έκαστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έν Άμερικῇ, διὰ τὴν έγγραφὴν συνδρομητῶν και διὰ τὴν

κατὰ φύλλον πόλησιν ή Εταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έμπροσθοπομένη παρά

τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 920)
τούς τους. Έντυποι κάνει στους έπισκεπτες ο σκελετός του Ίολαν-
δου μυρταίου πλάτοςτος «X. 86», ο
επίσης είχε τρομοκρατήσει τους
Γερμανούς με τις έπαυλίες του. Ο
«X. 86» όμως δεν στάθηκε μέχρι
το τέλος του πολέμου τυχερός. Έ-
ξη μήνες πριν από την άναρχη
συνελήφθη στο Βερολίνο και του-
φρώθηκε. Έτσι, ο πανήγυρς
σκελετός τους — είχε 2 μ. 10 έ-
— φηγοράει σήμερα στην Έργλ-
ματολογία Έκθεσι.

Αλλά τον άρρώδης είναι ο σκε-
λετός της Γαλλίδας μιστικής πλά-
τοςτος Άλβς Τρουσέρ, ή οποία φη-
μιζόταν για την άμορφη της και
την έξυπνάδα της. Η Άλβς Τρου-
σέρ είχε κατορθώσει να προσελθώ
ως γκουβερνάντ των παιδιών ενός
άνώτερου άξιωματικού του γερμα-
νικού έπατελου. Κανείς δεν ήξερε
ότι ήταν Γαλλίδα. Όλοι νόμιζαν
ότι ήταν από τις Βρυξέλλες. Δεν
έκριναν λοιπόν άποτε κα σύνητου-
σαν μπροστά της όλες τις είδησεις
που έρχόντουσαν από το μέτωπο.
Έτσι ή Άλβς Τρουσέρ μάθαινε
πολλές πληροφορίες τις οποίες διε-
θόσε άμέσως στους συμμάχους.
Μία μέρα όμως την ώρα που έγρα-
φε ένα κρυπτογραφικό γράμμα με-
των στην κάμαρά της τα παιδιά του
Γερμανού άξιωματικού και για να
την κάνουν να θυμώσει της άρπασαν
το γράμμα κ' άρχισαν να τρέχουν
στά δωμάτια. Έκείνη έντρομη άρ-
χισε να τα κυνηγά. Ο πατέρας
τους θέλοντας να φανή έγγενής
προς την Τρουσέρ, πήρε το γράμμα
από τα χέρια των παιδιών του και

έκανε να το δώσει στην γκουβε-
νάντα. Μά το βλέμμα του από πε-
ριέργεια έπεσε σ' αυτό και τότε έλ-
δε κατάληπτος το κρυπτογραφικό
γράμμα των κατασκόπων. Έγιναν
φυσικά άμέσως άνακρίσεις και ύ-
στερα από λίγο ή Άλβς Τρουσέρ
τουφρώθηκε στις γυναίκες φίλ-
αές του Βερολίνο. Η σφαίρας της
έχουν απάσει, καθώς φανεται στο
σκελετό της, τα πλευρά στο μέρος
της καρδιάς της...

Το τμήμα των προδοτών επίσης
είχε χημάτο από άναρχιστικούς
σκελετούς. Το τμήμα των γυναικεί-
ων έργλημάτων παρουσιάζει όλα τα
μέσα που μεταχειρίζονται ή γυναι-
κες δολοφόνοι για να έπαιδούν τα
σκέδιά τους, όπως την παιδαγωγία,
τις δηλητηριάσεις και τις μαγίες.
Όσο για το τμήμα των παθολογι-
κών έργλημάτων εμε κάτι άφάντα-
στο. Άποί έπισκέπτεται μπορούν ν'
άντικρίσουν τους τρομακτικούς γάν-
τζους, τις λαβίδες, τα ξυράφια και
τα πριόνια με τα οποία οι διάφο-
ροι σαδιστά βασάνιζαν τα θύματά
τους. Κι όμως, όλοι οι φρικτήροι
είναι της γνώμης ότι αυτή ή έκθε-
σις δεν έπρεπε να γίνει δημόσιο θέ-
μα, γιατί εξαγριώνει τους Γερμα-
νούς και τους κάνει να σκέφτονται
την έργλημα άνομη και στην παύ-
ση σιμάνει φιλονεικία τους. Και
πράγματι, άπ' αυτό άρρώδης το
Έργληματολογικό Μουσείο φαί-
νεται καθαρά ότι οι κακοποιοί της
Γερμανίας είναι πολύ πιο άνάνθρω-
ποι από τους σιναδέλφους τους των
άλλων κρατών της Εύρώπης.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΙΑΝΤΕ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 908)
μου δείξη το κήμα του Τσάρλυ
Ράφ. Έκείνος μου άπάντησε τότε
μ' άδιαφορία:

— Είμαι δέκα χρόνια στην ίση-
ρσία του μιστέρ Τσάντλειν. Ξέ-
ρω όλους τους γειτονές μας. Μά
δεν ήμουν ν' άκουσα ποτέ αυτό
το όνομα.

— Ξέρεις τολάχιστον τον Ρούντυ
Σορμπίλινγκ; τόν ρώτησα.

— Βέβαιος ήσαν, ο γινός ενός
βαθιότατου γειτάνος μας. Άλλ'
αυτό το παιδί πέθανε από μαρα-
σμό, χωρίς ποτέ να καταλάβουν οι
γιατροί την αίτια της θλίψης του.

Δεν μου χρειάζονταν περισσότερα
για να καταλάβω ότι ο ήρος της
ιστορίας ήσαν ο ίδιος ο Τζωρτζ
Τσάντλειν. Έτσι έξηγγέτο, γιατί

δεν μ' άφησε να πλησιάσω στη δυ-
τική πύαυλα της θύλας του και
μου είχε δώσει αυτόν τον ύπνερ-
τη για να με προσέχ. Κι' αυτή ή
σκέψις μου χάλασε το κέρι μου.

Δεν μπορούσα πια να ζώ σε μία
θύλα που περιούσε μία μαρτυρική
ζωή ή άμορφη Τζόαν. Γι' αυτό ή-
σχυα από λίγες μέρες γύρω από
στη Νέα Υόρκη και ποτέ πια δεν
δέχτηκα την πρόσκληση του φίλου
μου. Για μένα ο Τζωρτζ Τσάντε-
λιν ήσαν ένας έργληματος. Είχε
σκοτώσει δυο ανθρώπους που άγα-
πήθηκαν τρυφερά και που θα μπο-
ρούσε να τους κάνει εύτυχισμένους,
άν χωρίς τη γυναίκα του. Μά ή
ζήλεια τον έκανε τρελλό και τον
μετέβαλε σε δήμιο της πιο άμορ-
φης γυναίκας της Καλλιφόρνας.

ΣΤΗΝ ΡΟΛΛΕΡΣ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΛΗΣΤΟΥ ΚΑΠΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 910)
φυλάκων; Ο Ρομπέρτι είχε πά-
ρει τις 10.000, είχε παντρευτεί
την άγαπημένη του και είχε δι-
ορισθή εισηγέκτορας των φό-
ρων στις Άποικίες. Ποιός λοι-
πόν;

Ο Κάππα βέβαια δεν θα έ-
κανε την άνοση να διακηρύξη
σ' όλο τον κόσμο ότι έξακολου-
θούσε, στο πείσμα των χωροφυ-
λάκων, να ζή και να βασιλεύει!

ΑΝΡΙ ΠΙΕΡΟΜ

ΠΩΣ ΕΤΟΡΠΙΛΙΣΘΗ Η „ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ“

(Συνέχεια έκ της σελίδος 912)
Μία πορτίλλα έπληξε το ύπερω-
κάνειο.

Κατά σατανική σύμπτωση, το
βρήκε στο άίπιαρι, όπου ήταν το-
ποθετημένη ή πυρίτις.

Μία τρομακτική έκρηξις άκού-
στηκε.

Ύστερα από 18 λεπτά της ώρας
ή „Λουζιτανία“ άρχισε να βυθί-
ζετα...

1.198 νεκροί !...

Μά ή Άγγλία έπέτυχε εκείνο
που ήθελε.

Η άγανακτισμένη Άμερική έ-
κίρησε, ύστερ' από λίγες μέρες,
τον πόλεμο κατά της Γερμανίας,
για να έκδικηθή της άδικωσιστω-
μένου πολιτας της !...

Ο πόλεμος συγχωρεί κάθε είδους
άγριότητα, κάθε είδους έργλημα !...

Αυτές τις συνταρακτικές άποκα-
λύψεις μου έκανε ο Δουδοβίκος φόν

JEAN FEUGA

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ Η ΟΥΡΑ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 949)
μα, το οποίο γνώρισε ότι ήταν του
Ζάν, από τον γραφικό χαρακτήρα
της έπιγραφής του φακέλου...

— Διάβολο !... μουρμούρισε, μό-
λις το άποδιάβαζε. Αυτός ο έπαρ-
όλο γαμπρός μου με στολίζει στα
γερά !... Μου δίνει βρισιδι άπ' τα
σπάνια !... Μά έχει και δίσημο β-
μως... Όλα τα πταίει το Τηλεγρα-
φείο !...

Έμενε λίγο σκεπτικός, μόλις
πρόφερε τις άνιγμιακές αυτές
φράσεις του. Ύστερα, μπήγοντας
άσυγκράτητα γέλια, πρόσθεσε :

— Τι σου είνε, τελωσάντων, κ'
αυτοί ο τηλεγραφητά !... Ίδιως
έταν ζώνη ο διάβολος την ούρα
του !... Έγώ τηλεγράφησα το
Ζάν εκείνη τη βραδιά τα έξης :
«Μην έλθεις πολύ άργά» !...
Κι' αυτός ο βλάκας ο τηλεγραφη-
τής, κατά λάθος, έβαλε με τελεία
ύστερα από τη λέξη «έλθεις» !...
Και το τηλεγράφημα πήγε έτσι :

ΟΠΙΟΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 907)
ταν, έξαφνα, μισανόγοντας
μία πορτίτσα παράμερη και
μυστική, είδα ένα δωμάτιο, μέ-
σα στο οποίο ήταν έσπλωμένος
έπάνω σ' ένα κρεβάτι ένας άν-
θρωπος.

— Ποιός είνε εκεί; ρώτησα
τον καταστηματαρχή.

— Είνε ο κ. Ζ... ο γλύπτης,
μου άπάντησε. Άπό τον καιρό
που έχασε τη γυναίκα του, έρ-
χεται έδω κάθε βράδυ. Καπνί-
ζει τη μεγαλύτερη δόσι όπιου
άπ' όλους τους άλλους πελά-
τας μου. Έπειδή όμως ο θόρυ-
θος των συνομιλιών τον ένο-
χλεί, έξήγησε να του παραχω-
ρήσουμε την κουζίνα του κατα-
στήματος για να μένη σ' αυτήν
μόνος του...

Οι τοίχοι της κουζίνας του ο-
πιοκαπνιστηρίου ήσαν σκεπα-
σμένοι από φωτογραφίες και
άκουσρέλλες, ή όποιες άπεικό-
νιζαν όλες το ίδιο πρόσωπο,

Α... «Ω ! μη φαντασθήτε ότι τον
πίστεψα άμέσως. Αυτά που μου έλ-
πε ήσαν τόσο άπίστευτα και τερα-
τώδη, ώστε δεν μπορούσα να τα
παράδεχθώ. Άφου όμως έξακρίθω-
σα τα στοιχεία που μου έδωσε, ά-
φου μελέτησα πολλά έμπιστευτικά
άρχεια και πολλούς άπορημένους φα-
κέλους, βεβαιώθηκα όριστικά για
την αλήθεια των λεγομένων του...
Και σήμερα μπορώ να επαναλάβω
κ' εγώ, μαζί με τον φόν Α... και
με την άπόλυτη πεποίθησι ότι δεν
συκοφαντώ μία μεγάλη ύλη :

— Η Άγγλία προκάλεσε τον
τορπιλλισμό της «Λουζιτανί-
ας» !... Αυτή προκάλεσε τον
θάνατο 1.198 ανθρώπων !...
Αυτή δημιούργησε μία από
τις μεγαλύτερες τραγωδίες
του μεγάλου πολέμου, για να
την έκμεταλλευθή κατόπιν εις
βάρος της Γερμανίας !...

JEAN FEUGA

«Μην έλθεις. Πολύ άργά» !...
Τόλαβε λοιπόν ο Ζάν μας και συμ-
μορφώθηκε πιστά, ο φτωχός : Δεν
ήθελε, γιατί ήταν πολύ άργά !...!

Έξακολουθούσε να γελά, ο κα-
τευχαριστημένος πατέρας.

Ύστερ' από την ύβριστική έ-
πιστολή του μανιόδους «παρ' όλι-
γον» γαμπρού του Ζάν, σε πολλά
πολλά κομμάτια... Τα πέταξε
έξω από το παράθυρο και τα συνε-
πήραν οι τέσσερες άνεμοι στα φτε-
ρά τους...

Κι' ενώ ο Ζάν φυσάει το πάθη-
μά του, δίχως να κινών... κ' ε-
νώ ο πατέρας χαίρεται την έργνη-
κη ζωή του, ο ίδιος νεόνυμφος έξά-
δελφος περνούν τη ζωή του μέλιτος
στην Ίταλία, έξνοιαστοι, φαιδοί,
εύτυχισμένοι : Είχε χάσει — βλέ-
πετε — ο διάβολος την ούρα του,
σ' όλη αυτή την ιστορία, και τους
ξευγάρισε άψε - σβύσε, χωρίς να
το περιμένουν !...

MARIE - LOUISE NERON

ΣΙΕΡΑ ΛΕΟΝΕ, Ο «ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ»

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΪΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 918)

ποδεχθή ο πιο παράξενος φηλα-
χος του Σουδάν. Ήταν στολισμέ-
νος μ' ένα πλήθος φτερά και φο-
ρούσε ένα δέρμα τίγρης, πάνω
από κάτι παράδοξα στρατιωτικά
ρούχα. Κρατούσε στο χέρι του ένα
σκήπτρο από σιδά βωδίου κ' είχε
πάνω στο καράτι του ένα χαλινό-
δοντα ρινόκερου, τυλιγμένο με δερ-
μα λιονταριού. Συνωδυνούσαν από
τη νεαρή κ' άμορφη γυναίκα του,
που είχε στολίσει το γυνικό στήθος
της μ' ένα κολλιέ από ψεύτικα μαρ-
γαριάρια και που φορούσε δυο πε-
ορσημα σκουλαρίκια από διαμάντια,
τα οποία θα έζηλευσε κ' ή πιο πλού-
σια λαίδη. Φάνεταν ότι αυτός ο
Γισόντ, ο φηλαρχος, ήταν πολύ
πλούσιος, γιατί άκόμη κ' ή σκηνή
του ήταν στολισμένη από βαρύτιμα
χαλιά και σπάνια έξορματα τίγρεων.

Για να τον καλοδέσω και να του
δείξω ότι είμαι φίλος του, του έ-
δωσα πολλές γαλιές χάντρες και
γυάλινα κοσμήματα. Έκείνος μου
χάρισε τη γυναίκα του, τρις σιλά-
δες, τη μία πιο άμορφη από την
άλλη, κ' έδωσε έντολη να μου στή-
σουν μία σκηνή δίπλα στη δική του

και να την στολίσουν με βασιλική
μεγαλοπρέπεια. Έπειδή τον έδλεπα
ότι κάθε φορά που κάπνιζε παρα-
κολουθούσε με προσοχή την...άπα-
μου, για να μη μου την κλέψη προ-
τίμησα να του την χαρίσω. Κι' έ-
κείνος, για να μη φανή άγενής, μου
χάρισε άλλες δυο γυναίκες από το
ιδίαιτερο χαρέμ του.

Ύστερα όμως από δυο μέρες,
κατάλαβα ότι είχα μιλέξει πολύ ά-
σχημα. Αυτές ή γυναίκες ήσαν σο-
στοι σατανάδες. Μάλωναν μεταξύ
τους, στήγγιζαν και δερνόντου-
σαν από τη ζήλεια τους και μου έλ-
χαν κάνει μαρτυρική τη ζωή μου.
Αναγκάστηκα, λοιπόν, να έγκρα-
τα λείπω με λίγη τη κρηλή του ύπο-
χρεωτικού Γισόντ και να συνεχίσω
την πορεία μου προς τη Νιγερία.
Φοδύμωνα μήπως καμμία νύχτα ή
ευνύαες μου, για να γλυτώσουν
από τις σκοτούρες που τις έλα βά-
λει, με στέλναν άναυτα στον άλλο
κόσμο. Κι' έτσι προτιμήσα να προ-
χωρήσω πιο βαθιά στην έγκαλι-
τη χώρα της Σιέρα Λεόνε, στον ά-
ναρχιστικό «Τάφο των Λευκών».

ΤΖΩΡΙΤΖ ΕΝΤΕΝ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 915)

Ο Ρεονίκ άπόμεινε άποληθμέ-
νος από τον τρόμο. Φόναζε, βέ-
τευσε τον γιατρό να τον σώσει...
Κι' έξαφνα, τρελλός από την ιδέα
του θανάτου, στέναζε μέσα στους
φρικτούς λυγμούς του:

— Θέλω να εξομολογηθώ !...Να
έξομολογηθώ !... Άκούστε με, δ-
λοι ! Έγώ σκότωσα τη Μαρί -
Ζάν. Έγώ ! Κι' ύστερα την κρέ-
μασα από το δένδρο ! Συγχώρεσέ
με, κυρία Άμπελ ! Συγχώρεσέ με,
όλοι σας !... Τη σκότωσα γιατί...
γιατί την άγαπούσα, παρ' όλη μου
τα χρόνια... Αυτή με περιφρονούσε.
Και τη σκότωσα !... Τη σκότωσα
και την κρέμασα κατόπιν !

Ο Μορενί, που του κρατούσε τα
χέρια, έβγαλε τώρα ένα πράγμα
μετάλλινο από την τσέπη του. ΟΙ
χωροικοί το πήραν για λαοικό έρ-
γαλείο.

Ήσαν όμως ή χειροπέδες. Και
άμέσως άκούστηκε ο ξερός κρότος
τους, καθώς έδεσαν τα χέρια του
έξομολογητή.

— Μην άνησυχείς, Ρεονίκ !
Δεν θα πεθάνεις σήμερα, αλλά άρ-
γότερα, και... με άλλον τρόπο, του

Η ΠΟΛΙΣ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Η ΝΥΧΤΑ ΔΙ ΠΚΕΙ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ! ..

(Συνέχεια έκ της σελίδος 950)
νεακή, γιατί ή διαφορά δεν έχει
όμομη έπιστάση στον τόπο αυτόν—
σημεία αυτή είνε ύγεινή. Με τη γνώ-
μη τους, όμως, δεν συμφωνούν και
οι έξνοι, οι όποιοι ύποφέρουν πολύ
από τη διαρκή αυτή άποφρά...

... Αυτή είνε, με λίγα λόγια, ή
πόλις στην οποία ή νύχτα διαρκεί
έξη δωδεκάημερες μήνες. Άπο παρ-
αέρα άπλώνονται ή άπέρχοντες πο-
λύες έπιδόσεις.

ψαριών που έφθάνουν ή φθαρό-
στο έπαθρο. Οι κάτοικοι του Χά-
μερφεστ ισχυρίζονται ότι ή δυσο-
σμία αυτή είνε ύγεινή. Με τη γνώ-
μη τους, όμως, δεν συμφωνούν και
οι έξνοι, οι όποιοι ύποφέρουν πολύ
από τη διαρκή αυτή άποφρά...

... Αυτή είνε, με λίγα λόγια, ή
πόλις στην οποία ή νύχτα διαρκεί
έξη δωδεκάημερες μήνες. Άπο παρ-
αέρα άπλώνονται ή άπέρχοντες πο-
λύες έπιδόσεις.

(Συνέχεια έκ της σελίδος 929)

Μά ή Άκερμύλοι μετ'έβληθη σι-
γά - σιγά σε πραγματικό τυραννο
των Βαρτοβάρα. Έννοούσε για
έπιβάλη στην οικογένεια τις δικές
της θέλησεις. Είχε τρομοκρατήσει
και αυτά τα τρία παιδιά του Έϊνο,
τα όποια δεν τοίμοιζαν να πα-
ρανασθενούν στους γονείς των, για
να μη έξοργίσουν περισσότερο την
κακή και δύστερατη άγία...

Όσο πρινοτός ο καιρός, τόσο
μεγαλύτερες γινόντουσαν ή άξιώ-
σεις της Μαρίας.

Ένα πρωί, τέλος, ζήτησε ένα
άσπρο άλογο, για να μπορεί ανά
μεταφορά στα χωριά το πνεύμα που
κατοικούσε μέσα της. Καί, συχνά,
καβαλλούσε την νύχτα το άλογο
αυτό κ' έτρεχε σαν τρελλή έδω
κ' έκει !...

Τέλος, όμως, ή κυρία Βαρτοβά-
ρα έχασε την ύπομνη της. Πήρε
τα παιδιά της κ' έφυγε από το
δάσος της κ' άπασχολή την κοινή
τρελλατή. Συγχρόνως, άρχισαν να
ψιθυρίζονται πολλά και διάφορα

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 936)

Μα ό «Άβελ» τραβάει το λου-
ρή του άνήσυχ... Δεν έχει συνη-
θίσει ακόμα ο φτωχός σκύλος
στο αυτοκίνητο, στο θόρυβο της
προετοιμής... Βιάζεται να έα-
ναυρησθή στο ξενοδοχείο... Κι'
ο Σάρλ ύποχωρεί τέλος στην έ-
πιθυμία του.

Άλλες σκέψεις άπασχολούν
τόρα τον άστυνομικό. Έκανε
τόχα καλά που άπαγόρευσε
στην Κλάρα να διηγηθή στον
Πιέρ την άδουνηρή ιστορία της
Μερσεντίς; Ναί, έκανε καλά.
Είνε προτιμότερο να μη μάθει
ποτέ ο Πιέρ πως είνε ο γινός
του Έλ Ντούκ, του ληστή.

Νά σπάνε έπιτέλους στο ξε-
νοδοχείο του.

Ο Σάρλ παίρνει το κλειδί
της κάμαρής του και άρχίζει ν'
άνεβαίνει τη σκάλα. Καθώς πά-
νει στο κεφαλόσκαλο, είνε άπο-
λαγανισμένος.

— Πάντως, ψιθυρίζει, αν έσανα
τόχη καμμία μέρα στο δρόμο
μου ο Λουσίνο, θα τον σκοτώσω
άλύπητα...

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ «ΠΕΡΟΚΕ»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 945)

γνη να χορεύω. Θα διαμείνω σ' έ-
να νοσοκομείο και θα δέχομαι δω-
ρεάν όδς τις φίλες μου.

— Και γιατί δωρεάν; της παρα-
τήρησα.

Η Νάνσυ άπάντησε να μ' άπαν-
τήση. Δεν ήθελε να διαλογισθή ότι
όλα αυτά τα κορίτσια ήσαν τσακί-
σμένα από τη ζωή που έκαναν και
ότι για να σωθούν έπρεπε να χρεώ-
ζονταν μία θλίψη της πορείας.

Είδα τον Τσάρλυ Πάιντερ, την
άρα που είχαν στήσει τα φώτα των
αμφοίων - χωρίς κ' ή φωνή των κα-
λαριών, μισώντας ένα έστω κοι-
λού, χάνονταν μέσα στην γοη-
ζία.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΝΕΡΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

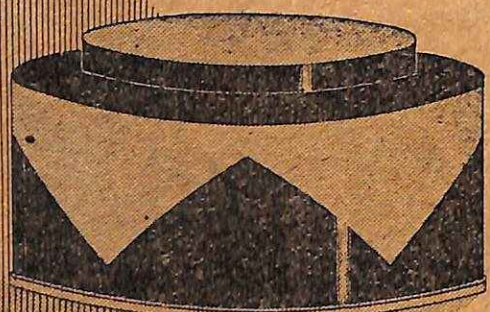
ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΑΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΜΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

POUDRE
NORITA

VALER

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. Γ. ΜΠΡΙΤΑΝΩΦ & ΣΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΝΣ 67Α ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ
NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΑΣ ΚΟ-
ΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

ΟΙ έν τας έπαρχίαις δύνανται νά αποστέλλωσι, εις την Διεύ-
θυνσιν Κορνάρου 6, γραμματόσημα αξίας 15 δραχμών και νά
λαμβάνωσι έν φυαλίδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ

Κορνάρου 4

Έμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτραι

Χρειάζεται άπαραιτήτως ΛΟΥΛΑΚΙ δια την πλύσιν σας.

άλλά πρέπει νά είνε
καλής ποιότητος. Τό
ΛΟΥΛΑΚΙ εις πανάκια
«ΝΤΕΣΤΡΕ» είνε τό
άριστον. Αποφεύγετε
τάς άπομιμήσεις και
προσέχετε νά φέρουν
τήν μάρκα
«DESTREE»

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ
& ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Αγοραί, πωλήσεις, ένοικιάσεις
οικήων, καταστημάτων και οικόπε-
δων. Δάνεια με τόν νόμιμον τόκον.
Οδός Γερμανού Παλ. Πατρών 5β'.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ δι' έξόδων

μας την δικαστικήν ενέργειαν πά-
σης κληρονομικής και χρεωστικής
φύσεως υποθέσεως. «Οικονομικαί
& Κτηματικαί Συναλλαγαι». Γερ-
μανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Κη-
πος Κλαυθμώνος).

"Ολαιοί έπομιμήσεις τών καλύτερων Εύρωπαϊκών άρωμάτων εις ΧΥΜΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16

ΤΟΙΧΩΝ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Και τιμές Άσυναγωνίστους
Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ

Τά πλέον σικ
Παριζιάνικα
Μοντέλλα.

Τά καλύτερα
ύλικά.

Τις ωραιότε-
ρες γαρνιτού-
ρες.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εύαγγελιστριάς) — Τηλέφ. 21.590

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Έτοιμα και επί

Παραγγελία

Χορού και Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ

ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣ ΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΩΣ 58

Φορέματα ταφτά	από Δρ.	650.—
» κρέπ σατέν	»	900.—
» κρέπ ρωμάν	»	950.—
» κρέπ ντε σιν	»	650.—
» κρέπ ζωρζέτ	»	750.—
» κροκέν	»	850.—
» ταγιέρ	»	650.—
»	»	450.—
Παλτά σπόρ	»	1500.—
Παλτά γούνινα	»	

30
40
ΔΕΝ
δά πια ήσχελε 1440
αν 10 δεήήσχελε.

40 χρονώ
δά πεί φθινόπωρο, μα-
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, απόμαχος της
ζωής!

Γ'αυτό και δεν τολμάμε
νά' όμολογήσουμε πως πα-
τήσαμε τά 40. Δυστυχώς δε
φτάνει νά τό κρύβουμε, πρέ-
πει και νά μη φαίνεται! Έμ-
πιστευθείτε έγκαιρώς
στις φροντίδες της ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ DE BEAUTÉ ΜΕ ΚΕΤΤΥ.
που, με την άπλη φυσικοθε-
ραπευτική της μέθοδο και
τά άθάα καλλυντικά της, δά
σας συγκρατήσει για νά μη
γίνετε ποτέ 40 χρονώ. Είν'
εύκολότερο και φθηνότερο
νά προλάβει κανείς παρά νά
διορθώσει.

ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛΕΦ. 22-0-88

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Χάριν ρεκλάμας, τό Κατάστημα
«ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεί επί ένα μήνα
τά μοντέρνα μάλλινα της έποχής
με μεγάλας έκπτώσεις, ως και
Κρέπ - ντε - σιν άσπρορρούχων και
φορεμάτων από δραχμάς 45.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ. Κάλτσες
από καθαράν μετάξαν τό ζεύγος
δρχ. 65.

ΡΕΤΑΛΙΑ εις τιμές έκτάκτου
ευκαιρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

“ΑΚΡΟΠΟΛ,”

Ερμού 18 Α'.

DENTOL

ΑΠΟΚΤΑΤΕ:

Λευκούς
όδοντας
υγιή
ανάσπλην
όρεσέρων
στόμα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν Κατάστημα Σιδηρι-
κών. Σχετικά πληροφορία δίδονται εις τά
Γραφεία μας, Λέκα 7, Αθήναι.

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου

"Όλων μας μιά είναι η προσπάθεια Πώς να
σᾶι υάμωμεν λά μαλλιά σας ωραιόλαλα
Αλλά..... Δίχως λόν κίνδυνον να λά απορίσιτε.
να λά υάμειτε σκληρό ἄλωνα. σλαχλιά Μιά να-
λή εργασία ἐπιτυχάνεται

μόνον με λά
υαί με πείραν πολυετή Δυλά να είδε ἁ-
πολύωσι πεπεισμένα πῶι μόνον ἔμεις λά
διαδέλομεν

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
Στοδίου 37
Στοά Δημ. Ἑλληνικῶν
Τηλ. 23-208